

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 75 • 2 Ekim '99 • 5 DM

Habip Gül / TKİP

Ümit Altıntaş / TKİP

Aziz Dönmez / DHKP-C

Ahmet Devran / DHKP-C

İsmet Kavaklıoğlu / DHKP-C

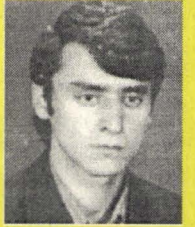
Abuzer Çat / MLKP

Zafer Kırbiyık / TİKB

Mahir Emsalsız / TKP (ML)

Önder Gençaslan / TKP (ML)

Halil Türker / TKP/ML

*Amerikancı faşist rejim
katliamların hesabını verecek!*

Devrimci tutsakları
teslim alınamaz!
Devrimci tutsakları
yenilmezdir!

**Devrim şehitleri
ölümsüzdür!**

İÇİNDEKİLER

Cezaevlerinde katliam bir devlet politikasıdır.	4
Faşist rejim vahşet katliamının üstünü örtmeyi başaramayacak!	8
Faşist katliamı protesto eylemleri. . .	9-11
Faşist saldırılara karşı omuz omuza!	12-13
Komünistler yurtdışında etkin bir faaliyet sürdürüyorlar!	14-15
<i>Onlar "uğruna tereddütsüz ölünecek dava" uğruna ölümü en önde ve yiğitçe kucakladılar (Orta sayfa).</i>	16-17
Partiyi kazandık!/Ümit Altıntaş . . .	18-19
Komünistler yargılayanları yargılıyor/ Habip Gül.	20-21
Özgürlüğümüzü koparıp alacağız! .	22-25

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:75 ● 2 Ekim 1999

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçın

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604

Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5

Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi

Final ders. üstü CHP İl Başk. yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.

No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306

ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33

Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1

ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59

ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.

*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu

hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.

-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba

yatırdım.

“0 eteşli göğüsleri delen hançerin kabzasını alacağız biz elimize!”

Sermayenin faşist rejimi, devrimci tutsaklara yönelik bir planlı katliam daha düzenledi. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde esir tutulan 10 devrim savaşçısı, hunharca katledildi. Burjuva medyanın aşağılık yalanlarına rağmen, devrimciler, tam donanımlı özel tim sürülerine karşı yüreklerini ve ranza demirlerinden ibaret silahlarını kuşanıp, sonuna kadar ve yiğitçe savaşarak kucakladılar ölümünü.

Bu katliam planlarının ilk işareti, özel savaş medyasının, Sağmalcılar'daki çete savaşı haberini veriş tarzında görünüyordu. Sağmalcılar'daki savaş, devlet çetelerinin silah depolarını geçici ikametgahları olan cezaevlerine taşıdığının resmiydi. Buna rağmen Sağmalcılar başta olmak üzere, hiçbir cezaevinde, hiçbir çete koğuşu aranmadı. Ama olay genelleştirilerek, devrimci tutsakların önceki mücadeleleri anımsatılarak hedef saptırılmaya, hedefe devrimci tutsaklar oturtulmaya çalışıldı. Hemen ardından, daha açık işaret (daha doğrusu vur emri), Amerika yolundaki Ecevit'ten geldi. Bu Amerikan uşağının tehditkar konuşması, bir saldırının daha startının verildiğini açıkça gösteriyordu.

Ecevit'in ABD gezisi, Türkiye'deki siyasi iktidarların, Türkiye işçi sınıfına yönelik saldırı programlarını hazırlamak için, artık, efendilerinin ayağına kapanacak kadar düşkünlüklerinin de tescilli oldu. “Deprem yardımları” yalanıyla yola çıkan Ecevit, ABD yönetimi ve IMF ile, Türkiye'nin bütçesiinden Türkiye işçi sınıfı ve emekçilere karşı yeni saldırı programına, emperyalizmin Kıbrıs'a, Kürdistan'a ve tüm Ortadoğu halklarına karşı yağma planlarındaki Türk devletinin maşalık rolüne kadar bir dizi görüşme yaptı. Bu maşalık, faşist Türk devletinin, içerde ve dışarda, daha azgın bir saldırganlıkla işçi sınıfı ve emekçi halkların üstüne çullanmasını gerektiriyordu. Nitekim, ABD'nin de destek ve onayıyla (CIA eğitilmiş özel bir timin kullanılmasıyla) ilk saldırı devrimci tutsaklara yöneltildi. Hemen ardından faşist ordu Güney Kürdistan'a bir sefer daha düzenledi.

Bu katliamın, af yasasıyla getirilen ceza ertelemeleriyle, Güney Kürdistan seferinin, “kirli barış” programının sözde reformlarıyla birlikte ele alınması, değerlendirilmesi gerekir.

Türkiye işçi sınıfı ve devrimci hareketin, sermayenin faşist iktidarına ve emperyalist ağababalarına karşı mücadeleyi yükseltmek ve zaferle taçlandırmak için, sermayenin her yeni “reform” söyleminin, yeni ve daha azgın bir saldırı programının açıklaması olduğu bilinciyle hareket etmek zorunda olduğu açıktır.

‘77 1 Mayıs’ında işçi sınıfına sıkılan kurşunlarla, ‘99 Eylül’ünde devrimci tutsaklara sıkılan kurşunlar, aynı CIA yönetimindeki kontra

çetelerinin kullandığı aynı silahlardan çıkmıştır. Bu çıplak gerçeği en geniş işçi-emekçi kitlelerin bilincine kazımak ve sınıfı, kapitalist emperyalist barbarlığa karşı devrimci savaşa örgütlemenin bir aracı haline getirmek durumundayız. Bu, partinin kileselleşmesi/sınıfın partileşmesi sürecinde önemli bir araç olarak değerlendirilmelidir. 10 Devrimci tutsağın katliyle sonuçlanan faşist saldırı, hastanelerdeki yaralı devrimcilere saldırılarla, ikinci kez esir alınan

devrimcilerin farklı cezaevlerine nakilleriyle sürdürülmüş; hemen ardından da, şehitlerin cenazelerinde şehit yakınlarıyla yoldaşlarına yöneltilmiştir.

İstanbul'da katliamı protesto gösterilerine azgınca saldırılmış, yüzlerce kişi gözaltına alınmak suretiyle tepkiler bastırılmaya çalışılmıştır.

Ümit Altıntaş yoldaş, İstanbul girişinde cenaze konvoyunun önünü kesen polis tarafından kaçırılarak gece yarısı gizlice toprağa verilmiş; ertesi gün düzenlenen törense, yine kudurgan bir saldırganlıkla dağıtılıp engellenmiştir. Aynı kudurgan saldırganlık, İzmir'de Habip Gül (Nevzat Çiftçi) yoldaşın ve diğer illerde hemen tüm şehitlerin cenaze törenlerinde tekrarlanmıştır.

Ama şehitlerimiz, kahramanca dövüşte şehit düşerek kanlarını pahalıya satmış ve işçi sınıfına ve emekçi halkımıza layık önderler olduklarını kanıtlamışlardır. Tutsak aileleri ve devrimciler de bu saldırılarda ve götürüldükleri faşist işkence yuvalarındaki militan direnişleriyle, şehit düşen devrimci önderlerin yolundan gideceklerini göstermiş oldular. Bu gözaltılarda, militan direnişlerle işkencecileri kendi inlerinde altıtmek: genel ve yaygın tutum oldu. Bu gelişme, ‘80 sonrası devrimci kimlikteki kimi zayıflıkları aşmada önemli bir kaldıraç işlevi görebilir, görmelidir. Ve sermaye, her şiddet gösterisinde daha şiddetle yanıt alacağını anlamalıdır.

Bu sayımız, kendilerinin katliyle sonuçlanan faşist saldırganlığın haberleri dışında, bizzat kendilerinin kaleme aldıkları yazılarla ve tamamıyla Ümit Altıntaş ve Habip Gül yoldaş tarafından çıkarılmıştır. Yoldaşlarımız mücadelenin en önünde savaşırken gurur kaynağımızdır. Şimdi yarattıkları militan kimlikle yine en önde savaşmaya ve gurur kaynağımız olmaya devam ediyorlar.

Size ve işçi sınıfımıza layık devrimciler olmaya and içiyoruz yoldaşlar.

Sermayenin faşist iktidarının, sizleri katlederek yüreğimize düşürdüğü ateş, ancak, onu alaşağı edip işçi sınıfını iktidara taşıdığımızda soğuyacaktır.

“Yas tutmuyoruz”

“Yas tutmuyoruz.”

“Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını!”

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Habip Gül / TKİP

Ümit Altıntaş / TKİP

Aziz Dönmez / DHKP-C

Ahmet Devran / DHKP-C

İsmet Kavaklıoğlu / DHKP-C

Abuzer Çat / MLKP

Zafer Kırbiyık / TİKB

Mahir Emsalsiz / TKP (ML)

Önder Gençaslan / TKP (ML)

Halil Türker / TKP/ML

Ben yanmasam

sen yanmasan

biz yanmasak

nasıl

çıkar

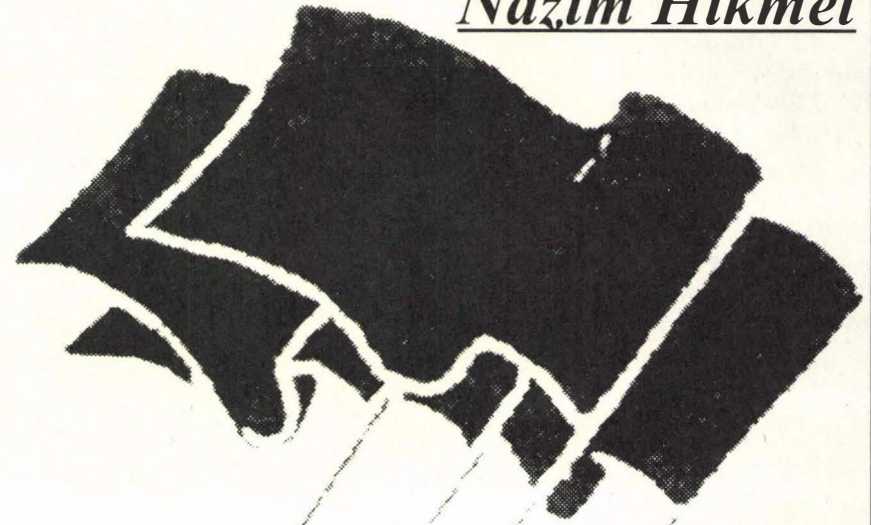
karan-

-lıklar

aydın-

-lığa...

Nazım Hikmet

Cezaevlerinde katliam bir devlet politikasıdır

Ulucanlar Cezaevi olarak bilinen Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 10 devrimci tutsağın öldürülmesi, cezaevlerinde geçmişte yaşanan katliamları bir kez daha gündeme getirdi.

Cezaevlerinde toplu ölüm ve öldürme olayları her burjuva partisinin iktidar döneminde oldu. Adet olduğu üzere, her katliamdan sonra 'Devlet cezaevlerinde hakim değil', isyan edenleri etkisiz hale getirdik açıklamaları yapıldı.

Olayların önlenmesinin tek yolu olarak da hücre tipi uygulamasını gündeme getirdiler. Devrimci ve komünist tutsakları ölü ya da diri tabutluklara sokmak istediklerini açıkladılar.

12 Eylül faşist darbesinin sonrasından sonra yaşanan katliamlar, bir yandan devletin cezaevlerini teslim alma politikasının ve öte yandan ise devrimci tutsakların yazdıkları direniş destanlarının özetidir.

Yıllardır süren katliamlar zincirinin bilançosu

Ali Erek 1981, Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Ali Çiçek 1982, Orhan Keskin, Cemal Arat 1984, Mehmet Emin Yavuz 1988, Abdullah Meral, M. Fatih Ökütülmüş, Haydar Başbağ, Hasan Telci 1984, Abdullah Fidan 1993, Fesih Beyazçiçek ve Remzi Altıntaş 1995 yılında açlık grevi sonucu yaşamalarını yitirdi.

Cemal Özdemir 1983, Eşref Durmuş, Mehmet Kocamaz, Mustafa Tepeli 1984'te, İsmail Yıldırım 1985, Ali Kalkan 1986, Hüseyin Elmas 1988, İnkılap Dal 1989 (tedavi için çıktığı yurtdışında),

Mehmet Gövendere 1990, Feremez Aydın ve Mustafa Bahar 1990, Ali Topaloğlu 1992, Ahmet Özdi, Cuma Tepe, Naime Güngör, Yılmaz Doğru, Metin Türker, Hamdullah Erbil ve Burhan Çiftçi 1993 yılında (tedavi için çıktığı yurtdışında), Sercan Yalçın 1994, Orhan Tanrıku, Salih Işık, Ayhan Işık, Hakan Anterli ve Kerem Kalbişen, 1995'te işkence ve tıbbi ihmâl sonucu öldü.

Diyarbakır Cezaevi'nde yaralanan Süleyman Ongun 22 Ocak 1995'te öldü.

İzmir Buca Cezaevi'ndeki olaylarda (21 Eylül 1995) Yusuf Bağıl, Uğur Sarıaslan ve Turan Kılıg adlı tutuklular katledildi.

Ümraniye Cezaevi'ne 4 Ocak 1996'da düzenlenen operasyonda Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen ve Rıza Boybaş dövülerek öldürülürken, olayda yaralanan Gültekin Bayhan 11 Ocak'ta yaşamını yitirdi.

1996'daki Ölüm Oruçları'nda Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Ulaş Hicabi Küçük, Yemliha Kaya, Osman Akgün ve Hayati Can adlı tutsaklar yaşamını yitirdi.

10 Ekim 1996'da Hamdullah Şengüler adlı tutsak hastanede öldü.

Kanser hastası Polat İyit 15 Ocak 1997'de, verem hastası Celal Türker 16 Şubat 1997, Mehmet Salih Çelikpençe karaciğer hastalığı nedeniyle 11 Nisan 1997 tarihinde yaşamını yitirirken, İbrahim Malgir cezaevinde kalp krizinden öldü.

Kalp erimesi teşhisi konulan Yunus Yaman adlı tutsak 29 Ağustos'ta hastanede öldü.

Uşak E Tipi Cezaevi'nde 2 Temmuz 1996'da çıkan çatışmada Metin Sümbül, Kadir Subaşı, Mete Ünsay, Abdülgaffar Yavuz ile Muharrem Akbulak bıçaklanarak öldürüldü.

Kayseri'nin Tomarza ilçesi Cezaevi'nde Fuat Önder adlı tutsak 28 Temmuz 1996'da yaşamını yitirdi.

Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde 24 Eylül 1996 günü meydana gelen planlı katliamda Ahmet Çelik, Mehmet Kadri Gümüş, Cemal Çam, Edip Direkçi, Mehmet Nimet Çakmak, Erkan Hakan Perişan, Rıdvan Bulut, Hakkı Tekin, Kadir Demir, Mehmet Aslan isimli tutsaklar dövülerek öldürüldü.

Bayrampaşa Cezaevi'nde biri kadın üç tutsak kendini yaktı, bunlardan Vedat Aydemir yaşamını yitirdi.

Bayrampaşa Cezaevi'nde İlhami Yılmaz silahla öldürüldü.

Tutsak Emin Çakan 16 Şubat 1997 tarihinde öldü.

Metris Cezaevi'nde 8 Temmuz'da çıkan isyanda Kubilay Ekinci, Sedat Demiröz, Şemsettin Demir, Muhammed Demir ve Feyzullah Özmen yaşamını yitirdi.

Bu devlet bir baskı, terör ve katliam aygıtıdır

Devrimci ve komünist tutsaklar, ne pahasına olursa olsun devrimci değerlerinden ve marksist ideallerinden vazgeçmeyeceklerini, devlete teslim olmayacaklarını haykırdılar. Sömürü ve katliam düzenine karşı direnişin sembolleri olarak yaşamaya devam ediyorlar.

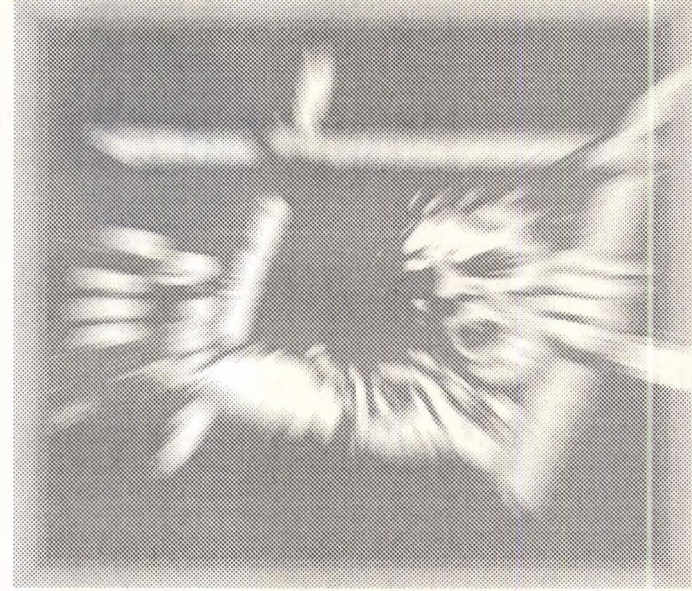
Sermaye devleti ise yaşatmak için değil öldürmek ve işkence etmek için var.

Ulucanlar katliamının ardından katil sermaye devleti, esas görevinin sömürü ve zulme karşı isyanın önüne geçmek ve isyan edenleri cezalandırmak olduğunu bir kez daha gösterdi. O 10 devrimci ve komünist tutsağı katletmekle yetinemezdi. Yaralıların tedavisini de bilinçli bir şekilde geciktirdi ve engelledi.

Ağır yaralı tutsaklar bile yataklara kelepçelendikleri için gerekli tıbbi müdahale yapılamadı. Yaralı yakınlarına bilgi vermeyerek işkence ve cezalandırma uygulamalarına devam etti. İsrarlı çabaların sonucu yaralılarla görüştürülmek zorunda kalan yakınlarına türlü eziyetler ve aşağılamalar yapıldı. Gördükleri vahşeti dışarıda anlatmamaları için aileler tehdit edildi.

Katliam vahşetini gizlemek için otopsilere tutsak avukatları alınmadı. Böylece düzmece otopsi tutanakları ile katliamı gizlemeye ve katliamı yapanları aklamaya çalışıyorlar.

Tutsak yakınlarının ve duyarlı kamuoyunun protesto gösterilerine, basın açıklamalarına vahşice saldırarak gözdağı vermek istendi. Devrim ve sosyalizm davasının savunucularını yalnızlaştırmak için bir kez daha terörden başka silahının olmadığını gösterdi.

Ezilen ve sömürülen yığınların taleplerini karşılayamayan sermaye düzeni, sömürü ve zulme boyun eğmek istemeyenleri vahşi bir şekilde cezalandıracağı tehdidini savurdu.

Ölülerimizden bile korkuyorlar!

Cenazeleri polis kontrolünde hemen toprağa verdiler. Böylece, kitlesel törenleri engelleyerek aileleri yalnızlaştırmak, katliamlarını gizlemek ve unutturmak istediler.

Direnişe geçen diğer cezaevlerindeki tutsakları hedef gösterip yeni katliamları meşrulaştırmak istediler. Devrimci dayanışma ve örgütlü direniş geleneğini kırmak, bireysel kurtuluş hayallerine aldanmış kitlelerin uyanmasını engellemek için demagoji ve yalanlara başvurdular.

Medyada boy gösteren bazı şarlatanlar içerdekilerin kaybedecekleri bir şeyleri yok, o nedenle her şeyi göze alıp kendilerini ateşe atabiliyorlar diyerek, devrimci değerleri ve direniş geleneğini çaresizlik ve umutsuzluğun neden olduğu bilinçsiz çırpınışlar olarak göstermek istiyorlar.

Evet, devrimci ve komünistlerin sömürücü ve kan emiciler gibi milyarları, yatları, katları yoktur. Ama bu şanlı direnişleri zorunlu kılan, bu durum değil, sömürü ve zulüm düzenin yıkılması gerektiğine duydukları bilinçli inanç ve kararlılıktır. İnsanlığın tek kurtuluşu olan komünist bir dünya yaratma idealidir. Burjuva şarlatanları kendilerine kazanç getirmeyen hiçbir işe kalkışmadıklarından, hiçbir bireysel çıkar gözetmeyen bu mücadeleyi de hiçbir zaman anlayamazlar.

Sömürü ve baskı düzeni yıkılacak, devrim davası ve sosyalizm kazanacaktır

Sömürü düzenini tehdit eden devrimci mücadeleyi etkisiz hale getirmek, devrimci ve komünistleri yok etmek ve bu sayede kokuşmuş düzenlerini ayakta tutmak, sermaye devletinin biricik gerçek görevidir.

Yok edilmek istenen işçilerin emekçilerin geleceğidir. Ama başaramayacaklar. Devrimci iradeyi asla teslim alamayacaklar. Sömürü ve zulme karşı direniş ateşini asla söndüremeyecekler.

Sermaye düzeni tarihin çöplüğüne, hak ettiği yere gömülecek ve insanlığın kurtuluşu işçi ve emekçilerin sosyalizm mücadelesiyle gerçekleşecektir. Bu tarihsel gerçeği engellemeye hiçbir baskı ve zulüm aygıtının gücü yetmeyecektir.

Direneceğiz! Tabutluklara girmeyeceğiz!

Komünist ve devrimci tutsakların ölü ya da diri olarak tabutluklara sokulması, kanlı bir imha, vahşi bir kıyım politikasıdır. Bunun karşısında her türlü direniş meşrudur, haklıdır, gereklidir. Çünkü faşist devletin tabutluk politikası, zaten, devrimci ve komünist tutsaklara devrimci komünist örgütlü kimlikleri ile yaşam hakkını tanımamak üzerine kuruludur. Bu faşist politika devrimci ve komünist tutsakların yaşam hakkını gasp etmektedir. Çünkü devrimci ve komünist tutsaklar için yaşam, devrim ve komünizm için

yaşamaktır. Devrim ve komünizm için yaşam ise, hangi alanda olursa olsun, örgütlü bir duruş ve mücadeleye katılımdır.

Devrimci ve komünist tutsakların yaşam hakkını hiçe sayan bir politikayı adeta tartışma üstü tutarak dayatan faşist devletin, tutsakları katletmesi (işkence ederek, tedavi etmeyerek, keyfi saldırı ve katliamlarla vb.) birbirini tamamlamaktadır. Bunun karşısında her türlü direniş meşrudur ve haklıdır. Ve ödenecek bedel ne olursa olsun, bu saldırının önünü kesmek için mutlak bir gerekliliktir.

Cansiparene direniş elbette can bedelli direniştir. Liberaller yaşam hakkı için cansiparene direnmeyi ve can vermeyi anlayamazlar. Reformistler bunun için kararlı bir direniş gücü sergileyemezler. Evet, yaşam hakkı için, can bedelli direniş!

Çünkü burada söz konusu olan zalimlere kul köle olarak yaşamak değil, kokuşarak, çürüyerek yaşamak değil, diz çökerek, boyun eğerek, sürünerek yaşamak değil, devrimci örgütlü yaşama ve mücadele hakkıdır. Bireysel ve liberal değil, örgütlü ve devrimci yaşama hakkıdır.

Bu ülkede devrimci bayrak, devrimci onur, devrimci mücadele bugün dimdik ayakta ise, faşist devlet içeride ve dışarıda devrimci ve komünist örgütlü güçleri teslim alamıyorsa, her türlü zulme karşı komünist ve devrimci partiler yolunu yürüyorsa ve ülkenin geleceğini, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşunu temsil ediyorsa, işte bu direniş bilinci, iradesi, pratiği ve bedelleri vardır bunun harcında.

İşçi sınıfı ve emekçiler, ilerici ve aydın kesimler herşeyden önce bu insanlık dışı, barbar, kıyıcı hücre politikasının karşısına dikilmeli ve bunun kaçınılmaz sonucu olan katliamın hesabını yine bu temelde sormalıdır.

Faşist sermaye devleti, komünist ve devrimci tutsakların en meşru, en doğal, en insani taleplerine, vahşi bir katliam örgütleyerek yanıt vermiştir. Tutsakların hak talebine kan dökerek, can alarak yanıt vermiştir. Ötesi, bu insanlık dışı katliamlardaki vahşetin sadece düzeyini gösterir. İnsani hak talebine kan dökerek, can alarak yanıt veren bir devlet, zaten vahşetin en barbar örneklerini sergilemekten de geri durmayacak olan bir devlettir. Ve böyle de yapmıştır. Otopsilerin gizli kapaklı yapılması, yaralılarla görüşmenin engellenmesi vahşetin gizlenmek istenen boyutlarını göstermektedir.

Ama devletten sorulacak hesabı, katledilenlerin kurşunla mı yoksa dövülerek mi katledildiği, önce kurşunlanıp sonra dövülerek mi öldürüldüğü, yoksa önce dövülerek öldürülüp sonra mı kurşunlandığı, sadece jandarmanın mı ateş açtığı yoksa yanısıra kontr-gerilla birimlerinin mi katıldığı vb. temeline oturtmak, gene de doğru bir tutum değildir. Haklılık ve haksızlık, suçluluk ve suçsuzluk, meşruluk ve gayri meşruluk buralarda aranmamalıdır. Bu sadece geçmişteki sayısız örnekte yaşandığı gibi yeni katliamların önünün açılmasına hizmet eder. Katliama ve arkasındaki hücre tipi katliam politikasına, cepheden karşı çıkılmalıdır.

İşte düzenin adaleti:

Eli kanlı faşist mafya çetelere kol kanat, komünist ve devrimci tutsaklara katliam

Faşist sermaye devletinin bir süre önce Bayrampaşa'da birbirleriyle rant kavgası için silahlı çatışmaya giren faşist mafya çetelerine kol kanat geren yaklaşımı ile, Ulucanlar'da komünist ve devrimci tutsakların koğuş talebi karşısında sergilediği vahşi katliamcı tutum arasındaki yaklaşım farkı, hiç de basit bir ayrımcılık politikası değildir.

Faşist mafya çetelerinin çatışma öncesinde ve sonrasında değil üzerine gitmek, bizzat kucaklayan bu devlet, bir de bu olayı, komünist ve devrimci tutsaklara dönük vahşi katliamın zeminini hazırlamak için kullanmıştır.

Cezaevlerinde birbirleriyle içerdeki ve dışarıdaki kirli işlerinin (uyuşturucu, kadın ticareti, silah kaçakçılığı, çek senet tahsilatı) rant kavgası için silahlı çatışmaya girenler faşist mafya çeteleridir, komünist ve devrimci tutsaklar değil. Ama vahşice katledilenler, 40 kişilik koğuşlarda 100 kişi kaldıkları için koğuş talebinde bulunan ve bu talep karşılıksız bırakıldığı için sorunu kendi imkanlarıyla çözmeye yolunu tutan komünist ve devrimci tutsaklar olmuştur, faşist mafya çeteleri değil.

Devlet bu çetelere dışarıda en kirli işlerinde kucak açtığı gibi, cezaevinde en kanlı eylemlerinden sonra da kol kanat germiştir. Devlet, faşist mafya çetelerinin cezaevindeki kirli düzenlerinin, kanlı hakimiyetlerinin üzerine silahlı ya da silahsız biçimde gitmek için girişimde dahi bulunmamıştır. Yaptığı tek iş, arabulucuk ve barıştırma yoluyla, faşist mafya çetelerinin cezaevleri içindeki hakimiyet düzenini yeniden tesis etmek olmuştur.

Çünkü faşist devletin cezaevlerinde hakim

kılmak istediği otorite zaten bundan başka bir şey değildir. Çünkü faşist mafya çeteleri faşist mafya devletinin uzantısıdır ve içerdeki elemanları da göstermelik olarak tutuklanan, bir süre sonra salıverilecek olan numunelerdir.

Cezaevlerinde devrimci örgütlü yaşama ve mücadele hakkı, ve diğer tüm sınırlı insan hakları, faşizmin zulmü karşısında gene can bedelli direnişlerle kazanılmış ve korunmuştur. Faşist sermaye devleti ise burada kendi hakimiyetinin, otoritesinin ve varlığının inkarını görmektedir. Doğrudur, böyle olmaktadır. Çünkü faşizmin otoritesi ve varlığının hakim olması demek, her türlü insan hakkının da yok edilmesi demektir. Faşizmin otoritesi tüm ülkede olduğu gibi cezaevlerinde de insanca yaşama haklarının yok edilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesi, insanlık dışı zulmün, insanlık dışı yaşama koşullarının hakim kılınması, sistematik işkencenin ve katliamların önündeki örgütlü direnme gücünün yok edilmesi demektir. Faşizmin otoritesini kabullenmek demek, bu barbarlık düzeni karşısında insan onuruyla yaşamının temel gereği olan devrimci örgütlü kimliğin ve değerlerin tasfiyesine izin vermek demektir. Faşizmin otoritesi demek, tüm toplum üzerinde olduğu gibi, cezaevlerinde de çürümenin, kokuşmanın, yozlaşmanın, düşkünlüğün hakim kılınması demektir.

Buna içeride de dışarıda da izin vermeyeceğiz. Canımız pahasına sonuna kadar direneceğiz. Ölürüz, ama teslim olmayız! Cezaevlerinde faşizmin otoritesine teslim olmayacağız! Tabutluklara girmeyeceğiz! Zaferimiz kanla yazıldı! Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

İşçilere ve emekçilere çağrı!

Kardeşler, yoldaşlar!

Ulucanlar Cezaevi'nde faşist sermaye devletinin önünde boyun eğmeyenler, diz çökmeyenler, devrimin ve sosyalizmin bayrağını yüksek tutmak için tüm olanaksızlıklara karşı can pahasına direniş yolunu seçenler, ayakta savaşıp ölenler, sizin çocuklarınızdır. Onlar direnişleriyle, bu sömürü ve zulüm düzeninden kurtuluşun yolunu gösterdiler. Onlar öldüler, ama yenilmediler.Ölümüne direnerek haykırdılar: Tabutluklara girmeyeceğiz! Teslim olmayacağız! Can pahasına direneceğiz! Varsa cesaretiniz gelin!

İşte daha o an kaybetti emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarı!

Ulucanlar direnişiyle devrimin ve sosyalizmin bayrağı şimdi daha da yükseklerde. Emperyalizm ve işbirlikçileri değil onlarca, yüzlerce, binlerce canımızı alsa da, devrimci bayrağımıza el süremeyecek.

Komünist ve devrimci tutsaklar bu direniş iradesini işçi sınıfına, emekçilere, ezilen dünya

halkların çıkarlarına bağlılıktan ve bu çürümüş kanlı düzeni yıkmak konusundaki bilinç ve örgütlülüğünden alıyorlar.

Ulucanlar direnişine ve direnişçilerine sahip çıkın!

Komünist ve devrimci tutsaklar, işçi ve emekçilerin insan gibi yaşaması için, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelesinin bayrağını elden yere düşürmemek için, canları pahasına direndiler.

Katliamı lanetleyin, katillerden hesap sorun! Komünist ve devrimci tutsakların direnişini destekleyin!

Sömürü ve zulüm düzenine boyun eğmeyin! Ayakta savaşıp ölmek, diz çökerek, yerlerde sürünerek yaşamaktan bin kat daha yeğdir. Ulucanlar direnişi ve direnişçileri, bize mücadelenin ve kurtuluşun yolunu bir kez daha gösterdiler. Ayağa kalkın! Devrim ve sosyalizmin yolunda örgütlenin!

Geleceğimizi faşist sermaye iktidarına karşı direnerek ve savaşıp kazanabiliriz ancak.

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) bildirisi:

Başkent'in göbeğinde planlı faşist katliam!

Katliamların hesabını soralım!

Amerikancı faşist rejim siyasi tutsaklara yönelik olarak yeni bir katliam daha gerçekleştirdi. İlk bilgilere göre en az 10 devrimci tutsak katledilmiş, onlarcası ise ağır biçimde yaralanmıştır.

Ankara'da katledilen tutsaklardan ikisi, **Nevzat Çiftçi (Habip Gül/Tekoşin)** ve **Ümit Altıntaş (Tuna/Akm)**, partimizin **Merkez Komitesi** üyeleridir. Ağır yaralıları arasında da partimizin üyeleri vardır. Direnişçi bir geleneğin temsilcisi olan, defalarca siyasal poliste ifade vermeyerek en ileri düzeyde direnen ve içlerinden biri (**Habip Gül**) zindandaki direniş çizgisinin simgesi haline gelen Merkez Komitesi üyesi yoldaşlarımızın özel bir biçimde hedef alınmış olmaları büyük bir ihtimaldir.

Bu katliam planlı ve alçakça bir saldırının ürünüdür. Sorumlusu doğrudan hükümet ve Genelkurmay'dır. Kısa bir süre önce Bayrampaşa Cezaevi'nde devlet denetimindeki faşist mafya çetelerinin iç dalaşmalarından doğan olayların ardından başbakan Ecevit'in yaptığı açıklamalar, bu bizzat devlet merkezinde planlanmış alçakça saldırının açık işaretlerini vermektedir. Ecevit'in ABD gezisi yolunda yaptığı açıklamalar, bu saldırının sorumluluğunu doğrudan hükümetin taşıdığının yeni bir kanıtı olmuştur.

Çeteleşmiş Türk devleti, bu tür planlı saldırıların gerçek nedenlerini örtmek için, her zaman kamuoyunu ve halkı aldatmaya dönük açıklamalar yapmıştır. Şimdi de Adalet Bakanlığı eliyle yapılan açıklamada, saldırının bir "fırtına girişi"ni engellemeye yönelik olduğu iddia edilmektedir. Başka bazı açıklamalarda ise gerekçe olarak "sevklere direnme" gösterilmektedir. Bu çelişkili açıklamalar saldırının gerçek nedenlerini gizleme çabasının ve paniğin ürünüdürler. Her zaman faşist rejimin tam denetiminde ve hizmetinde kokuşmuş burjuva medyası, kamuoyuna ve halka bu yalanları pompalayarak planlı faşist katliamı mazur göstermeye çalışmaktadır.

Oysa saldırının gerçek nedeni açıktır. Faşist rejim 12 Eylül'den beri sistematik bir çabayla tutsak devrimcileri teslim almaya, zindanları devrimci siyasal kimliğin öğütölüp yokedildiği rehabilitasyon merkezleri olarak kullanmaya çalışmaktadır. Bu politika CIA merkezlidir ve dünyanın dört bir tarafında Amerikancı gerici ve faşist rejimler tarafından uygulanmaktadır. Türkiye'de devrimci tutsaklar bu teslim alma politikasına karşı son 20 yıldır yiğitçe direnmektedirler. Bu direniş içerisinde faşist rejimin sayısız saldırı ve katliamı ile yüzyüze kalmışlar, sayıları yüzleri bulan devrimci hayatını kaybetmiş, binlercesi yaralanmıştır.

Yeni hükümet kurulduğundan beri işçi sınıfına ve emekçilere bir dizi sistematik saldırı yöneltilmektedir. Sosyal güvenlik yasası, uluslararası tahkim, özelleştirme, açlık, sefalet ve işsizlik demek olan IMF reçetesi uygulamaları, bu saldırının son birkaç aya sığın halkaları olmuştur. Aynı süre içerisinde Marmara depremi karşısında halkı sahipsiz bırakan rejim, bu devletin tüm gücünün işçi sınıfına ve emekçilere karşı bir baskı ve terör gücü olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Rejim deprem felaketi karşısında halka sahip çıkmak yerine, bunu fırsat bilerek, emekçilere yönelik sosyal güvenlik yasasını meclisten geçirme fırsatçılığı ve alçaklığı göstermiştir. Böylece halk düşmanı karakterini geniş emekçi yığınlar önünde bir kez daha ortaya koymuştur.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu davası uğruna savaşılan devrimci tutsaklara yönelik saldırılar da bu genel saldırıların bir parçası ve uzantısıdır. Sosyal güvenlik yasasıyla işçi sınıfına ve emekçilere karşı "kararlılık" gösteren ve bununla övünen Amerikancı rejim şimdi de devrimci tutsakları teslim alma politikasında bir "kararlılık" göstermek peşindedir. Ecevit'in uşakça bir ruhla hazırlandığı ABD gezisi yolunda yaptığı açıklamalar bu tür bir hevesin ifadesidir. Ecevit, "her ne olursa olsun devlet otoritesi sağlanacaktır" diyerek, devletin bu konudaki alçakça niyetlerini ve yeni saldırı hazırlıklarını açıkça ortaya koymuştur.

Fakat bu 20 yıllık boş bir çabadır. Devletin gücü devrimci tutsakların direnme kararlılığını kırmaya, onları teslim almaya yetmez. Son 20 yıl bunun kanıtıdır. Bir kez daha faşist rejim boyun eğmek zorundadır ve boyun eğecektir. Saldırının güncel biçimi devrimci tutsakları hücrelere sokmaktır. Devrimciler "hücre tipi" uygulamalarına boyun eğmeyeceklerini sayısız kez yinelemişler ve bunu direnme pratikleriyle de göstermişlerdir. Partimizin iki Merkez Komitesi üyesinin bu uğurda ölümü en önde ve yiğitçe kucaklamaları bu kararlılığın en son ve en anlamlı göstergesi olmuştur.

Bugün ülke çapında devrimci tutsaklar direniş halindedirler. Partimiz, işçi sınıfını ve emekçileri, tüm ilerici ve devrimci güçleri, sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini devrimci tutsaklara omuz vermeye, başkent'in göbeğindeki alçakça katliamın hesabını sormaya çağırılmaktadır.

Partimiz, tüm devrimci güçleri kararlılık gösterisi peşindeki faşist rejimin heveslerini kursağında bırakmak için tüm güç ve olanaklarını birleştirmeye, acil bir güç ve eylem birliği örgütlemeye çağırılmaktadır.

Partimiz, tüm partili güçlerimizi; örgütlerimizi, militanlarımızı ve sempatanlarımızı, ölümü yiğitçe kucaklayan partimizin iki Merkez Komitesi üyesinin ölümleriyle yaptıkları çağrıya yanıt olarak, en ileri düzeyde seferber olmaya, en büyük bir enerji ve fedakarlık ruhuyla mücadele görevlerini omuzlamaya çağırılmaktadır.

Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!

Devrim davası yenilmezdir!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey279Eylül '99>

Ulucanlar katliamı:

Ecevit'in Clinton'a hediyesi ve ABD'ye sadakat yeminidir!

Ulucanlar katliamının Ecevit'in ABD gezisi ile aynı gün gerçekleştirilmesi bir rastlantı değildir. Bu katliam, işbirlikçi sermaye iktidarının emperyalist efendisine ziyaret hediyesi olarak sunulmuştur.

İşbirlikçi sermaye iktidarı bu katliam ile efendisinin gösterdiği yoldan ne kadar sadakatle ilerlediğini göstermek istemiştir. Ülkede ve bölgede emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü, yağma ve talan düzeninin istikrarını koruma kararlılığını göstermek istemiştir. Dünya ezilen halklarının kan dökücüsü ve emperyalist sistemin jandarması ABD'ye ve müttefiki İsrail'e, katliam örgütlemekte, kan dökmekte kendilerinden hiç de geri kalmadığını göstermek istemiştir. Mezarda emeklilik, emperyalist tahkim, IMF paketleri vb. ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarını istikrar içinde hayata geçirebilmek için, devrimci örgütlü güçlerin üzerine nasıl gideceğini bizzat CIA'den öğrendikleri üzerinden örneklemiştir.

Emperyalizmin işçi sınıfı ve ezilen halklara yönelik olarak yeni dünya düzeni politikalarının özü ve özeti; sömürü ve zulüm dizginsiz, kuralsız, keyfi hakimiyetine, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarlarına karşı direnişe izin vermemek, teslim alamıyorsa imha etmektir.

ABD'nin çanak yalayıcısı, emperyalizmin taşeronu, vatan satıcısı sermaye iktidarının cezaevinde komünist ve devrimci tutsaklara dönük politikası onun emperyalizm işbirlikçisi karakterine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu politika cezaevlerinde devrimci örgütlü kimliğe ve her türlü insan hakkına geçit vermeme politikasıdır.

Cezaevlerini, devrimci inanç ve değerlerden uzaklaşmanın, sömürü ve zulüm düzeni karşısında boyun eğmenin, diz çökmenin, ehlileşmenin, çürümenin, kokuşmanın alanları olarak örgütlemek politikasıdır. Komünist ve devrimci tutsaklara hücre tipi denilen tabutlukları dayatmak, yukardaki politikanın bir uzantısıdır.

Bu politika, esasen cezaevlerine değil dışarıya dönük bir tedbirdir. Böylece tasfiye edilmek istenen; ülkenin devrimci öncü örgütlü güçleri, bastırılmak istenen toplumsal muhalefet, sömürülen ve ezilen kitlelerin emperyalizme ve işbirlikçisi sermaye iktidarına karşı hak ve özgürlükler mücadelesidir. Bu politika sadece hapishanelerden dışarıya dönük değil, Türkiye'den de dışarıya dönüktür. Emperyalizmin ülke ve bölge üzerindeki egemenlik çıkarlarının acil ve hayati bir gereğidir.

Devrimci direniş karşısında emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin her türlü hükmü geçersizdir. Direncimizi kıramadılar, kıramayacaklar.

Emperyalizme ve işbirlikçisi sermaye iktidarına karşı devrimci sınıf mücadelesini, devrimci isyanı daha da büyüteceğiz.

**Ulucanlar'da körüklenen direniş ateşi
katilleri yakacak!**

**Kahrolsun ABD emperyalizmi!
Kahrolsun işbirlikçi sermaye iktidarı!
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!**

Katil devlet döktüğü kanda boğulacak!

Ulucanlar'da yaşanan ne bir isyan ne de bir çatışmadır. Yaşanan faşist devletin vahşi bir katliamıdır.

Komünist ve devrimci tutsakların devrimci örgütlü kimliklerine sahip çıkma ve insanlık haklarını savunma iradesini kıramayan faşist sermaye iktidarı Ulucanlar'da bilerek, isteyerek vahşi bir katliam tertiplemiştir.

Düzenlenen operasyon sayım ve arama amaçlı değil, bütünüyle katliam amaçlıdır. Operasyonun tüm bir ön hazırlık süreci ve kendisi bunun kanıtıdır.

Faşist sermaye iktidarı ve onun eli kanlı maşaları bu vahşi katliamı örtbas etmek için şimdi türlü türlü yalanlar söylüyorlar.

Tünel ihbarı aldık, arama ve sayım yapmak istedik, buna karşı direnildi, bu yüzden operasyon başlatıldı, diyor faşizmin kuklası Başbakan ve Adalet Bakanı.

Amaçları arama ve sayım yapmak değildi. Cezaevi idaresinin arama ve sayım yapmasının önünde aşılmaz hiçbir engel yoktu.

Ankara Ulucanlar'daki devrimci ve komünist tutsakların talebi yeterli koğuş ve yatak imkanı sağlanmıyordu. 40 kişilik koğuşlarda 100'ün üzerinde tutsak kalıyordu ve cezaevindeki diğer koğuşlarda boş yerler vardı. Ama bu talep karşılanmadı. Çünkü devletin amacı katliama zemin hazırlamaktı. Bu politika bir aydır bilinçli bir şekilde sürdürüldü.

Arama ve sayımın gerçekleşmesi, cezaevindeki olağanüstü durumun ortadan kalkması için yapılması gereken koğuş talebinin karşılanmasıydı. Ama niyetleri arama ve sayım olmayanlar, katliamı ve zorla sevk amaçlayanlar, bu adımı atmadıkları gibi bir ay boyunca

gerilimi sürekli tırmandıran tutumlar sergilediler. Görüşler engellendi. Sorunun çözümü yönünde görüşme talepleri sürekli geri çevrildi.

Amaçlarının ne olduğunu katliamla ve katliamdan sonra apaçık sergilediler.

Sayım dediler, katliam sonrasında ölümlerimizi ve yaralarımızı saydılar. Arama dediler, koğuşlarda katliamı sözde haklı gösterecek malzemeler aradılar. Katliamın hemen ardından yaptıkları ilk iş ise sevklerin gene vahşi bir zulüm eşliğinde gerçekleştirilmesi oldu.

Komünist ve devrimci tutsakların bu sevk saldırısı karşısında nice canlarla, nice bedellerle kazanılmış mevzilerini terketmeyeceklerini ve sonuna kadar direneceklerini onlar da çok iyi biliyorlardı.

Bu yüzden bizzat katliam amacıyla başlatıldı operasyon. Kimlerin öncelikle katledileceğini bile operasyon öncesinde belirlediler.

Tünel, sayım vermeme, arama yaptırmama, çatışma vb. diyerek gerçekleri gizlemeye çalışıyorlar. Herşey apaçık ortada. Ve her şey çürümüş düzenin ve kanlı iktidarın karakterine uygun seyretti.

Saldıran, katleden faşist sermaye devletiydi. Can pahasına direnenler ise komünist ve devrimci tutsaklardı.

Katliam, faşizmin kontr-gerilla karargahlarında planlanmıştır ve bizzat kontr-gerilla birimleri eliyle yönetilmiştir.

Bu vahşi katliamın arkasındaki güçler emperyalizm ve işbirlikçi sermaye iktidarındır. Katliam, hüküm süren vahşet düzenlerinin, kanlı sınıf saltanatlarının istikrarı için tertiplenmiştir.

MGK, hükümet, başbakan, adalet ve içişleri bakanı, ilgili devlet bürokratları, emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye iktidarının temsilcileri, piyonları ve uşaklarıdır. Bu katliamın birinci elden uygulayıcısı olmuşlardır, suçludurlar ve hesabını vereceklerdir.

Kan taciri sermaye medyası yeni katliamlara çanak tutuyor!

Sermaye medyası, cezaevlerindeki sözde otorite boşluğunun örneklerini sıralayarak katliamı haklı göstermeye çalıştı. Ulucanlar katliamını alkışladı. Yeni katliamlar için de çanak tuttu.

Faşist devlet yargısız infaz örgütledi, sermaye medyasına bu katliamın gerekçelendirilmesi işi düştü.

Demek ki sizin düzeninizde, cezaevinde devrimci eğitimin yapılması, cezaevleri arasında haberleşmenin olması, toplu katliam için yeterli gerekçe oluşturuyor! Demek ki, devrimci yayınların okunması, pankartların hazırlanması, toplu katliam için yeterli gerekçe oluşturuyor! Demek ki, koğuşlarda silah bulunması ve (hiçbir silah bulanmamasına ve kullanılmamasına rağmen geçmişte sayısız vahşi örneği sergilenen) katletme amaçlı faşist saldırılara karşı direniş gösterilmesi, toplu katliam için yeterli gerekçe oluşturuyor!

Devlet ne pahasına olursa olsun cezaevlerinde otoritesini kuracakmış. Kalıcı, köklü çözüm, koğuş sisteminin tasfiyesi ve hücre tipi cezaevlerinin hakim kılınması ile sağlanacakmış. Asıl sorun buradan kaynaklanıyormuş.

Demek ki komünist ve devrimci tutsakların, dayatılan insanlık dışı koşulları kabullenmemesi, tabutluklara sokulmaya karşı direnilmesi, toplu katliam için yeterli gerekçe oluşturuyor!

Kan taciri sermaye medyası devrimci tutsakların cezaevi koşullarını, haklarını, taleplerini ağzına bile almıyor. Onlar zaten cezaevlerini peşinen devletin bir zulümevi, bir işkencehanesi, bir mezbahanesi olarak görüyorlar. Tek sorunları ise bu zulme, bu işkenceye, bu katliamlara karşı direnişin ezilmesi, direnişe meydan verilmemesi. Vahşi katliamın, on ölünün ve onlarca yaralının üzerinden Ulucanlar'da isyan bastırıldı, huzur ve sükunet sağlandı, arama ve sayım yapıldı, herşey normale döndü yayınları yapıyorlar.

Tutsakların koğuş talebine verilen yanıt katliam oldu. Ve böylelikle, huzur ve sükunet sağlandı! Evet, sizin dikensiz gül bahçesi demokrasinizde sükunet, asayiş ve güvenlik, hak ve özgürlüklerin yok edilmesi, hak ve özgürlükleri kazanmak için verilen mücadelenin bastırılması ve direnişçilerin, öncülerin imha edilmesi zemini üzerinde tesis ediliyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin toplumsal isyanından korkuyorsunuz. Üzerinde kanlı sınıf saltanatınızı sürdürdüğünüz, açlıkla, yoklukla, işsizlikle, hastalıkla telef ettiğiniz sömürülen ezilen milyonların ayağa kalkmasından korkuyorsunuz. Örgütlenmesinden, kurtuluşunu kazanmak için mücadeleyi yüksetmesinden korkuyorsunuz. Komünist ve devrimci öncülerıyla birleşmesinden korkuyorsunuz. Bunun için de en çok komünist ve devrimci örgütlü güçlerin varlığından korkuyorsunuz. Bu varlığı yok etmek, tasfiye etmek, imha etmek için elinizden geleni ardınıza koymuyorsunuz. Sadece bu katliamla değil, tam 20 yıldır katlediyorsunuz. Biz ise bir ölürsük bin doğuyoruz her seferinde. Daha güçlü çıkıyoruz karşınıza. Çünkü bizi öldürmekle yenemiyorsunuz. Teslim alamıyorsunuz. Boyun eğdiremiyorsunuz. Ölümü kafasında yeneler karşısında çaresizsiniz. Acz içindesiniz. Katliamlar aczinizi gösteriyor. Çürümüş, kokuşmuş, insanlık dışı, çözümsüz ve geleceksiz düzeninizin elinden başka bir şey gelmiyor.

Yenilen bir kez daha siz oldunuz, kan emiciler, kan dökücüler. Biz komünistler, devrimciler çok değerli yoldaşlarımızı kaybettik. Ama bu kayıplar yanınıza kâr kalmayacak. Onlar bize devrim ve sosyalizm yolunda gözbebeğimiz gibi koruyacağımız bir direniş mevzisi daha kazandırdılar. Asıl yenilen ve kaybeden bir kez daha siz oldunuz. Bu katliam ve direnişle kanlı sınıf iktidarınızın ölüm fermanının altı kızıl şeritlerle bir kez daha çizilmiş oldu.

**Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!
Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!**

Türkiye Komünist İşçi Partisi'nden açıklama ve çağrı:

Suçüstü yakalanan katliamcı faşist rejimin yakasını bırakmayalım!

Faşizme karşı omuz omuza!

Ankara'nın göbeğinde devrimci tutsaklara karşı planlı bir vahşi katliam gerçekleştiren faşist rejim suçüstü yakalanmıştır. Kontr-gerilla güdümlü kokuşmuş sermaye medyasının tüm çabalarına rağmen gerçekler gizlenememektedir. Soğukkanlı bir planla tam bir vahşet gerçekleştirildiği açığa çıktıkça, toplumda buna karşı büyük bir infial ve öfke de gitgide büyümektedir. İlerici, devrimci ve demokratik kuruluşlar ve işçi sendikaları katliamdan hükümeti sorumlu tutmakta, onu derhal istifaya çağırılmaktadır. Yanısıra katliamın sorumlularının tutuklanmalarını ve yargılanmalarını talep etmektedirler. Yüzlerce, binlerce insan katliamı izleyen günlerde sürekli protesto eylemlerinde bulunmaktadır. Tüm bunlar ve ülke çapında direniş halindeki devrimci siyasal tutukluların kararlılığı faşist rejimi köşeye sıkıştırmakta, suçluluğun telaşı içerisinde bunalıtmaktadır. Tepkiler uluslararası planda da büyümekte, Avrupa'nın çeşitli kentlerinde gösteriler yapılmakta, dünya kamuoyunda bir kez daha Türkiye'deki rejimin keyfi katliamcı niteliği tartışılmaktadır.

Tüm bu tepki birikiminin katletilen devrimcilerin cenaze törenleriyle yeni bir boyut kazanacağını farkında olan faşist rejim bunu engellemek için cenazeleri kaçırmak ve kendi gömmek yoluna başvurmuştur. Partimizin Merkez Komitesi üyesi Ümit Altıntaş'ın cenazesinin kaçırılması bunun bir örneğidir. Bu yeni alçakça girişimin sorumluluğu da bir kez daha hükümete aittir.

İstanbul'daki tüm ilerici ve devrimci kuruluşlar Ümit Altıntaş'ın cenaze törenini 30 Eylül Perşembe günü kitlesel bir biçimde yapma kararı almışlardır. Son olarak Türk-İş'e ve DISK'e bağlı bazı işçi sendikalar bugün yaptıkları ortak bir açıklamayla faşist katliamı sert bir dille mahkum ederek, "tüm halk örgütlerini, cezaevlerinde katledilenlerin cenazesine sahip çıkmaya" çağırılmışlardır.

Cenaze töreninin katliama karşı öfkeli bir anti-faşist kitle protestosuna dönüşmesinden korkan polis, Çarşamba gecesi saat 23:00 sularında Ümit yoldaşın cenazesini kaçırarak kendi gömmüştür. Bu tam da faşist kontra rejimine yaraşır bir alçaklık örneğidir.

Fakat bu tür çabalar faşist rejimi kurtaramayacaktır. Elikanlı rejim bir kez daha suçüstü yakalanmıştır ve bu suçun üstüne üstüne gidilecektir. Her katliamı üç günde unutturulacak bir sıradan olay haline getirmek artık eskisi kadar kolay değildir. Vahşi katliamda iki yiğit önder militanını kaybeden partimiz bu suçun hesabını sormakta faşist rejimin yakasını kolay bırakmayacaktır.

Gözü dönmüş kontra rejiminin katliamlarına dur demek ve katliamın sorumlularından hesap sormak günün en acil ve yakıcı görevidir. Bu görevin gerekleri konusunda gösterilecek zayıflıklar rejimi iyice pervasızlaştıracaktır.

Partimiz tüm ilerici ve devrimci güçleri, tüm işçi ve emekçi örgütlerini, tüm demokratik kuruluşları bunun bilinciyle hareket etmeye, faşizmin saldırganlığına karşı güçleri birleştirmeye ve safları sıkılaştırmaya çağırılmaktadır.

Faşizme karşı omuz omuza!

Faşist rejim vahşet katliamının üstünü örtmeyi başaramayacak

Faşist rejim başkentin göbeğinde önceden planlanmış iğrenç bir saldırı gerçekleştirdi. Bir cinayet örgütlenmesine dönüşmüş bulanık çete devleti Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 10 devrimci tutsağı hunharca katletti, onlarcasını ağır biçimde yaraladı.

Bu katliam sermaye devletinin iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş karakterini bir kez daha gözler önüne serdi. Makinalı tüfeklerin, şişlerin, bıçakların, süngülerin kullanıldığı, dahası devrimci tutsakların boyunlarının ve kulaklarının kesildiği bu alçakça saldırı, kontra devlet gerçekliğinin yeni bir teyidi oldu. Bu barbarca katliam için özel olarak eğitilmiş kontra cinayet şebekeleri kullanıldı.

Faşist devlet artık onyıllardır boyun eğdirmeyi başaramadığı devrimci tutsakları açıktan fiziki imhaya yönelmiştir. Devletin kontra merkezinde belirlenen bu açık imha politikası en iğrenç bir biçimde uygulamaya konulmuştur. Bizzat elikanlı rejimin Adalet Bakanı ile Başbakanı'nın açıklamaları saldırının ilk işaretleri olmuştur.

En son Bayrampaşa Cezaevi'ndeki mafya çeteleri arası kanlı hesaplaşma Ecevit tarafından devrimci tutsaklara saldırmanın bir vesilesi yapılmıştır. Bugüne kadar devrimci direniş duvarıyla püskürtülen hücre tipi cezaevi uygulamasının devreye sokulabilmesi için, kendi denetimlerindeki çetelerin gerçekleştirdiği cinayetler gerekçe olarak gösterilebilmiştir. Bu açıklamanın üzerinden çok geçmeden, 26 Eylül '99 günü, tam da Ecevit'in ABD gezisine çıktığı gün, bu insanlık dışı vahşet saldırısı gerçekleştirilmiştir. Ecevit'in katliamın hemen ardından Belçika'da yaptığı açıklama, saldırının günler öncesinden planlanmış olduğunun açık bir kanıtıdır.

Bu katliam aynı zamanda devletin devrimci irade ve kararlılık karşısındaki aczinin ve çaresizliğinin bir göstergesidir. Devrimci tutsakların ölümüne bir direnişle hücre tipi uygulamasına karşı duracaklarını çok iyi bilen faşist rejim tek çareyi barbarca bir katliamda görmüştür.

Çürümüş ve kokuşmuş rejim şimdi iğrenç katliamcı yüzünü gizleme telaşı içindedir. Binbir yalan-dolana ve uydurma gerekçelere dayanan açıklamalarla operasyonun gerçek nedeni gizlenmeye, katliama meşruiyet kazandırılmaya çalışılmaktadır. Satılık sermaye medyası her zaman olduğu gibi üzerine düşeni başarıyla yerine getirmekte, yoğun bir biçimde devrimci tutsaklara yönelik çarpıtma ve karalama kampanyaları yürütmektedir. Tek merkezden yönetilen, fakat yalan olduğu ölçüde birbirini tutmayan, aynı haber içerisinde biri diğerini boşa çıkaran haberler birbirini izlemekte, 10 devrimcinin katledilmesinin ne denli haklı nedenlere dayandığı kanıtlanmaya çalışılmaktadır.

Fakat hiçbir yalan ve saptırma kampanyası barbarlık örneği bir katliamın gerçekleştirildiği gerçeğinin üstünü örtememektedir. Hukuki olarak otopsiye girme hakkına sahip avukatların istemlerinin mahkeme kararıyla engellenmesi bile tek başına vahşetin boyutlarını göstermektedir. Yüzleri tanınamayacak hale getirildiği için, gardiyanlar katledilen devrimcilerin kimlikliklerini tespit etmekte zorlanmışlardır. Doktorlar bazı tutsakların boyunlarının ve kulaklarının kesildiğini, kurşunların yanı sıra şiş, kasatura vb. kullanıldığını söylemektedirler. Böyle bir açıklamanın normalde bir infial yaratması gerekirken, gazete sayfalarında

sıradan bir "iddia" olarak yer almaktadır. Satılık sermaye kaleşörlerinden bir tanesi bile avukatların neden otopsiye sokulmadığını sormamaktadır. Çünkü kendilerinin de beslendikleri bu düzen bataklığının bekası için bu gereklidir. Onların görevi düzenin pisliklerinin, devletin kirli ve kanlı işlerinin üstünü örtmektir.

Dün bizzat sorumlusu olduğu deprem yıkımı sonrasında işçi ve emekçileri toprak altında ölüme terkeden devlet, şimdi de cezaevlerini devrimci tutsaklara mezarlığa çevirmeye çalışmaktadır. Deprem sonrasında insanların devlete yönelen öfke ve nefretini yansıtmamak için aldığı emirleri büyük bir titizlikle yerine getiren sermaye medyası, şimdi de günler öncesinden planlanan katliamı gizlemek, devleti temize çıkarabilmek için yoğun bir çaba harcamaktadır. Kontra merkezin yönlendirmesi altında en kaba yalanlar ve senaryolar haber adı altında topluma pompalanmaktadır.

Örneğin, operasyon sonrasında devrimcilerin koşullarında "viski, rakı", hatta "uyuşturucu madde" bile bulunmuş, "suikast planları" ele geçirilmekle kalmamış, dahası "Ecevit'e suikast düzenlemek için keşif yaptıkları" bile anlaşılmıştır! Yasal bir devrimci yayın organında yeralan "fotoğraf ve yazılar suikast hazırlıklarını belgelemiş"tir! Ya da kapağı bulunup kendisi bulunamayan tünelin bir gün sonra bir tuvalet klozetinin altından kazıldığı anlaşılmıştır! Ayaküstü uydurulan bu tür deli saçması senaryolarda ve yalan haberlerde bir iç tutarlılık aramak boşunadır. Kirli düzen medyası yalnızca utanma duygusundan değil düşünme gücünden de yoksundur. Zira sözkonusu olan, çürümüş ve kokuşmuş bir sınıfın düzenini korumak, çeteleşmiş bir rejimin kirli işlerini ve kanlı katliamların gizlemek olunca, gerekli olan düşünce gücü değil köpekçe bir sadakat ve uşaklıktır. Haber adı altında sunulan yalanların mantık sınırlarını zorlamasının hiçbir önemi yoktur. Düzenin kanlı ve kirli bataklığından daha iyi beslenebilmek için, ahlaksızlıkta sınır tanımamak gerekmektedir.

Operasyonun hemen ardından yapılan resmi açıklamalarda operasyon gerekçesi; tünel kazıldığı duyumunun alındığı, devrimci tutsakların bu nedenle 2 Eylül'den bu yana sayım vermeyi reddettikleri ve koşullarda arama yapılmasını engelledikleri biçimindedir. Bunun nasıl aşağılık bir yalan olduğu, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun yaptığı açıklama ortaya koymaktadır. 40 kişilik koşullarda 120 kişi kalan devrimci tutsaklar, yeni bir koşuş açılması istemlerinin karşılanmaması üzerine bir koşuşu işgal etmişler, ancak af çıktıktan sonra boşalacak bir koşuşun verileceği sözünün verilmesi koşuluyla işgali sona erdireceklerini bildirmişlerdir. Cezaevi yönetimi bu isteme yanıt vermediği gibi, bilinçli bir tutumla 2 Eylül'den bu yana bizzat kendisi sayım almamıştır, tutsakların ve

ailelerin görüşme taleplerini reddetmiştir.

Tüm bunlar devletin nasıl alçakça bir katliam hazırlığı yaptığının açık kanıtıdır. Devrimci irade ve kararlılığı kırarak hücre tipi cezaevi saldırısını gerçekleştirebilmek için bu kirli oyun planlanmış ve hayata geçirilmiştir. Bu operasyonun ardından yürütülen saptırma kampanyaları yalnızca planlanın bir katliam gerçeğinin üstünü örtmeyi değil, aynı zamanda devrimci tutsakları tabutluklara sokmayı amaçlayan yeni saldırıları kolaylaştırmayı hedeflemektedir. Bizzat kokuşmuş düzen medyası aracılığıyla yeni katliamların yolu düzlenmeye çalışılmaktadır. Cezaevlerinin bir "silah deposu" haline getirildiği, "parti okulu ve hücre evi gibi kullanıldığı", müdahalede "geç kalındığı", "devlet otoritesi"nin bir an önce tesis edilmesi gerektiği vb. üzerinden yürütülen propaganda tek merkezden yönetilmekte, devrimci tutsaklar yeni saldırıların hedefi haline getirilmektedir.

Böylesine alenen gerçekleştirilen bir katliamın ardından Türkiye Barolar Birliği'nin aldığı tutum ise ibret vericidir. Cezaevlerinin örgüt yuvası ve suç okulu haline getirildiği doğrultusundaki açıklamalar hücre tipi cezaevlerinin açık savunusu ile birleşmektedir. İnsanlık dışı bir operasyonun hesabını sormak bir yana, katliamcı bir devletten "otorite ve denetim" talep etmektedir. Yeni saldırıların ve katliamların önünü açmaya hizmet eden bu tutum, bu kurumun da devletin tam denetimine girdiğinin çarpıcı bir göstergesidir.

Kontr-gerilla rejimi bir kez daha suçüstü yakalanmıştır. Bu kez alçakça işlediği bu planlı cinayeti unutturmayı başaramayacaktır. Tüm ilerici kurum ve kuruluşların aldığı tutum, ortaya koyduğu yoğun tepkiler bunun bir göstergesidir. Tüm ilerici ve devrimci güçler bu faşist katliamın üstünün örtülmesine izin vermemek, açığa çıkan tepkileri büyütmek ve örgütlemek, görev ve sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

Sen ölmedin Habip yoldaş... Kavgamızda ölümsüzleştin!

Güle güle Habip yoldaş!..

29 Eylül günü sabah saatlerinde aileler, devrimci gruplar ve DKÖ'lerden oluşan yaklaşık 600 kişilik kitle cenazeleri almak üzere Numune Hastanesi'nin önünden otobüslerle Keçiören Adli Tıbbi önüne hareket ettik. Adli Tıp önündeki uzun bekleyişten sonra şehitlerimizi almak için avukatlar aracılığıyla içeriye çağırıldık. Saat 5 gibi Habip Gül'ün avukatı, ailesi ve bir grup yoldaşıyla beraber polis ve jandarma denetiminde İzmir'e doğru hareket ettik.

İstanbul'a götürülmek üzere yola çıkan Ümit yoldaşın cenazesinin kaçırıldığı haberinin gelmesi üzerine Habip yoldaşın cenazesinin de kaçırılabilmesi ihtimali üzerinden oldukça yavaş hareket edip, sabah erken saatte yoldaşın köyünde olma yolunu seçtik. İzmir'in girişinde bizi karşılamak üzere bekleyen bir grup İHD'li ve avukat yoldaş polis tarafından engellendi. 14 saat süren uzun yolculuktan sonra sabah saat 06:00 sularında, Helvacı köy halkı ve akrabaları, Habip yoldaş alkışlar ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!", "Katil devlet, faşist devlet!" sloganlarıyla karşıladılar. Bu arada köy, sokak aralarına kadar jandarma tarafından kuşatılmıştı. Cenazeye katılmak üzere yola çıkan birçok kişinin köyün girişinde kimlikleri kontrol edildi ve gözaltına alındı. Jandarmanın cenazenin hemen gömülmesi yönünde aileye yaptığı baskı ise boşa çıkarıldı ve İzmir'den yola çıkan kitlenin gelmesini beklemeye başladı.

İki yoldaşının ve bir abisinin vekillik etmesiyle, Habip yoldaş ailesi, akrabaları ve yoldaşlarının gömmesi sağlandı. Daha sonra yıkama işlemi tamamlandı. Saat 12:30 gibi akrabaları, köylüleri, yoldaşları, Havaş ve Petkim işçilerinden oluşan kitleyle yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş esnasında kitle jandarma tarafından kordon altına alındı. Sataşmalara ve tehditlere rağmen, herhangi bir provokasyona izin verilmeden yürüyüşe devam edildi. Mezarlığın yakınında İzmir'den gelen kitleyle birleşme düşünülürken, onların da ablukaya alınarak törene katılmalarının engellendiği haberi geldi. "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarının atılması üzerine, saldırıya geçen jandarmanın, gözaltılar ve tehditlerle törenini engelleme

Şehitlerimizi kendi kültürümüze yaraşır biçimde uğurlayacağız!

Habip Gül'ün cenazesine katılmak amacıyla 3 otobüs ve bir kaç özel araçla Helvacı Köyü'ne doğru yola çıktık. Ancak mezarlığa varmadan jandarma yolumuzu kesti. Yarım saat kadar bekletildik. Sonunda cenazeye alınmayacağımız anlaşıldı. İleriden cenaze kortejini görebiliyorduk. Jandarma barikatını yarıp cenazeye katılmak istedik. Burada kısa bir arbede oldu. Jandarmaların saldırısına rağmen sayısı 100 civarı olan kitle dağılmadı. Saldırımı, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Katiller belli hesap soralım!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarıyla karşıladık. Uzun bir konuşma yapıldı. Jandarmalara seslenen konuşmacımız "mafyaacıların cenazesine dokunamam, onlara sesiniz çıkmıyor, içinizden bir yetkili istedik kimse cevap vermedi, yoksa hepiniz mi yetkilisiniz, subayınız adını vermekten belki de korktu, bizden korkuyorsunuz, biz buraya silahsız geldik, siz şu halinize bakın" dedi. Bu sırada jandarma ve robocoplar başları önüne eğik, sessizce suçluluğunu kabul

çabaları bir kez daha boşa çıkarıldı. Mezarlığa doğru yürüyüş devam etti. Mezarlığa varıldığında devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşu ve "Habip yoldaş yaşıyor, yaşayacak!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarının ardından Habip yoldaşın ablası, kendi yazdığı bir şiiri okudu ve "Habip yoldaşın kavgamızda yaşadığını ve katillerden er-geç hesap sorulacağını" anlatan kısa ve anlamlı bir konuşma yaptı.

Cenaze töreni bittikten sonra köy girişindeki jandarma kordonunun daha da arttırıldığı ve köyden çıkmak isteyen herkesin, kimlik kontrolünden geçirilip GBT araştırmasına tabi tutulduğu öğrendik.

Devletin yapmış olduğu katliamın üzerini örtmesi ve şehitlerimizi kaçırmak gömmesi boşuna değildir. 10 devrimcinin katili olan devletin, her zaman yaptığı ve alışkanlığı haline getirdiği katliamların hesabını sormak için, gözünü bile kırpmadan ölüme giden şehitlerimizin yasını tutmayacağız, hesap soracağız!

İzmir/Kızıl Bayrak

eder gibi duruyorlardı. Konuşmacımız "Bizler devrimciyiz, kendi geleneklerimiz ve kültürümüz var ve bu cenazeye kendi devrimci kültürümüzle sahip çıkacağız ve bu alanı terketmeyeceğiz" dedi. Bundan sonra 10 şehidimizin adını anarak hepsi için "ölümsüzdür" diye haykırdık. Jandarmalara iki araba daha takviye geldi. Ve subay bizi dağılmanız yönünde megafonla uyardı. Buna da marşlarla cevap verdik. Subayın uyarısı söylediğimiz marşların gürlüğü içinde kayboldu. Çav Bella'yı bitirdiğimiz zaman jandarma üzerimize saldırdı. Taşlarla püskürttüğümüz bu ilk saldırının ardından jandarma kitleyi ikiye böldü. Özellikle fabrikaya doğru çekilenlere yüklendi. Bu sırada siviller de ÖDP, HADEP, Dev Maden-Sen, İHD, Eğitim-Sen 1 No'lu Şube, Genel-İş 5 No'lu Şube ve TÜMTİS'ten cenazeye gelenleri gözaltına alıyordu.

Yoldaşın köylüleriyle omuz omuza, mezarı başında and içemedik ama, andolsun ve şunu kafanıza iyice sokun ki: Gözdağınız başarılı olmadı, olmayacak. Devrimci tutsaklar onurumuzdur. Bizler onurumuza sahip çıkacağız. Tarihte tüm faşist rejimler, devrimcilere hesap verdi ve darmadağın oldu. Hesabınızın sorulacağı gün yakındır.

**Habip Gül yoldaş ve
26 Eylül şehitleri ölümsüzdür!
Yaşasın devrimci dayanışma!
İzmir/Kızıl Bayrak**

Komünistin yaşıyanı kadar öleninden de korkuyorlar

Melek Altıntaş

Gerçekleştirdikleri katliama yönelik tepkileri nasıl engelleyebiliriz diye düşünüyorlardı. Yaptıkları konuşma çerçevesinde cenazeye yönelik İstanbul'da ciddi bir hazırlığın olduğu, herkesin cenazeyi beklediği, eğer cenaze "onların" eline geçerse ortalığın kan gölüne dönebileceği, ölenlerin ve yaralananların olabileceği, başka anne babaların çocuklarından yoksun kalabilecekleri demagojisi ile, aile üzerinde etki yaratmaya çalıştılar.

cenaze töreninin ardından Ankara'daki şehitlerimizi toprağa vererek, şehir dışına gidecek cenazelerin buradan uğurlanmasını sağlamaktı. Ancak Ankara Emniyeti'nce buna fırsat verilmedi. Şehir dışına gidecek cenazeler işlemleri tamamlanınca polisler eşliğinde sol taraftan, Ankara'da gömülecek cenazeler ise sağ taraftan Karşıyaka Mezarlığı'na gidebilecekti. Sıra cenazelerin tespitine gelmişti. Önceden kurumlar tarafından yapılan

darbe sonucu gerçekleşmiş olabileceği fikrini uyandırdı. (Sonradan yıkama işlemi sırasında, sırtında kırmızıya yakın şerit şeklinde belirgin ve kalın bir iz olduğunu gördüm. Demir çubuğun yaratabileceği bir iz görünümündeydi.) Ümit'i de diğerleri gibi öldürseye dövmüşlerdi. Teşhisin ardından işlemleri bir an önce tamamlattırıp, yıkama ve ilaçlama yaptırılmadan, bu işlemlerin Bolu Devlet Hastanesinde gerçekleşeceği garantisini (!) vererek sivil araç ve çevik kuvvet eşliğinde Ankara dışına çıkartıldık. Anlaşılan Ankara Emniyeti bizlerden bir an önce kurtulmak istiyordu. Bundan sonra (Bolu'ya da hiç uğramadan) İstanbul'a kadar önümüzde devir teslim yapan polis otolarıyla yolculuk yaptık.

Cenazenin nerede ve nasıl gömüleceği üzerinden organizasyonumuzu ve hazırlığımızı yapmıştık. Tüm yaşamı boyunca devrimci onurunu korumuş bir insanın nasıl bir gömülmeye/törene layık olduğu annesi ve babasıyla konuşulmuş ve ortaklaşmıştı. Tek kaygınız cenazeyi sabaha kadar bekleteceğimiz morga ulaştırmaktı. Bu çerçevede Çağdaş Hukukçular Derneği ile temas halinde olup, İstanbul'a giriş için hazırlık yapıyorduk.

Gebze çıkışına kadar bir ekip ile gelirken, İstanbul girişinde ekip sayısı 3-4'e çıktı. İstanbul Emniyeti gişelerin çıkışında bizi bekliyordu. Emniyet Müdür yardımcısından bilimim polis şefine, panzer, özel tim, çevik kuvvet, yunus yığınağıyla hazırlardı. İlk olarak cenaze arabasına yönelediler. Yanımdaki avukat arkadaşla birlikte aşağı indik. Şeflerden biri arkadaşla "başınız sağolsun, yakınınız mıydı?" diye sordu ve "avukaum" yanıtını aldı. Bana döndü ve elini uzatarak "sizde mi avukatsınız" diye sorduktan sonra, benim elimi uzatmamam ve "hayır, eşiyim" dememin ardından, nefret dolu bir ifadeyle dişlerini sıkarak, "demek onun eşisin" dedi. Bu ifadeden bile Ümit'e olan nefretleri ortaya çıkıyordu. Yanımıza Emniyet Müdür Yardımcısı ve ekibi yanıştı ve yalnızca baba ile görüşmek istediğini söyledi. Ardından görüşmeye ben de katıldım. Amaçları belliydi. Bir komünistin yaşıyanı kadar ölüsü de onları korkutuyordu. Gerçekleştirdikleri katliama yönelik tepkileri nasıl engelleyebiliriz diye düşünüyorlardı.

Yaptıkları konuşma çerçevesinde cenazeye yönelik İstanbul'da ciddi bir hazırlığın olduğu, herkesin cenazeyi beklediği, eğer cenaze "onların" eline geçerse ortalığın kan gölüne dönebileceği, ölenlerin ve yaralananların olabileceği, başka anne-babaların da çocuklarından yoksun kalabilecekleri demagojisi ile, aile üzerinde etki yaratmaya çalıştılar. Benim cenazeyi vermeme tutumum karşısında, zaten beni muhatap almadıklarını ve anne ve babanın kararının geçerli olduğunu söylediler. Anne ve babanın devrimci fikirlerden uzaklığının da etkisiyle polis gece gömmeyi zorla kabul ettirdi. Benim tutumum karşısında ilk önce sözlü olarak saldıran (bir gün sonra çıkacak olayların faili olmak şeklinde), ardından bizi de bölerek, aileyi de bana karşı tutum aldırma çalıştılar. Bize destek amacıyla gelen bir grup avukatı ise gözaltına alma tehdidiyle yanımdan uzaklaştırdılar.

Karacaahmet'e getirildiğimizde ise tüm hazırlıklar yapılmıştı. Bizim tuttuğumuz mezar yeri kazılmış ve mezarlığın girişinden mezara kadar polis ve özel timle kuşatılmıştı. Alelacele yapılan yıkama vb. işlemlerin ardından, Ümit 20-30 kişilik akraba grubu tarafından gömüldü.

açıklamalarda cesetlerin tanınamayacak halde olduğu söyleniyordu. Şehit yakınları olarak yaptığımız konuşmalar çerçevesinde, teşhis sırasında karşılaşacağımız her türlü tablo karşısında hazırlıklı olmamız, dostun düşmanın önünde yaşanan vahşet karşısında zayıf görünmememiz ve şehitlerimizin gururunu taşıyarak davranmamız gerekiyordu.

Diğer aile fertlerinden önce teşhise ben girmeyi istedim. Birincisi, bir daha görememe riski karşısında belki de son kez görmüş olacaktım. İkincisi, otopsiye avukatların alınmamasının yaşanan katliamın boyutlarını gizleme çabası olduğunu düşünürsek, ön otopsi raporunda ne kadar dar bilgiye sahip olursak

olalım, cesedin durumuyla karşılaştırmak istiyordum.

Teşhislerin öncesinde de problem çıkarmaya çalıştılar. Önce tutanakları imzalatmaya, sonra da teşhisi ve teslimi gerçekleştirmeye çalıştılar. Aileler ve avukatlarla bu duruma itiraz ederek teşhis yapılmadan bir cenazeyi alınanın ve ona ait tutanakları hazırlamanın anlamsız olacağını belirttik. Ve ısrarımız sonucu talebimiz kabul edildi.

Yanımda birer avukatla beraber teşhise girmeye başladık. Morgun iğrenç bir havası ve kokusu vardı. Ümit'i dışarıya çıkarmışlardı. Yüzünün ve vücudunun hali ne kadar vahşice saldırdıklarını kanıtlıyordu. Bir yandan son kez yüzüne doya doya bakmaya çalışıyor, bir yandan da vücudundaki yaraları incelemeye çalışıyordum. Femur bölgesinde ölüme neden olduğu iddia edilen kurşun yarası dışında iki bacağına da diz altında kurşun izleri belli oluyordu. (Bir bacağına 1 tane, diğerinde 2 tane tespit edebildim.) Kasık bölgesinin sol kısmında ise, deriyi yarmayan fakat fırlamış kemik görünümünde bir çıkıntı vardı. Kırılmış görüntüsü çiziyordu. Ancak baş bölgesi tanınmayacak bir haldeydi. Darp sonucu oluşan morluklarla kaplıydı. Gözün üzerinde kanamalar ve izler belli oluyordu. O görüntüler bende ölüm nedeninin beyin bölgesinde

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne yapılan saldırıyı Pazar sabahı öğrenir öğrenmez yola çıktık. Televizyondan öğrenebildiğimiz kadarıyla saldırının kapsamlı ve sonuçlarının ağır olduğu açıktı. Ölümlerden, aynı zamanda Ümit'in ölmüş olmasından korkuyordum. Devrimci bir yaşamı tercih etmemize rağmen, onun ölmesi fikri, sıklıkla rüyalarımda onu ölmüş olarak görmek, bana dehşet verici geliyordu. Otobüste mola verdiğimizde, Habip yoldaşın şehit düştüğünü ve ismi tespit edilemeyen 7 devrimcinin daha öldüğünü öğrendiğimde, Ümit'in de bu liste içinde olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünmeye başladım. Militan kimliğiyle hep kitlelerin önünde yer alan bir devrimci olduğunu, yanısıra, bir önceki rehin alma eylemi sırasında askerlerin ona yönelik tehditlerini düşündüğümde, bu ihtimal daha da artıyor ve yol çekilmez bir hal alıyordu.

Ankara'ya vardığımızda bilgi almak unıduyla ilk olarak cezaevinin önüne geldik. Gergin bekleyiş sürüyordu. İnsanlar cezaevinde ki yakınlarına dair gelebilecek bir haberi bekliyorlardı. Kitlenin bir kısmı aynı saatlerde Numune Hastanesi'nin, bir kısmı ise İbni Sina'nın önünde bekliyordu. O sırada telefondan ölenlerin isimlerini öğrendim. Yıkılmıştım. Ancak ayakta kalmam ve güçlü olmam gerektiği, yanımdaki anneye de destek olmak zorunda olduğum için kendimi toparladım. Yapılacak çok işimiz vardı. Devletin yaptığı bu vahşice katliama tepkiyi göstermek/örgütlemek, yaralılarımıza sahip çıkmak ve şehitlerimizi teslim almak gerekiyordu. Bundan sonraki uğrak yerimiz Numune Hastanesi oldu. Yaralılarımız bu hastanede yatıyordu ve dışarıda onları da bekliyorduk. Hastanenin önü buluşma adresi olmuştu bir süre sonra. Yaralıların, şehitlerin, sevk edilerin AMK'da kalanların yakınlarının ve devrimci, demokrat insanların toplanma yeri.

Cenazelerle ilgili ilk olarak otopsi krizini yaşamaya başladık. Devlet, gerçekleştirdiği katliamın tüm ayrıntılarıyla açığa çıkınması için otopsiye avukatların alınmasını (onları hukuki olarak da oyalayarak) engelledi. İki güne yayılan otopsi işlemleri sonucu cenazeler ancak Perşembe sabahı alınabilir hale geldi. Bu süre zarfında şehit yakınları olarak sürekli birlikte davranmaya çalıştık. Cenazelerin alınmasındaki tutumumuz ise, 7 cenazenin de (diğer 3 şehit yakını bizden ayrı hareket ediyordu) avukatlarıyla beraber kitlelerin yanında alınabilmesiydi. Ancak devlet birkaç günlük oyalamadan ve desteğin zayıflığından güç alarak, bu cenazeleri de bölmeye çalıştı. Bizim isteğimiz tüm cenazeleri alarak Karşıyaka Mezarlığında ölümlerimizin yıkama, ilaçlama ve şehir dışına çıkacaklar için buzlama işlemlerinin yapılmasını, temsili bir

Faşist katliama karşı öfke dalga dalga!..

Katil devlet hesap verecek!

Katil sermaye devletin Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde gerçekleştirdiği planlı katliamın ardından öfke Ankara'ya ve tüm Türkiye'ye dalga dalga yayılmaya devam ediyor. Satılık sermaye medyasının bütün karalama çalışmalarına rağmen katliam gerçeğini örtbast etmek pek mümkün görünmüyor. Ailelerin ve duyarlı kamuoyunun Numune Hastanesi önündeki bekleyişleri ise devam ediyor.

Ankara'da katliamdan birgün sonra 27 Eylül 1999'da saat 12:30'da Kızılay YKM önünde kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Hastane önünde bekleyen ailelerin basın açıklamasına yaklaşık 1000 kişi katıldı. Üniversite ve lise öğrencilerinin belirgin bir katılım gösterdiği basın açıklaması, İHD Ankara Şube Başkanı Lütfi Demirkapı'nın konuşmasıyla başladı. İHD, ÇHD, SES, Enerji Yapı Yol-Sen'den oluşan komisyon daha sonra Adalet Bakanı ile görüşmeye gittiler. Komisyon alana geri gelene kadar yaklaşık 1,5 saat bekleyen kitle marşlar ve sloganlarla öfkelerini haykırdı. "Katil devlet, hesap verecek!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" vb. sloganlar sürekli atıldı. Komisyonun Adalet Bakanlığı'ndan geri gelmesi üzerine kitle sloganlarla tekrar hastane önüne döndü.

Tüm baskılar, işkenceler ve zulüm karşısında bedenlerini tereddütsüzce devrim davası uğruna siper eden devrimciler, tarihin de tanıklık ettiği gibi, hiçbir gücün onlara boyun eğdiremeyeceğini, diz çöktüremeyeceğini defalarca kanıtlamıştır.

Onurlu mücadelemizde devrim şehitlerimizin kanlarından örülmüş kin duvarı, öfkemizi biliyor. Şimdi parti silahını kuşanma zamanı. Zafer işçi ve emekçilerin iktidar mücadelesi ile kazanılacaktır.

**Yaşam devrim ve sosyalizm!
Kızıl Bayrak/Ankara**

İzmir'de katliamı protesto gösterisi

**"İzmir, uğruna
tereddütsüz ölünebilecek
birşeylerin olduğunu
hatırlatan Habip Gül'ü
bekliyor"**

Devrimciler; sokak infazlarında, işkencehanelerde, darağaçlarında katledildiler. Devlet yoketmekle bitiremediği, yenemediği devrimcileri, sınıfın öncülerini zindanlarda katletme yoluna gidiyor. Cezaevlerindeki direniş geleneğini kıramayan devlet, tüm gücünü kullanarak daha önce de saldırdı, bugün de saldırıyor. Direnme geleneği yine bozulmadı. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 10 devrimci tutsak devletin vahşice saldırısı sonucu katledildi. Cezaevlerine atarak teslim aldığı sanan devlet, ölümüne direnişle ne kadar yarıldığını bugün bir kez daha gördü.

Katliamın ardından cezaevleri önünde protesto

eylemleri ve basın açıklamalarıyla tepkiler dile getirildi. 27 Eylül Pazartesi günü İHD İzmir Şubesi de Konak Meydanı'nda, yaşanan toplu katliamı protesto etmek amaçlı bir basın açıklaması yapma kararı aldı. Fakat eylem saati gelmeden sınırlı sayıda insanın önünü kesen polis, İHD görevlilerine bildik tehditlerini sıraladı. Eylem saati yaklaştıkça Konak Sümerbank önü de kalabalıklaştı. Polislerin tüm tehditlerine rağmen basın metni sloganlar eşliğinde okundu.

Habib Gül'ün resimlerinin taşındığı eylemde; "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Faşizme karşı omuz omuza!" vb. sloganları atıldı. Beklenenden fazla insanın katıldığı eylemde onlarca kişi de polis çemberinin dışında kalarak alana giremedi.

'96'da SAG ve ÖO savaşçısı Tahsin Yılmaz ve Müjdat Yanat'ı yüreğine gömen İzmir, şimdi de tereddütsüz ölünebilecek birşeylerin olduğunu hatırlatan Habip Gül'ü bekliyor.

**Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Katliamların hesabı sorulacak!**

Adana'da katliamı protesto eylemleri

Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde devrimci tutsaklara yönelik katliam, 27 Eylül 1999 pazartesi günü İHD'de yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Basın açıklamasına; tutsak yakınları, T.Emekli-Sen, Haber-Sen şube yönetimi, Politikada Atılım, Alinterimiz, Özgür Barikat, Vatan dergisi okurları, Kızıl Bayrak, EMEP, ÖDP, DBP ve Halkevi üyeleri katıldı.

Eylem hazırlanan basın metninin okunmasıyla başladı. Daha sonra "Devrimci tutsaklar onurumuzdur.", "Anaların öfkesi katilleri boğacak." sloganları atıldı. Atılan sloganlardan sonra tutsak yakınlarının "Çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz, çocuklarımız onurumuzdur, gelin bizi de öldürün, bunların hepsini gazetelerinizde yazın" feryatlarıyla açıklama sona erdi. Açıklama öncesi devletin kolluk kuvvetleri basın açıklaması süresince içerde oturmak istediler. Bu istek İHD yöneticileri tarafından reddedildi.

29 Eylül 1999 Çarşamba günü ise, hala gerginliğin ve sayım vermeme eylemlerinin sürdüğü Ceyhan Cezaevi önünde saldırıları kınayan bir basın açıklaması yapıldı. Sosyalist basın kitlesi ve tutsak aileleri katılımın büyük çoğunluğunu oluşturuyordu. Polisin yığınak yaptığı, fakat müdahale etmediği açıklamaya yaklaşık 100 kişi katıldı. Mesai saati içerisinde yapılan açıklama katılımın daha fazla olmasını engelleyen bir faktördü. KESK bünyesinden bireysel katılımlar, Genel-İş bölgeden katılımlar varken, EMEP, ÖDP, CHP'den ise katılımlar temsilci düzeyinde oldu.

Ayrıca Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi'nde katledilen devrimcilerden TİKB davası tutsaklarından Zafer Kırbıyık'ın cenazesi, ailesinin bulunduğu Adana'ya getirildi. Ancak ona yakışacak bir törenle toprağa verilmesi, ailesinin geri tutumundan dolayı mümkün olamadı. Tutsak yakınlarının tüm girişimleri sonuçsuz kaldı ve Adana'ya getirildiği gece apar topar Kabaktepe mezarlığına defnedildi.

Devrimci P.D.E. Kitap Arşivi <https://rantey.org>
Kızıl Bayrak/Adana

Devrim yolunda ölümsüzleşenlerin önünde saygıyla eğiliyoruz

Hangi duvar çıkar karşısına?

Hangi beden yırtar karanlığı?

*Neler beklerdi gecenin puslu teninde sizleri
Oysa yürekler içerde hep çılglık, hep isyan
her zaman dışardaydı.*

Ölüm çanları çalıyorsa, inan

o zaman ölümsüzlük bedendedir.

VE

*İsyen kokuyorsa insan, kölelik zincirini
parçalamak içindir.*

Her zaman toprağa

ortak mı düşer

bu inanç?

Her zaman ölüm ortak mıdır

mücadelede?

Bu inanç bu mücadelede

bu isyanda

ortaksa

artık gelenektir yaşamımızda

Türkiye işçi sınıfının devrimci yükselişinden korkan burjuva diktatörlülüğü onun öncülerini, politik-ideolojik ve fiziksel olarak sindirmeye çalışmaktadır. Bunu yaparken öncülerini faili meçhul cinayetler, işkence ve tutsak etme gibi yıldırma politikalarıyla, bilinçlerini ve kimliklerini esir almaya çalışmaktadır.

Bu teslim alma politikalarının sonuncusu F (faşist) tipi cezaevi uygulamalarıdır. Hücrelere girmeyi reddeden devrimci tutsaklar, 26 Eylül pazar günü bir kez daha kanlı diktatörlüğün saldırısıyla karşı karşıya gelmişlerdir. Devrimci-demokrat ve komünist tutsaklar saldırıya direnişle karşılık vermiş ve 10 devrimci tutsak ölümsüzleşmiştir.

Devrimci-demokrat ve komünist tutsaklara uygulanan baskıları kınıyor, devrim yolunda ölümsüzleşen bedenlerin önünde saygıyla eğiliyoruz.

Devrimci tutsaklar esir alınamaz!

Eskişehir'den Kızıl Bayrak okurları

Çeşitli kurum ve kuruluşların yaptığı açıklamalar...

Faşist saldırılara karşı omuz omuza!

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'ndan
"Basına ve Kamuoyuna" açıklama:

Katliam sorumluları yalanla suçlarını gizleyemezler

Ulucanlar Cezaevi'nde on yoldaşımızı katleden, onlarcasını ağır yaralayan devlet, suçluluğun telaşı ile yalanlar kusuyor.

Tutsakların tünel kazdıkları, arama yaptırmadıkları, silah kullandıkları için saldırıldığı vb. hepsi alçakca yalanlardır.

Ulucanlar Cezaevi'nde 40 kişilik koğuştaki 120 kişi kalmaktaydı. Tutsaklar yaklaşık bir senedir idareden yeni koğuş talebinde bulunuyorlardı. Ancak talepleri çözüm olanakları olduğu halde bahanelerle reddediliyordu. 10 ay boyunca diyalog yoluyla sorunu çözmeye çalışan ve büyük bir sorumlulukla davranan tutsaklar, hiçbir çözüm belirtisi göremeyince nihayet 2 Eylül'de 7. koğuşu işgal ettiler. Bu tarihten itibaren idarenin kendisi sayım almamaya başlamış, içeriye yiyecek vermeme, suları kesme, ziyaret yasağı vb. uygulamalarla cezalandırma yoluna gitmiştir.

Bu gelişmelerin bir katliam hazırlığı olduğunu cezaevi deneyimlerinden bilen bizler, bu durumu engellemek için yaklaşık üç hafta önce, yani 13 Eylül tarihinden itibaren Bayrampaşa Cezaevi müdürlüğü ve İstanbul başsavcılığı nezdinde girişimlerde bulunduk. Görüşme taleplerimize muhatap bulamadık. Keza yazılı ve sözlü olarak eğer çıkacak aftan sonra koğuşunun çözüleceği sözü verilirse arkadaşlarımızın işgal ettikleri koğuşu boşaltabilecekleri, durumun normale döndürülmesini, bu gidişatin iyi olmadığı, bir katliama doğru gittiği uyarılarında bulunduk. Tüm ısrarlarımıza rağmen bizlere bir yanıt verilmedi. Tek söylenen "ilgili yerlere iletilmişti" oldu.

Şimdi bizlere "ölen öldü, olayı kapatalım" deniyor. Göstermelik ve suçluları aklamaya yönelik bir soruşturmayla olayın üzeri kapatılmak isteniyor. Nice katliam sorumlularının, işkencecilerin bu yolla aklandığına tanık olmadık mı? İnsan hakları ve demokrasi üzerine bolca nutukların çekildiği bugünlerde buna izin vermemek sadece bizlerin değil, tüm demokratik kamuoyunun ve siz basın da görevidir.

Çetelerin silah, telefon, uyuşturucu vb. de dahil olmak üzere her türlü ihtiyaçlarının temini için emirleri gibi koşturanlara sorun:

Bir yıl boyunca koğuş sorunu neden çözülmemiş?

Aftan sonra koğuş sorununun çözüleceği sözü neden verilmemiş?

Sorun, bedenlerinden ve bir kaç sopa parçasından başka hiçbir silahı olmayan tutsaklara karşı neden otomatik silahlarla operasyon yapmışlar? Bir koğuştaki 50 insanın üzerine yüzlerce kurşun yağdırmakta amaç ne?

Katliamcıların kendilerini aklamalarına izin vermeyin. Suç ortakları olmayın. Bu katliamı yapanların yakasına yapışın.

Şimdi ne istiyoruz? Eylemlerimiz neden sürüyor?

İstediklerimiz bu gerçeklerin açıklanmasıdır. Katliam yapanların hesap vermesidir.

Tünel olduğu, tutsakların silah kullandığı, arama yaptırılmadığı, sayım verilmediği, af istedikleri vb. binbaşı ve askerlerde kurşun yarası olduğu vb.'lerinin yalan olduğu; bu katliamın gerçek nedeninin, Bülent Ecevit'in de açıkladığı gibi, hücre tipine geçişin koşullarını hazırlamak olduğu açıklansın.

-Yaralıların tedavisi engellenmesin. Daha önce tedavilerin engellenmesi yoluyla katliamlar yaşadık. Bu yolla katliama izin verilmemesi için tedavilerin denetimi Tabibler Odası, İHD, BARO ve

avukatlarımıza açılın.

-Katliamın sorumluluğu kabul edilsin. Bu katliamı yapanlar açığa alınsın ve haklarında soruşturma başlatılsın. İHD, ÇHD, Baro ve davalarımıza giren avukatlarımız da Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde yapılacak incelemelerde bulundursun.

-Ulucanlar'dan sürgün sevk edilen arkadaşlarımız geri getirilsin, yaşam normale döndürülsün.

-Bu konularda Adalet Bakanlığı'ndan bir yetkili tarafından kamuoyuna açıklama yapılsın.

Çeşitli cezaevlerinde bir süredir devam eden katliam hazırlıklarına son verilsin. Basit ve kolayca çözülebilecek sorunlar çözülsün.

Yaşanan, adım adım planlanmış açık bir katliamdır. Ve katliam sorumluları yalanlarla bu gerçeklerin üstünü örtemez, suçlarını gizleyemezler. Bu katliamı yapan sorumlular mutlaka bedellerini ödeyecekler. Bu hepimizin andıdır.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu
27 Eylül '99

Türk-İş ve DİSK'e bağlı sendikaların ortak
basın açıklaması:

İktidar bilerek ve hedef gözeterek cinayet işlemiştir!

"Tüm halk örgütlerine, cezaevlerinde katledilenlerin cenazelerine sahip çıkmaya, cezaevi sorunları karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Basın ve televizyon patronlarının ellerindeki gazeteler ve televizyon kanalları ile siyasi iktidarın işlediği cinayeti örtme çabaları **otopsi raporunun** açıklaması ile boşa çıktı. **Otopsi raporları** siyasi iktidarın işlediği cinayetin belgesidir. Otopsi raporları Ankara-Ulucanlar Cezaevi'nde öldürülen mahkumların yakın mesafeden ateşli silahlarla vurulduklarını gösteriyor. Siyasi iktidarın ve onların kullandıkları güvenlik güçleri, siyasi tutukluları, **"direnişi bastırıyoruz"** bahanesi ile katletmişlerdir. Bunun tartışılacak hiçbir yanı yoktur. Tüm belgeler ve bilgiler bunu doğruluyor.

Devletin, cezaevlerinde bulunan mahkumların ve tutukluların can güvenliğini sağlaması, cezaevlerini insanların yaşayabileceği fiziki, sosyal ve psikolojik şartlara kavuşturması gerekirken, duruma tepki gösteren ve direnenler ise hele siyasi düşünceye sahipse kurşun yağmuruna tutularak öldürülüyor. Ankar-Merkez Cezaevi'ndeki katliam bunun en son örneğidir.

Ulucanlar cezaevinde, bilerek ve hedef gözeterek cinayet işlenmiştir. Ölenlerin ve yaralıların aynı siyasi görüşlere sahip olması bunun açık kanıtıdır.

Cezaevlerindeki insanlar, devletin koruması altında olmaları gerekirken, can güvenliklerinin devlet tarafından sağlanması gerekirken, bu temel evrensel ilkeyi, bir kenara iterek sol görüşlü mahkum ve tutukluları katliamdan geçirmişlerdir.

Bu şartlarda hükümetin ve onun kullandığı güvenlik güçlerinin cinayetlerin hesabını vermesi gerekir. İlgili bakanın, ateşli silah kullanma emri verenlerin, cinayetten cezalandırılmaları, bu katliama yol açan hükümetin istifa etmesi gerekir.

Halen bütün yurttaki birçok cezaevinde direnişler sürmektedir. Sebebi ne olursa olsun bu direnişi yapan tutuklu ve mahkumlara karşı kesinlikle **silah ve şiddet** kullanılmamalıdır. Bu insanlara karşı **demokratik ve insan haklarına saygılı yaklaşılmalıdır**. Bu yaklaşım sonunda tüm bu direnişler barışçı bir şekilde son bulacaktır. Bundan kimseinin süphesi olmasın. Cezaevleri, **mahkumların ve tutukluların**

insanca yaşamasına elverişli, maddi ve manevi koşullara kavuşturulmalıdır. Bunun için gerekli önlemler vakit kaybetmeden alınmalıdır. Ancak hükümetin bu koşulları sağlamak yerine "hücre tipi" cezaevleri gibi insan onuruyla bağdaşmayan yöntemlere yöneldiğini esefle izlemekteyiz. Yeni cinayet ve katliamları davet eden bu yaklaşımdan vazgeçilmelidir.

Meclise geri gönderilen Af Yasası, bir an evvel **çeteleri, katilleri, ırz-namus düşmanlarını**, halkı ve devleti dolandırmaları ve soyanları kapsamı dışında tutacak şekilde, düşüncelerini açıklamaktan dolayı cezaevlerinde olanları kapsamı içine alacak şekilde yeniden düzenlenmelidir. Aksi halde bu hükümet, çeteleri, katilleri, ırz-namus düşmanlarını, halkı ve devleti soyanları affeden bir hükümet olarak damgalanmaktan kurtulamayacaktır.

Tüm halk örgütlerine, cezaevlerinde katledilenlerin cenazelerine sahip çıkmaya, cezaevi sorunları karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Ortak basın açıklamasını yapan sendikalar:

Türk-İş / Türkiye Deri-İş Sendikası Genel Merkezi ve Tuzla Şubesi, Türk-İş / Belediye-İş Sendikası 1-2 Nolu ve Mezbahalar ve Beyoğlu Şubeleri, Türk-İş / Tez-Koop-İş Sendikası 2 Nolu Şube, Türk-İş / Petrol-İş Sendikası İstanbul ve Boğaziçi Şubeleri, Türk-İş / TÜM-TİS Sendikası Genel Merkezi, Türk-İş / Hava-İş Sendikası Genel Merkezi, DİSK / Devrimci Sağlık-İş Sendikası Genel Merkezi, DİSK / Linter-İş Sendikası Genel Merkezi, DİSK / Nakliyat-İş Sendikası Genel Merkezi, DİSK/Basın-İş Sendikası Genel Merkezi, DİSK/ Bank-Sen Sendikası Genel Merkezi, DİSK / Genel-İş Sendikası 2 Nolu Bölge Şubesi, KESK / Tüm Bel-Sen Sendikası 1 Nolu Şubesi

İstanbul/29 Eylül 1999

HABER-SEN Genel Merkezi:

Vahşeti ve insanlık dışı saldırıyı şiddetle protesto ediyoruz!

Ankara Ulucanlar Cezaevinde tünel kazılıyor varsayımına dayanılarak, yapılan silahlı bombalı operasyonun ilk belirlenmesinde 10 kişi ölmüş 24'ü ağır 30 kişi yaralanmıştır.

Cezaevi sorunları, hükümet yetkilileri de dahil herkes tarafından açık bir şekilde bilinmektedir. Bu sorunların aşılması için, tutuklu taleplerini ve konuyla ilgili uzmanların görüşlerine başvurmak gerekirken, şiddet, baskı ve kan dökülerek çözüm aranmıştır. Tutsak yakınları gözaltına alınmıştır. Bu, vahşet ve insanlık dışı saldırıyı şiddetle protesto ediyor, tutuklu taleplerinin dikkate alınmasını, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını ve yargıyı göreve davet ediyoruz.

27.09.1999

İHD İstanbul Şubesi: "Ölümlere neden olanlar tutuklanmalıdır"

Hücre ölüm getirdi!

26 Eylül günü Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde yaşanan ve 10 tutuklu-hükümlünün dövülerek, kurşunlanarak ve boğazları kesilerek, kasaturlarla delik deşik edilerek öldürülmesi ve onlarca kişinin de yaralanmasına neden olan olaylar, cezaevlerine uygulanan baskıcı, ayrımcı politikaların sonucudur.

Daha önce de benzer örnekleri yaşanan olaylarla olduğu gibi, bu kez de yönetenler, basiretsiz, taraf ve

vahşi uygulamaların sorumlusu olarak, tutuklu ve hükümlüleri göstermektedirler.

Oysa sorun farklıdır!

İnsan hakları savunucuları olarak, uzun süredir, “HÜCRE ÖLÜM GETİRİR” açıklamaları yapmaktaydık. Ne yazık ki bir kez daha haklı çıktık. “Devletin” cezaevlerinde hücre sistemine geçiş kararı ile birlikte başlayan karşı çıkışlara yönelim vahşi boyutlara ulaştı ve “hücre ölüm getirdi”.

Devlet, Bayrampaşa Cezaevi’nde geçtiğimiz hafta yaşanan ve 7 tutuklunun ölümü ile sonuçlanan ve hatta cezaevi müdürünün odasında başladığı bilinen olaylarda, devletin adeta “YOK” olmasının acısını, siyasi nedenlerle cezaevinde bulunan mahkumların canlarına kast ederek çıkarmak istedi.

Bizler İnsan Hakları savunucuları olarak diyoruz ki; Artık yeter! Gerçekleri yansıtmayan açıklamalarınıza artık son verin!

Adalet Bakanı; bu işi yapamıyorum diyerek, halktan özür dilemeli ve derhal istifa etmelidir! Ulucanlar Kapalı Cezaevi’ndeki cinayetlerin sorumlularını açıklamalı, görevden almalıdır. Ölümlere neden olanlar tutuklanmalıdır.

Buradan basın yayın kuruluşlarına sesleniyoruz; basının başlıca görevi halka doğru bilgi-haber vermektir. 10 tutuklu-hükümlünün öldüğü, onlarcasının da yaralandığı olaylarda kamuoyu sizden sadece haber istiyor, “Çiftlikevi basıldı: 10 ölü” gibi manşetler hukuk devletlerinde özgür basın kuruluşlarının atacağı manşet değildir. Bu, kandan medet umanların, katilleri aklamak isteyenlerin ve ortaçağ zihniyetine sahip basın kuruluşlarının atacağı manşetlerdir.

Bir kez daha tüm kamuoyuna sesleniyoruz! Hücre ölüm getirir!

Cezaevlerinde hücre sistemine hayır!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi
27 Eylül 1999

Cezaevlerindeki baskı ve katliamların sorumlusu sisteme egemen olan faşizan anlayıştır

Ülkemizin içinden geçmekte olduğu ekonomik ve sosyal krizi halkın sırtına yüklemek isteyen sistem, cezaevlerinin koşullarının iyileştirilmesinden ve insana yakışır hale getirilmesinden başka talebi olmayan devrimci-demokrat tutuklu ve hükümlülerin taleplerini katliamla karşılamıştır.

Bu katliam siyasi iradenin ırkçı ve faşist anlayışının hayatımıza yeni bir yansımasıdır.

Çetelerin cezaevindeki hükümrانlık savaşı sürerken çetelerin affı için af yasası üzerine çalışmalar yapan Adalet Bakanı, bakanlığın başındaki “Adalet” kavramı ile ne kadar uzlaşmaz bir yapıda olduğunu ortaya koymuştur.

Sorunların çözümü adalet kavramında saklıdır. Ceza yasasında aynı fiili işleyen çeteler ile siyasi suçlular arasında 5-10 kat ceza farkı yaratan, aynı eşitsiz anlayışını infaz yasasında koruyan bir mevzuat, ülkemizin gerçeğidir. Bunun yanı sıra çetelere her türlü ihtiyacı karşılanan özel koşullarda dışarıdan farkı olmayan bir yaşam sağlanırken, siyasi suçlulara cezaevindeki çağdışı ve insanlık onuruna yakışmayan şartlar dayatılmakta, baskı ve infaz uygulamalarının ardı arkası kesilmemektedir.

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’ün göreve geldiği günden bugüne cezaevlerini “iyileştirme” adıyla F tipi diye tabir edilen hücre tipi cezaevine geçileceği ifadeleri bu katliamın habercisi olarak dillendirdiği ibretle izleniyordu.

Bir aya yakın süredir Ulucanlar Cezaevi’nde sürmekte olan gerginlik bir katliamla sonuçlanmıştır. Devletin bu işte sorumluluğu tartışma götürmez iken, Başbakanın ve Adalet Bakanlığı’nın ağzından ceberrut devlete yakışan bir üslupla savrulan tehditler sürmektedir.

İçine düşülen ekonomik ve sosyal krizi faşizan

yöntemlerle aşmaya çalışanlara karşı sessiz kalmayacağımızı tüm kamuoyuna bildirmeyi, halkımıza karşı duyduğumuz sorumluluğun bir gereği olarak sayıyoruz.

Hukuk devleti anlayışında tutuklu ve hükümlülerin insani koşullarda yaşam hakları, infaz sürelerince devletin emanetinde oldukları unutulmamalıdır. Bu anlayışla bağdaşmayan, tutuklu ve hükümlülerin bedenlerini kendi faşizan anlayışlarının uygulama alanları olarak gören Başbakan ve Adalet Bakanı’nı istifaya çağırıyoruz.

PSAKD Genel Merkezi
27.09.1999

Şehitlerimiz onurumuzdur!
Sahip çıkacağız!

Faşist diktatörlük Ulucanlar’da gerçekleştirdiği katliamın ardından şimdi de şehitlerin kitlesel bir şekilde sahiplenilmesinin toprağa verilmesinin , anılmasının önüne geçmeye çalışılmakta. 30 Eylül Perşembe günü İstanbul’da polis tarafından kaçırılarak gömülen Ümit Altıntaş için yapılan temsili anmaya azgınca saldıran polis onlarca insanı döverek gözaltına alırken, yine İzmir Menemen’de toprağa verilmek üzere götürülen Nevzat Çiftçi’nin cenaze törenine’de saldırarak 60’a yakın insanı gözaltına aldı. Çok sayıda insan ise saldırı esnasında yaralandı. (...)

Faşizmin azgın saldırılarına karşı direnerek şehit düşen özgür tutsakları sahiplenmekten geri durmayacağız.

Gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılsın!
Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Partizan

SİP’ten basın açıklaması:

Hükümet istifa etmelidir!

Bu topraklara eşitlik ve özgürlük getirmek için mücadele eden insanlarımızı tutsak alan, cezaevlerinde katleden ve bunlarla da yetinmeyip cenazelerini gasp edenler, ne denli insanlık dışı bir düzende yaşadığımızı bir kez daha gözler önüne sermiş oldu.

Emekçilerin iktidarını hedefleyen devrimcileri “siyasi mahkum” olarak anılmasına bile tahammül edemeyenler, “terörist” damgasını vurdukları insanlara her tür işkence ve katliamı reva gördüklerini açıkça ilan etti. Bunun ardından polislerin Ümit Altıntaş’ın İstanbul’a getirilen cenazesini gasp etmesi ve geceyarısı toprağa gömmesi şaşırtıcı olmadı.

Bu ülkede, ABD kapılarında sadaka isterken hangi ayda olduğumuzu bile şaşırان, ama cezaevlerindeki olayları duyduğunda “devlet otoritesi”nden söz eden bir başbakan tarafından yönetilmeye layık değildir. Bu ülke, adalet bakanı her bir yanları duvarlar ve demir parmaklıklarla çevrili insanlarımızın katledildiğini duyduğunda istifa etmeyen bir hükümet tarafından yönetilmeye layık değildir. Bu ülke, katliamları protesto edenlere polis saldırılarıyla karşılık veren bir hükümet tarafından yönetilmeye de layık değildir.

Bu hükümetin işbaşında kaldığı her bir gün, bu ülkede yaşayan insanlara daha ağır bir hakaret anlamını taşımaktadır.

İnsanlık dışı suçların sorumlusu olan hükümet derhal istifa etmelidir.

Sosyalist İktidar Partisi/Genel Merkez
30 Eylül ‘99

EMEP: Cezaevi katliamı halk düşmanlığının göstergesi

Ankara Ulucanlar Cezaevi’nde gerçekleştirilen vahşi saldırı sonucu 10 siyasi tutuklu katledildi. Depremde halkın feradını duymayan güçlerce ortalıkta görünmeyen devlet ve “güvenlik” kuvvetleri,

dört duvar arkasındaki tutukluları silah kullanarak katletmekte ne denli hızlı olduğunu gösterdi. Mafya babaları ve çetelere toleransı cezaevlerinin banka şubeleri, uyuşturucu merkezleri ve silah pazarı düzeyinde olan devletin, “sevklere karşı çıktıkları” gerekçesiyle, Ankara’nın göbeğinde cezaevini yerle bir edercesine taaruza geçmesinin hiçbir mantığı olamaz. Bu bir toplu katliamdır. “Asmayalım da besleyelim mi?” bu defa “Öldürmeyelim de besleyelim mi?” mantığı olarak tezahür etmektedir. Daha önce Diyarbakır ve diğer bazı cezaevlerindeki “tatbikatlar” dan tecrübeli olan devletin halka ve halk çocuklarına ancak kin ve nefretle gerçekleştirilebilecek tutumlar sergilediğini bir kez daha görmüş olduk. Ktliamın ardından, cenazelerin ailelerinden ve avukatlarından gizlenmesi ve otopsiye avukatların alınmaması, katliamda uygulanan vahşetin ve silahların gizlendiğini göstermektedir. ancak tüm bu gizleme ve çarpıtma çabalarına karşın; bu katliamın, hükümetin ve devlet zihniyetinin halk düşmanı olduğunu birkez daha belgeleyip tescil etmiştir.

Ecevit’in Amerika gezisi öncesi “demokrasi ve insan haklarında atılan adım”ın başlangıcı olarak Akın Birdal’ın apar topar tahliyesi şovu da hemen bir maskaralığa dönüşmüş oldu. Halkçı ve milliyetçi geçinen hükümetin Başbakanı Ecevit tarafından Brüksel hava alanında henüz katliam silahları soğumadan yapılan açıklamada “taviz vermeyeceğiz!” denilerek katliamın onaylanması; önümüzdeki günlerde işçi ve emekçilere yönelik saldırılarda hükümetin gardını aldığıının beyanı olarak anlaşılmalıdır. Ancak bilinmelidir ki; diğerleri gibi bu hükümet de, kan, gözyaşı ve şiddet deryası yaratarak ne çıkmazlarının üzerini örtebilir ne deprem felaketindeki acizliğini, ekonomik ve sosyal alandaki kötü gidişatı unutturabilir, ne de sosyal patlamalara gebe adaletsizlik uçurumunu kapatabilir. İşçi ve emekçilere yönelik saldırılarda evlatlarına karşı uygulanan kan ve şiddet politikasına karşı tüm demokrasi güçleri seslerini yükseltmeli, harekete geçmelidir.

Katliamın sorumluları derhal tutuklanmalı, acilen bir genel af ilan edilmelidir.

Genel Başkan Yardımcısı
Yücel Sarpdere
27 Eylül 1999

HADEP:
Sorumluların yargılanmasını istiyoruz

26.9.1999 tarihinde Ankara Merkez Ulucanlar Cezaevi’nde yaşanan katliamın ardından, en yetkili ağızlardan “Tutukluların silah kullandığı ve tünel kazdığı” açıklamasının gerçek dışı olduğu, hastane raporları ve olay sonrası cezaevini denetleyen yetkililerin açıklamasıyla anlaşılmıştır. (...)

Şu ana kadar, yapılan saldırıyı aydınlatmaya yönelik demokratik kitle örgütlerinin girişimlerinin engellenmesinden dolayı gerçeği yansıtmayan haberler kamuoyuna egemen kılınmak istenmektedir. Ve kamuoyu merakla bu cinayetlerin gerçek yüzünü ve sonuçlarını öğrenmek istemektedir.

Saldırının bir an önce aydınlatılmasını, sorumluların yargılanmasını istiyoruz. Barış ve demokrasinin gelişmesi önündeki tüm provokatif çabalara karşın, halkımızın talepleri önümüzde durmaktadır. Bu tür saldırıları açığa çıkarmak, demokrasi mücadelesinin bir gereğidir ve bu mücadeleyi daha da güçlendirecektir.

Bu melun saldırıyı kınıyor, yaşamını yitirenlerin ailelerine, arkadaşlarına ve tüm demokratik kamuoyuna başsağlığı diliyoruz.

Ahmet Turan DEMİR
HADEP Genel Başkanı
29.9.1999

Avrupa'da zindan katliamını protesto ve devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri yükseliyor...

Komünistler yurtdışında etkin bir kampanya sürdürüyorlar

Sermayenin faşist devleti ve onun yeni hükümeti işçi ve emekçilere karşı hemen her cephede sistematik bir saldırı yürütüyor. Bu genel saldırının hedeflerinden biri de zindanlardaki devrimci tutsaklardır. Faşist rejim tutsaklara karşı yıllardır teslim alma, imha etme politikası izliyor. Ama her saldırısı devrimci irade ve kararlılık duvarına çarpıyor, bozguna uğruyor ve diz çökmek zorunda kalıyor. Aldığı her yenilginin ardında ise daha kapsamlı saldırılara hazırlanarak direniş mevzilerini dağıtmayı amaçlıyor. Devrimci tutsaklar şahsında işçi ve emekçi kitlelere gözdağı verilme ve sindirilmek isteniyor. Öncüsüz bırakma politikasının bir sonucu olarak devrimci harekete ve tutsaklara karşı sistematik bir terör uygulanıyor, katliamlar yapılıyor. Bunun sonuncusu Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde işlenen iğrenç katliamdır.

Katliamın ardında yurtdışı örgütümüz ve yerel organlarımız hemen seri ve koordineli bir şekilde harekete geçti.

Cezaevinde işlenen planlı faşist bir katliamı yanıtsız bırakmamak, faşist rejimin iğrenç yüzünü teşhir etmek, Avrupa kamuoyunu harekete geçirmek, tutsakların ve yakınlarının direnişle güçlü dayanışma eylemleri örgütlemek, bu çerçevede bütün parti güçlerimizi harekete geçirmek, bizim için sürecin en önemli devrimci görevi ve sorumluluğu olarak önümüzde duruyordu. Yurtdışı ise bu sorumluluğu yerine getirmenin en önemli alanlarından biriydi. Ülkede faşist rejimin boğucu terörü altında bedel ödemede tereddüt etmeyen yoldaşlarımızın devrimcilerin, ilerici ve demokratların yükselttiği direniş yurtdışı cephesinde büyütmek, kanal açmak, nefes aldirtmak son derece önemliydi. Partimizin organik bir parçası olan yurtdışı örgütümüz için; süreci etkin bir devrimci siyasal faaliyetle kucaklamak, güçlerimizi seferber etmek ve alçakça katledilen 10 komünist ve devrimci yoldaşımızın çağrılarına devrimci bir yanıt vermek ertelenemez bir görevdi. Dahası bu, davada sarsılmaz direniş sembolü iki seçkin önderlik kadromuzu layık olmak için yerine getirmek zorunda olduğumuz bir görevdi. Yurtdışı örgütümüz başarılı bir sınav vermek, partimizin siyasal onurunu ve maneviyatını yükseklerde tutmak zorundaydı. Görevlerimize bu bilinç ve sorumlulukla yaklaştık.

Yurtdışı örgütümüz ve partili güçlerimiz seri, koordineli davranmalı büyük bir sorumluluk ve görev bilinciyle hareket etmeliydi.

Bu çerçevede çabamızın iki temel boyutu vardı:

1- Kendi güçlerimizle en etkili ve yaygın bağımsız bir politik faaliyet kapasitesi ortaya koymak, güçlerimizi devrimci bir tarzda kuşatmak ve toplam yurtdışı çalışmamıza itilim kazandırmak.

2- Devrimci hareketin yurtdışındaki kuvvetleriyle birleşik devrimci bir mücadele hattı örmek, güçlü ortak eylemlilikler örgütlemek.

Bu bakış açısından hareketle görevlerimize sarıldık, harekete geçtik. Koordineli bir şekilde bütün örgüt birimlerimizin bildirisi aynı gün hazırlandı. Birgün sonra partimizin merkezi bildirisiyle birlikte her tarafa ulaştırıldı. Hemen çeşitli dillere çevrildi. Yerel komitelerimiz merkezi bildirileri beklemeden

mahalli bildirilerini dağıttılar, bağımsız inisiyatifler ortaya koydular. Hızlı, örgütlü bir bilgi ve materyal akışı sağlandı. Çeşitli dillerdeki materyallerimiz yaygın bir şekilde dağıtıldı. Kurum ve kuruluşlara, gazetelere fakslandı. Fabrika önlerinde farklı ulustan işçilere bildirilerimiz ulaştırıldı, kahve konuşmaları yapıldı. Yerli devrimci-demokrat güçlerle ilişkiye geçip harekete geçmeleri çağrısında bulunduk. Cezaevleri merkezi koordinasyonunun katliamın içyüzünü ortaya koyan açıklamasını çeşitli dillere çevirerek basına, kuruluşlara ve uluslararası af örgütüne fakslandı. Alevi derneklerini ziyaret ederek desteklerini sağlamaya çalıştık. Her ülke ve bölgenin özgülünde farklı farklı yöntemler ve eylemlilikler örgütlemeye çalıştık, başardık da.

Bütün Avrupa ülkelerinde ve birçok önemli kentlerinde yasal-yasadışı gösteriler konsolosluk önlerinde eylemler, kitlesel basın açıklamaları, parlamenteler ve milletvekilleriyle uluslararası af örgütüyle, basın, radyo ve televizyonlarda görüşüldü. Dosyalar hazırlanıp iletilti. Çeşitli kurumların, Adalet, İçişleri, Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlığa protesto mektupları göndermeleri sağlandı. Barolar birliği harekete geçirildi, Türkiye'ye heyetlerin gönderilmesi girişimlerinde bulunuldu. Bunun güvencesi alındı. Demokratik kurumlar basın açıklamaları yaptı. Etkinliklere yerli basın yayın yoğun ilgi gösterdi.

Ortak bildiriler (çeşitli dillerde) dağıtıldı, ortak kahve konuşmaları yapıldı. Belirtmek gerekiyor ki, bütün bunlar katliamdan hemen sonra ve birkaç gün içinde gerçekleşti. Önümüzde yoğun bir eylemlilik süreci duruyor. Yasal-yasadışı daha büyük kitlesel gösteriler devam edecek.

Avrupa çapında bağlayıcı bir eylem birliği oluşturulmuş bulunuyor. Bugüne kadar gerçekleştirilen eylemlilikler farklı biçim ve düzeylerde devam edecek, yeni kararlar ve eylemler örgütlenecektir. Önümüzdeki süreçte kararlaştırılan bir dizi eylemler gündeme alınmış bulunuyor.

* Avrupa'nın tüm alanlarında bir hafta boyunca standlar açılacaktır.

* Brüksel'de Avrupa parlamentosu önünde gösteri yapılacak dosya sunulacaktır.

* Cenevre'de Birleşmiş Milletler önünde kitlesel bir gösteri vs...

Ortak tüm eylemliliklerde en etkin ve inisiyatifli bir şekilde yer aldık. Gerek merkezi platformda gerekse de yerel ortak platformlarda, üstlendiğimiz tüm görevleri büyük bir sorumluluk ve ciddiyetle yerine getirdik. Ortak etkinliklere paralel olarak bağımsız politik faaliyetimizi aynı sorumlulukla sürdürüyoruz. Bu bizim için tam bir seferberlik sürecidir ve önümüzdeki döneme yayılarak sürdürülecektir.

Yaklaşık 100.000 kişi, 100.000 kişi, 100.000 kişi...

yurtdışı örgütümüz, yerel organlarımız ve yoldaşlarımız büyük bir sorumluluk bilinciyle davrandı, önemli bir faaliyet kapasitesi ortaya koydu. Yaptıklarımızı hiçbir şekilde yeterli bulmuyor, zaaf ve eksikliklerimizi görmememizden gelmiyoruz. Ama sürecin anlamını, önemini doğru kavradığımız, buna uygun bir davranış sergilediğimiz, yoğun bir pratik faaliyet süreci yaşadığımızı söyleyebiliriz.

"Faşist rejimden işlediği katliamın hesabını soralım, tutsaklarla dayanışma bayrağını yükseltelim." şiarıyla sürdürdüğümüz kampanya devam edecektir. Yurtdışı örgütümüz rejimin, cezaevleri gibi önemli direniş mevzilerini dağıtma ve tutsakları teslim altına politikasıyla neyi amaçladığı konusunda açık bir bilince sahiptir. Bunun gerektirdiği karşı tutum ve pratik neyse ortaya koymak zorunlu bir görevdir.

Güçlerimizin sınırlılığına takılmadan en ileri bir düzeyde atılganlık ve kararlılık ortaya koymak, inisiyatifli davranmak partimize ve yoldaşlarımıza layık olmanın olmazsa olmaz koşuludur. Yaşanan bu ilk bir kaç gün bile, organizeli ve disiplinli hareket edildiğinde sınırlı güçlerle de olsa çok şeylerin yapılabileceğini gösterdi. Yoldaşlarımızda, bir bütün olarak yurtdışı örgütümüzde kendine güven, moral, motivasyon ve etkin bir inisiyatif kazanıldı.

Şimdi yurtdışı örgütümüzün önünde, yoğun olarak yaşanan son sürecinde verdiği güç ve imkanlarla ve kazanılan devrimci refleksle yurtdışı çalışmamızı büyütmek, örgütsel dağınıklığı ve belirsizliği gidermek, hızla toparlanmak görevi duruyor. Bunu başarmak şehitlerimize, partimize ve davamıza karşı bir boyun borcudur.

TKİP/YDÖ

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Sermayenin faşist diktatörlüğü cezaevlerine yönelik saldırı ve katliamlara devam ediyor. 26 Eylül günü devlet tarafından yapılan saldırı sonucu 10 devrimci tutsağın katledildiği ve 30'un üzerinde tutsağın yaralandığını öğrenir öğrenmez, biz TKİP taraftarları olarak diğer devrimci arkadaşlarla bir araya gelmek için harekete geçtik. Aynı gün (Politikada Atılım, Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek, Yaşadığımız Vatan, Halkın Günlüğü, Alinterimiz) biraraya gelerek ortak bir komite oluşturuldu.

Pazartesi 150 kişilik bir grupla şehrin kalabalık semtinde yapılan protesto eyleminde, Almanca "Ulucanlar katliamının hesabını soracağız!", "Katil devlet, katil polis!", ayrıca ölen devrimci şehitlerin isimleri kartonlara yazılarak miting boyunca taşındı. Almanca metin ve basın açıklaması okundu. Tüm dergi çevrelerinin hazırladığı binlerce bildiri dağıtıldı.

Salı günü, tüm Avrupa çapında olduğu gibi Stuttgart'ta 80-100 kişilik bir grup kitle halinde konsolosluğun önüne yürüdük. Üzerine "Katil Devlet - Ulucanlar katliamının hesabını soracağız!" yazılı çelenk konsolosluğa bırakıldı. Almanca ve Türkçe metin okunarak, Türkçe sloganlar eşliğinde şehre yüründü ve yolda bildiriler dağıtıldı. Hafta içi olması nedeniyle protesto mitinglerine katılım nispeten düşük oldu.

Stuttgart'tan TKİP taraftarı işçiler

Dordmund'da faşist katliamı protesto faaliyetleri

Faşist rejimin yakasını bırakmayacağız!

“... Gece
Şehrin uzak bir köşesinde
20 yoldaşı katledildi şiirin
Şehre yayıldı ölüm haberi
Kız şiir yazmayı bıraktı
Silahları kuşandı

Sabaha kadar çatışıldı katillerle
çatışıldı
çatışılması gerektiği gibi
Ama bitti bir köşenin başında
Umutun sesi ve nefesi
mermiler

Sardılar katiller kızı
-bir aşkı teslim alabilirlermiş gibi-
...”

Ümit Altıntaş

Sermayenin faşist devletinin Ankara-Ulucanlar'da 26 Eylül günü sabaha karşı giriştiği planlı ve alçakça saldırısı sonucu; aralarında iki TKİP Merkez Komitesi üyesi, beyinleri ve yürekleri hep kavga dolu, isyan dolu, özgür ve eşit bir dünyaya duyulan özlem yüklü, sevgi yüklü Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşlarımızın da bulunduğu 10 devrimciyi hunharca katledildiği ve onlarcasının ağır biçimde yaraladığı katliam haberleriyle derinden sarsıldık.

Hemen bir grup yoldaşla kentimizdeki MLKP'den arkadaşlarla ilişki kurduk. Onlara bu alçakça katliamı protesto etmek için acilen neler başlatabiliriz önerisiyle gittik. Kısa bir toplantının ardından DHKP/C, TKP(ML), TKP-ML, PKK, Alevi derneklerine giderek aynı akşam bir toplantıya çağırdık. Hiç zaman kaybetmeme açısından bildiriye hazırlayıp toplantıya götürme görevini üstlendik.

Toplantıya yurtseverler barış sürecine yapılan provokasyon açıklamasıyla, Partizan'ın her iki kanadı merkezden gelecek habere göre hareket edeceklerini belirterek katılmadılar. Bunun üzerine MLKP ve DHKP/C'den arkadaşlarla bir eylem birliği ve eylem planı oluşturduk. Biz bildirimizi Alman kamuoyuna seslenebilmek açısından Almancaya çevirme ve şehirde stand izni alma görevini üstlendik.

Pazartesi günü, yallardır zindanlarda rehin tuttuğu devrimci tutsaklara karşı sistematik olarak uyguladığı baskılarıyla, onları işçi ve emekçi kitlelerinden ve birbirinden yalıtarak iradelerini teslim alına çabalarıyla ve teslim alamayınca da imha etmeye yönelik katliamlarıyla ünlü Türk devleti için bir “suç dosyası” hazırladık. Dosyada Ulucanlar'da gerçekleştirdikleri katliama karşı demokratik kitle örgütlerinin gönderdikleri fakslar, TC katil sürüsü Başbakanı, Cumhurbaşkanı, İçişleri ve Savunma bakanlıklarına fakslanmak üzere hazırlanmış protesto metni; Buca, Ümraniye, Diyarbakır katliamlarının resimleri. Ulucanlar'a yapılan alçakça katliamın gazete küpürlerini koyduk. Aynı gün kentin en işlek alışveriş caddesinde stand açarak, Almanca-Türkçe bildirimlerimizi dağıtıp imza topladık.

Salı günü Köln kentinde TC Konsoloslugu önündeki protesto eylemine katıldık. TKİP taraftarları olarak, düşmanın saldırılarına en ön safta karşı durarak kendilerini siper eden Habip ve Ümit yoldaşlarımızın resimlerini göğüslerimizde onurla ve bu değerli, yiğit dava adamlarını bu kadar erken kaybetmiş olmanın hüznünü yüreklerimizde taşıyarak, faşist Türk devletine karşı hincımızı haykırdık. “Başkentin göbeğinde planlı faşist katliam! Katliamların hesabını soralım!” şiarıyla TKİP Merkez Komitesi imzalı bildirimlerimizi dağıttık.

Daha sonra vardiya değişimi esnasında Köln de Ford Fabrikası önünde binin üzerinde bildiri dağıtarak, bildiri almamış hiçbir Ford işçisi bırakmadık. Aynı gün Dortmund'ta bir heyet ile hazırladığımız “TC suç dosyaları”nı demokratik kurum ve kuruluşlara, Sendikalar Birliği (DGB)'ne, götürerek faşist Türk devletini teşhir ettik.

Çarşamba günü bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bile sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı duyduğumuz öfkeyi durduramadı. Yine şehrin en işlek alışveriş caddesinde standımızı açtık, imza topladık, bildirimlerimizi dağıttık ve megafonla sürekli bir biçimde kamuoyuna açıklamamızı okuyarak Türk devletinin katliamcı yüzünü sergiledik. Cumartesi günü Kuzey Ren Westfalya merkezi olarak Dortmund'da yapılması planlanan yürüyüşe çağrı yaptık. Eylemimizi Ümit yoldaşımızın “*Kahverengi sevdalı bulut*” şiirini okuyarak bitirdik.

“... O(nlar)
Şimdi halkının öfke soluğu olmuş
bir bulutça

taşınıyor sevgilisi güneşe
Bu bölümün sonsuzluğunda.”

Faşist devletten zindanlarda rehin tutarak katlettiği devrimcilere karşı giriştiği katliamın hesabını soracağız!

BEDEL ÖDEDİK, BEDEL ÖDETECEĞİZ, BİZ KAZANACAĞIZ!

TKİP taraftarları/Dortmund-Almanya

Devrimci İrade bir kez daha Kazanacaktır!

Faşist TC, Ankara Ulucanlar'da 10 ulu canı katlederek kanlı yüzünü bir kez daha gösterdi. İnsan hakları, demokrasi ve demokratik cumhuriyet üzerine söylediklerinin ne anlama geldiğini ve gerçeğin ne olduğunu bir kez daha sergiledi. Kürt ulusal hareketinde teslimiyetçiliğin adım adım sağlanmasından sonra, bu kez sıranın devrim bayrağını yere düşürmeyen devrimci ve sosyalistlere geldiğine karar veren ve onları imha planlarını hayata geçirmenin tam zamanı olduğunu düşünür görünen faşist devlet, bu kez de dersini alacaktır.

Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Biz Nürnberg'deki devrimci ve sosyalistler bugün (28 Eylül 1999), devletin Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde devrimcilere karşı başlattığı katliam ve teslim alma politikasına karşı TC Nürnberg Konsoloslugu önünde bir protesto mitingi yaptık. Eylemi, Kızıl BAYRAK, Politikada ATILIM, Özgür GELECEK ve Yaşadığımız VATAN çevresinden arkadaşlar olarak örgütledik. Saat 11:00'de başlayan eyleme, hazırlık için zamanın sınırlı olması, işgünü ve yağmur gibi olumsuz koşulların da etkisiyle katılım istenilen boyutta olmamakla beraber, attığımız sloganlar ve taşıdığımız pankartlarla, faşist devletin cezaevlerinde yaptığı katliam ve planlarına belli bir dikkat de çekildi. Pankartımıza Almanca, “**Ankara Cezaevinde Katliam! Sorumlu Türk Devletidir!**” yazdık. Ayrıca Konsolosluğun önüne, “**Katil Devlet TC**” yazılı bir siyah çelenk bırakıldı.

Eylemde “Kamuoyuna” başlıklı bir açıklama Türkçe ve Almanca olarak okundu. “Katil devlet hesap verecek!”, “Kahrolsun faşist diktatörlük!”, “Terörist devlet!” gibi sloganlar atıldı. Eylem bir saat sürdükten sonra cezaevinde katledilen 10 devrimci arkadaş ve yoldaşımızın anılarına bir dakikalık saygı duruşuyla sona erdi.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi/Nürnberg-Almanya

Katliama karşı Bern'de coşkulu gösteri

İsviçre'de yoğun protesto faaliyetleri

Amerikancı faşist rejimin cezaevinde işlediği katliamı haber aldıktan hemen sonra devrimci hareketin bileşenlerine çağrı yaparak biraraya geldik. Önerilerimizi ve arkadaşların önerilerini gündemimize alarak tartıştık. Ortak bir bildiri kaleme aldık. Türkçe-Almanca İsviçre'nin birçok kentinde yaygın bir bildiri dağıtımı ve kahve konuşmaları gerçekleştirdik.

Salı günü Bern Parlementosu önünde yaklaşık 1000 kişinin katıldığı kitlesel yasadışı bir gösteri düzenledik. Parlementerlerle görüşmeden alanı terketmeyeceğimizi bildirdik. İki bayan parlamenterle görüşme sağlandı. Hazırladığımız dosya sunuldu ve taleplerimiz sıralandı. Bunların çoğu kabul edildi.

Basın ve televizyona önceden haber gönderildi, eylemimize yoğun bir ilgi gösterildi. Aynı gün Uluslararası Af Örgütü'yle bir heyet olarak görüşme randevusu alınmıştı. Bern Parlementosu önünden Uluslararası Af Örgütü'ne kadar militan ve coşkulu bir şekilde yürüdük.

Af Örgütü oluşturduğumuz heyeti içeri aldı, taleplerimizi kabul etti, ayrıca basın açıklaması yapacaklarını, Türkiye'ye heyet göndereceklerini belirttiler. Birçok kurum ve kuruluşlarla ilişkiye geçildi, Barolar Birliği harekete geçirildi vs.

Önümüzde başka eylem kararları var. Cumartesi günü Zürich'te kitlesel bir gösteri yapılacak. Kendi cephemizde iyi bir şekilde hazırlanıyoruz. Çeşitli dillerde materyallerimiz, YDÖ ve partimizin merkezi bildirisi yaygın bir şekilde dağıtıldı ve gazetelere, demokratik kuruluşlara fakslandı. Ortak eylemliliklerimiz devam edecek.

TKİP İsviçre taraftarları

Dordmund Siyasi Tutsaklarla Dayanışma

Komitesi:

Susmak yeni ölümler demektir!

(...)

İşçiler, emekçiler, halkımız!

Zindanlar, devrimci tutsakları teslim almak, olmazsa imha etmek için sistematik bir terör ve katliamın uygulandığı zulüm merkezleridir. Devrimci tutsaklar bu merkezleri her zaman birer direniş alanına çevirdiler. En iğrenç ve akılalmaz insanlık dışı saldırıları bedenleriyle göğüslediler. Kimliklerinden ve inançlarından ödün vermektense ölümü yeğlediler.

İnsanlığın onurunu bir bayrak gibi dalgalandıran devrimci tutsaklar yine aşağılık bir katliamın hedefi oldular. Susmak yeni ölümler demektir. Katliamı lanetlemek, devrimci tutsaklarla ve yakınlarıyla dayanışma içinde olmak, insan olan herkesin görevi ve sorumluluğudur. Tüm ilerici insanlığı katliama karşı mücadele etmeye, ezilen ve sömürülenlerin ileri öncü güçleri olan devrimci tutsaklarla dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz. (...)

Onlar “uğruna tereddütsiz ölümünü en önde ve y işçi sınıfı saflarından komünist işçi partisi yönetimine...

Yaşamı bir mücadele ve direniş manifestosu olan komünist işçi önder

Nevzat Çiftçi yoldaş, Kürt kökenli yoksul köylü bir ailenin çocuğu olarak, 1967 yılında, Elazığ ili Karakoçan ilçesi Ballica Köyü'nde doğdu. Komünist hareketin saflarına daha en başından itibaren (1987) bir işçi olarak İzmir'de katıldı. Aliğa, Foça, Menemen bölgesindeki faaliyetlerde demir-çelik işçisi bir militan olarak etkin bir biçimde yer aldı.

1991'de bir grup işçi arkadaşı ile birlikte tutuklandı. Tutuklandığında 4 çocuk babasıydı. İzmir Kemalpaşa Cezaevi'nde direngen tutumuyla öne çıktı ve buradan Ekim'e Tekoşin imzasıyla yazılar yazmaya başladı. Hapis cezası bitmişken ve para cezası nedeniyle yatırıyorken, duvarları delerek özgürlüğüne kavuştu. Bu eylemine ilişkin “Duvarlarımızı deldik, düzeninizi de yıkacağız!” başlıklı yazısı Ekim'in 1 Haziran '93 tarihli sayısında yayınlandı. Firardan kısa bir süre sonra EKİM'in Adana İl Örgütü'nde İK üyesi olarak görev aldı ve sınıf içindeki çalışmayı yönetti. Çok geçmeden burada yeniden tutuklandı. Gördüğü ağır işkenceye rağmen tam bir direniş çizgisi sergiledi ve ifade vermedi. Bu operasyonda gerçek kimliği açığa çıkarılamadığı için bu andan itibaren üstünde bulunan sahte kimlikteki isimle, Habip Gül olarak bilinmeye başlandı. Malatya Cezaevi'nde Habip Gül olarak yattı.

Tahliye olduktan sonra bu kez İstanbul İl Örgütünde yine sınıf çalışmasını yürüttü ve yönetti. EKİM 3. Genel Konferansını önceleyen bir kısa döneme sığan bu çalışmanın başarısı ve deneyimleri, Konferansın sınıf çalışması gündeminde örnek çalışma olarak genişçe yer aldı. EKİM 3. Genel Konferansının kamuoyuna sunulmuş tutanakları buna tanıklık etmektedir. '95 Martı'nda toplanan 3. Konferansa İstanbul delegesi ve Sidar ismiyle katılan Habip Gül, ilk kez burada EKİM Merkez Komitesi'ne seçildi.

Konferans'tan hemen sonra, 26 Nisan 1995'de, toplu bir operasyonda yeniden yakalandı. Bir kez daha tam bir direniş çizgisi gösterdi, ifade vermeyi reddetti. Bu kez polis üzerinde taşıdığı Altan Ersoy isimli kimliğin sahte olduğunu açığa çıkardı, fakat kimliğin altından Nevzat Çiftçi değil Habip Gül çıktı. Bayrampaşa Cezaevi'nde Habip Gül kimliği ile yattı.

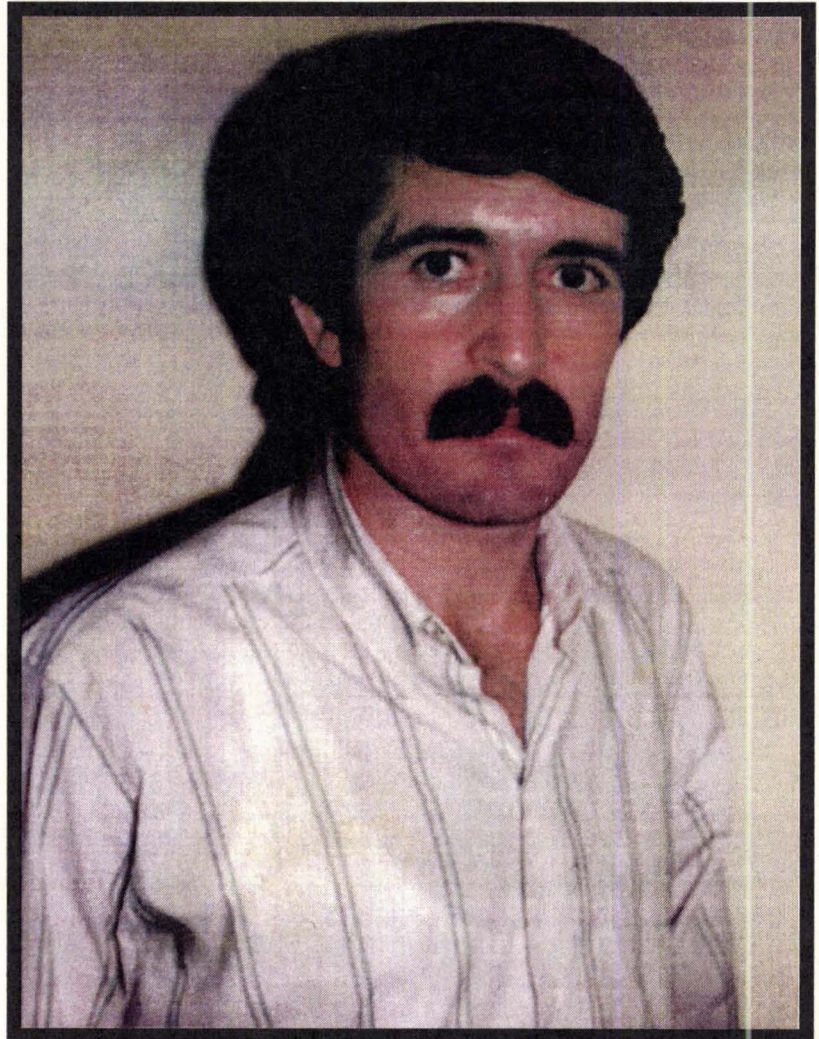
'95 Aralık'ında tahliye olunca bu kez Ankara İl Örgütü'nde çalıştı ve bir kez daha sınıf çalışmasını üstlendi. Çok geçmeden bu kez '96 yılı Mayıs'ında Ankara'da tutuklandı. Her zamanki gibi burada da tam bir direniş çizgisi gösterdi. Polis üzerinde taşıdığı Hüseyin Özüdoğru kimliğinin sahte olduğunu, ancak savcılık aşamasında açığa çıkarabildi. Fakat kimliğin altından bir kez daha yalnızca Habip Gül çıktı. Gerçek kimliğinin Nevzat Çiftçi olduğu aylar sonra ve yakınlarının bir hatası sonucu anlaşıldı.

Habip Gül kendisini Ankara tutuklaması sonrasında büyük Zindan Direnişi'nin içinde buldu. Bacağındaki kurşun yarasına ve henüz içinden çıktığı işkencenin ağır etkilerine rağmen ölüm orucunu sonuna kadar sürdürenlerden biri oldu. Bundan sonra Ankara Merkez Kapalı Cezaevi üzerinden zindandaki direnişçi kimliğin sembol isimlerinden biri haline geldi. Daha İzmir Kemalpaşa'da iken başlattığı geleneği sürdürerek, komünist basına Habip Gül ve Tekoşin imzalarıyla sürekli teorik, politik ve örgütsel yazılar yazdı. Düşünen ve savaştan komünist militan tipinin partideki en iyi örneklerinden biri oldu.

'98 sonbaharında toplanan TKİP Kuruluş Kongresi'nde gıyabında Merkez Komitesi üyeliğine seçildi. 26 Eylül 1999'da Ulucanlar'da parti ve devrim şehidi oldu.

Bir demir-çelik işçisi olan Habip Gül yoldaşın işçi sınıfı saflarından komünist işçi partisinin önderliğine yükseldiği devrimci gelişim çizgisinin kısa bir özeti böyle. Yoldaşları muhakkak ki bu yiğit komünist devrimciyi kamuoyuna, bugünün ve geleceğin devrimci kuşaklarına çok daha ayrıntılı bir biçimde tanıttacaklardır.

Anısı önünde derin bir saygı, sevgi ve bağlılıkla eğiliyoruz. Devrim ve sosyalizm davası onun gibilerinin omuzları üzerinde yükselecek ve zafere ulaşacaktır.

**Habip Gül/Nevzat Çiftçi
(Tekoşin/Sidar)
TKİP Merkez Komitesi üyesi
1967**

"iz ölünecek dava" uğruna yigitçe kucakladılar!

Partinin düşünen önderi savaştan neferi...

**"Düşünen ve savaştan" militan tipinin
en iyi örneklerinden biriydi**

Ümit Altıntaş/B. Özen
(Akın/Devrim/Tuna)
TKİP Merkez Komitesi üyesi
1972

Ümit Altıntaş yoldaş ordu mensubu bir ailenin çocuğu olarak, 1972 yılında, Muğla ili merkez ilçeye bağlı Çaybükü Köyü'nde doğdu. Ailesinin tek çocuğudur. Ordu mensubu ailelerin toplumdan yalıtık yaşamlarına rağmen, Ümit yoldaş daha çocuk denebilecek yaşta ve 12 Eylül'ün karanlık ortamında devrimci düşüncelere ilgi duydu. Üniversiteye bilinçli bir devrimci militan olarak başladı ve Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki mücadele içinde yerini aldı. '91 Şubat'ından itibaren komünist hareketin kitaplarını incelemeye, Merkez Yayın Organı Ekim'i izlemeye ve yakınlık duymaya başladı. '91 sonunda Ekimci Genç Komünistler'le ilişkiye geçti ve çok geçmeden net bir biçimde safını belirledi. Daha ilk andan itibaren Ekim'e A. Özen imzasıyla yazılar gönderdi ve bu yazılardaki teorik-politik düşünce gücüyle dikkati çekti.

Ümit yoldaş kısa zamanda EGK çalışmasında ön plana çıktı ve bir süre sonra İstanbul Gençlik Komitesi'nde yer aldı. Bu arada önemli-önemsiz birçok kez gözaltılar ve tutuklamalar yaşadı. Daha başından itibaren direnişçi bir kimliğin temsilcisi oldu. '95 Mart'ında toplanan EKİM 3. Genel Konferans'ına Devrim adıyla ve İstanbul gençlik delegesi olarak katıldı. Konferans sonrasında EKİM İstanbul İl Komitesi üyeliği görevini üstlendi. Bu tarihten itibaren İstanbul çalışmasında, özellikle de gençlik ve işçi çalışmasında belirgin bir yer tuttu. Bu süre boyunca komünist hareketin tüm yayınlarına sürekli ve etkin bir biçimde teorik, politik ve örgütsel yazılar yazdı. Bir kısmı imzasız yayınlanan bu yazılarda A. Özen, B. Özen vb. imzaları kullandı.

'97 Kasım'ında İstanbul'da tutuklandı. İşkencede tam direniş gösterdi ve bir süre Ümraniye Cezaevi'nde tutuklu olarak kaldı.

TKİP Kuruluş Kongresi'ne İstanbul delegesi olarak ve Tuna ismi ile katıldı. Kongre ön hazırlık sürecinde başından itibaren yer alan az sayıda delegeden biriydi. Parti programı üzerine tartışmalara etkin bir biçimde katılmanın yanı sıra, kongre ön hazırlık sürecinde taktik komisyonu, yayın organları ve gençlik komisyonlarında yer aldı ve sürükleyici görevler üstlendi.

Kongrede Merkez Komitesi'ne seçildi ve Merkez Komitesi'nin en genç üyesi olarak kongre kapanış konuşmasını yaptı. Kongre sonrasında partinin topluma, işçi sınıfına ve kamuoyuna etkin bir biçimde tanıtılması kampanyasının planlandığı ve henüz uygulamasına geçildiği bir aşamada, partinin peşpeşe yediği operasyonlardan birinde, 21 Aralık '98'de, Ankara'da tutuklandı. Bir kez daha işkencede tam bir direniş gösterdi, poliste ifade vermeyi reddetti. Tutukluluk süresi boyunca komünist yayın organlarına katkılarını her zamankinden daha verimli bir biçimde sürdürdü.

EKİM 3. Genel Konferansına Habip Gül yoldaşla birlikte İstanbul delegeleri içinde katılmışlardı. Daha sonra TKİP Merkez Komitesi'nde birlikte yer aldılar ve kendisinin kongre kapanış konuşmasında kullandığı ifade ile, "uğruna tereddütsüz ölünecek dava" uğruna ölümü birlikte göğüslediler.

Zaman onların boşuna ölmediğini, ölümleriyle güç ve yaşam verdikleri "uğruna tereddütsüz ölünecek dava"nın zafere ulaşacağına tanıklık edecektir. Parti'nin genç kuşakları, gençlik hareketinin komünist işçi partisinin önderliğine yetiştirdiği bu yigit komünist devrimciden sürekli öğreneceklerdir. O Parti'nin yetiştirmek istediği "düşünen ve savaştan" militan tipinin en iyi örneklerinden biriydi. O bir parti önderi ve bir parti neferiydi.

EKİM'in "Akın yoldaş"ı, Parti'nin "Tuna yoldaş"ı, bugün tüm devrimcilerin "Ümit yoldaş"ının anısı önünde derin bir saygı, sevgi ve bağlılıkla eğiliyoruz.

Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Ocak '99 tarihli 200. sayısında, *Kuruluş Kongresi Belgeleri* materyali içinde yayınlandı. Orijinal başlığı "*Cüret ettik ve başardık!/(Tuna yoldaşın kongre kapanış konuşması)*" olan metni, konuşmadan aldığımız bir ifadeyi başlık haline getirerek yeniden yayınlıyoruz. *Kapanış Konuşması*'nın bu yeni başlık altında apayrı bir anlam ve önem kazandığına inanıyoruz. TKİP Merkez Komitesi üyesi Ümit Altıntaş (Tuna) yoldaşın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

Partiyi kazandık!

Uğruna tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazanmış olduk!

Ümit Altıntaş

Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!

* Uzun ve başarılı bir çalışma...

Kongremiz uzun ve başarılı bir çalışma maratonunun ardından sonuçlanmış bulunuyor. Kongremiz herşeyden önce devrimci bir kongre oldu. Bunu basit anlamda, devrimci bir örgütün kongresi olması anlamında söylemiyorum. Bizim için kongre ya da konferanslar, belli periyodik zaman dilimlerinde, belli tüzük kuralları gereği olarak toplanan biçimsel platformlar olmadı hiçbir zaman. Her ulaştığımız politik-örgütsel düzeyde, onlar olmaksızın yeni açıklıklara ulaşamayacağımız, daha ileriye sıçrayamayacağımız dönemlerin ihtiyacı olarak gündeme geldiler. Bu çerçevede parti kuruluş kongremiz de, on yılı aşkın zorlu bir mücadele sürecini partinin ilanıyla taçlandırmak ve daha güçlü bir mücadele sürecine partili kimlikle girmek ihtiyacının bir ürünü oldu. Ve sonuçta başarılı çalışması ile bu işlevi gördü.

Örgütün üst platformlarına verdiğimiz bu anlam, bizi devrimci hareketten ayıran önemli bir noktadır. On yıllık siyasal yaşamımız boyunca, özellikle ilk kuruluş

yıllarında henüz bir örgütsel yapımız olmadığı da dikkate alınır, dört kez örgütün en üst platformunu üç konferans ve bir kongre şahsında toplamış olmamız, aslında bizim parti iddiamızı, devrimci iktidarı ve devrimi ciddiye aldığımızın bir göstergesidir.

Kongremizin başarısı önümüzdeki dönemi kazanmanın güvencesidir

Son olarak tartışıp onayladığımız tüzüğümüze her iki yılda bir parti kongresi toplama hükmünü yazmış bulunuyoruz. Bu, önümüzdeki iki yıl içerisinde, bu kongrenin açıklıklarının pratik hayatta karşılık bulacağı, bunun üzerinden örgütün bir bütün olarak kendini yenileyerek bir üst düzeyde yeni bir kongrede ifade edebilecek bir gelişme temposuna sahip olacağı anlamına geliyor.

Bu, politik mücadelemiz ile örgütsel müdahalelerimiz arasında güçlü bir bağ olduğunu da gösteriyor. Kısır bir döngü içinde dönüp duran değil, gelişen bir politik-örgütsel mücadele için de normal olan budur. Bu güçlü bağ, bütün kongre boyunca görüldü. Bizim için her taktik politika tartışması, bugünkü örgütsel düzeyimiz ve örgütsel görevlerimizle ilgili sonuçlar doğurdu. Ya da örgütsel alandaki tüm sorunlar, yeniden politik mücadele için çıkarılan sonuçlar üzerinden tartışıldı. Geleneksel akımlar bu güçlü ilişkiyi kuramadıkları içindir ki, sorunlarla kendi içinde uğraşmakta; ne disiplin, güvenlik vb. sorunları, ne de politik alandaki başka sorunları çözme gücü gösterebilmektedirler. Kongremiz, bu ve benzeri tüm konuların ele alınışında ortaya koyduğu devrimci yöntemle, sorunlara yaklaşımda teori ile pratik, politika ile örgüt arasında kurduğu güçlü bağ ile, gerçek bir çözüm gücü olmuştur.

Buna karşın, politika ile örgütün paralel gelişimi içinde, örgütün hep özerk bir yanı vardır. Biz buradan, uzun ön tartışmalar ve günlerce süren kongre tartışmaları içinde geliştirilip ortaya konulan, ayrıntılara inen tartışmalar içinde olgunlaştırılıp onaylanan bir programla çıkıyoruz. Buradan önümüzdeki döneme ilişkin çok yönlü zengin taktik politik açıklıklarla çıkıyoruz. Ama örgüt alanında gereken hassasiyeti, atılması gereken adımları atamadığımız sürece, bunlar kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Kongremiz bir örgütsel platform olarak, bu örgütün en üst platformu olarak, oynaması gereken rolü fazlasıyla, asgari bir başarının ötesinde oynadı. Bu anlamda önümüzdeki iki yıl güvencelenmiş demektir. Bu kuşkusuz süreçlere ilişkin rehabeti gerektiren bir tespit değildir. Bu, kongrenin kendi rolünü oynadığına bir vurgudur. Bu, bundan sonrasının ulaşılan açıklıklar üzerinden, başta buradaki kadrolar olmak üzere parti

örgütlerimizin üzerine kaldığına dair güçlü bir vurgudur. Biz bu kongreyi gerçekleştirmeksizin daha ileri bir örgütsel ve politik düzeye ulaşamazdık. Kongremizin başarısı bundan sonraki sürecimizin bir ön güvencesidir. 3. Genel Konferans'ımız, dönemin örgütsel süreçlerine devrimci bir cevap olmak sayesinde, bize bir sonraki sürecin kazanılmasını garantilemişti. Aynı şekilde, Parti Kuruluş Kongremiz ile de önümüzdeki iki yılı bu anlamda şimdiden kazandık.

Devrimci amaçlara bağlanmış bir örgütsel demokrasinin gücü ve dinamizmi

Bugüne kadarki parti inşa sürecimiz içerisinde örgüt içi demokrasi, saflarımızda da yer yer, üyelerin kişisel/biçimsel hakları olarak algılanabildi. Ama kongremizin de pratik planda ve pozitif anlamda gösterdiği gibi, bu konudaki hassasiyetimiz üyelik haklarına ilişkin bir hassasiyetin çok ötesindedir. Ancak iç işleyişinde devrimci temeller üzerinde yükselen bir demokrasiye, onun platformlarına sahip bir örgüt, savaşımın zorlu ve kritik süreçlerinde en büyük devrimci enerjiyi açığa çıkartabilecek gücü bulabilir. Eğer bürokratik bir örgütünüz, bürokratik bir işleyişiniz varsa, savaşın o en kritik anında siz savaş gücünüzü açığa çıkaramazsınız. Dahası, iç birliğinizi bile koruyamaz, iç ve dış etkenlerin birleşik basıncı altında parçalanırsınız.

Bu yönüyle Olağanüstü Konferans'ımız bizim için bir sınavdı. Biz ancak, tam da Olağanüstü Konferans'ta gerçekleştirdiğimiz gibi, devrimci örgüt içi demokrasiyi işleterek tasfiyeciliği dışımıza atabilir ve gelişme sağlayabilirdik. Örgüt içi demokratik işleyiş geleneksel akımlarca genellikle hep çarpık bir biçimde, ayrılıklarda ve ayrılanlar için gerekli bir ihtiyaç olarak anlaşıldı. Böyle anlaşıncı da, çoğu kere "örgütün çıkarları" gereği reddedildi. Oysa tam tersine, örgüt içi demokrasi tam da örgütün birliğini ve bütünlüğünü, gücünü ve dinamizmini koruyup geliştirmek için, tam da bu sayede tasfiyeci, yıkıcı, bölücü unsurları örgüt çapındaki dinamik bir mücadeleyle süpürüp atmak için gereklidir.

Bizim komünist bir akım olarak siyaset sahnesine çıkışımız, 12 Eylül yenilgisinin anlaşılması ve buna neden olan zaafaların aşılması devrimci çabası çerçevesinde, örgüt içi demokratik süreçleri zorlamamız sonucu gerçekleşmiştir. Bu kuşkusuz kı bir rastlantı değil. Burada, gerçek rolünü oynayan bir kongre ya da konferansın, örgütün tıkanıp noktalarla ilişkin açıklıklar yaratmakla ilgili yönü ve fonksiyonu öne çıkıyor. Dolayısıyla TDKP'den ayrılış süreci, bir konferansın devrimcilerin elinde nasıl da bir ideolojik

sıçrama basamağına çevrilebildiğinin gösterilmesi açısından önemli bir örnek ve deneyimdir. Dikkat edilsin, bu noktada konferansın demokratik bir iç işleyişin parçası olabilmesi, o günkü ayrılıkta kimin çoğunluk olduğunun belirlenmesiyle kıyaslanamayacak bir devrimci sonuç doğurmuştur. O konferansta demokratik işleyiş ve platformdan uzak duranlar bugün reformizmin taşıyıcıları, o gün demokratik iç mücadelenin savunucuları ise bugün devrimin ve sosyalizmin militan temsilcisi olarak doğan partimizin bir parçasıdır.

Biz geleneksel sol hareketin bir türlü sağlıklı bir biçimde çözemediği bu sorunu çözdük. Bu pratiğin kendisi bile, daha önce olduğu gibi bugünden sonra da, örgütsel mücadelemizde demokrasinin hep devrimci enerjisinin, devrimci örgütün, devrimci politikanın ihtiyaçları çerçevesinde bir anlam taşıdığını, üyelerin haklarından önce üyelerin görev ve sorumluluklarıyla ilgili yanının ağır bastığını ortaya koymuştur. Yine bu deneyim; ancak örgütün düşünsel hayatına katılan, program, taktik politika, örgüt ya da ideoloji alanına ilişkin olarak kendini örgüte katan bilinçli ve aktif üyelerin, üyesi bulundukları partiyi gerçekten daha ileriye taşıyabileceklerini göstermiştir. Zira bir şeyin başarıyla uygulanabilmesi için, öncelikle onun iyi bir biçimde anlaşılabilmesi, gönül rahatlığıyla sindirilebilmiş olması gerekir. Parti üyesini parti yaşamına aktif ve çok yönlü olarak katan parti içi demokrasinin bu açıdan çok büyük bir önemi var.

Bu nedenle hareketimiz, örgütün bütün militanlarını canlı ve kapsamlı bir tartışma ortamına sokabilmek için dört aylık yoğun bir ön hazırlık sürecinin ardından geniş bir temsiliyete dayanan bir kongre toplama tercihinde bulundu. Bunun politik mücadele açısından kazanımları gelecek dönemde ayrıca görülecektir. Ancak böyle bir Kuruluş Kongresi, önümüzdeki dönemi ve partiye ilişkin iddiamızı gerçekleştirebilme şansını kazandırabilirdi ve nitekim bugün kazandırmış bulunuyor.

Burada bir parti kurduk, böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk

Bir iddiada bulunuyoruz, bir parti kurduk. Böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk. Parti, sınıfın siyasal temsili ve devrim hedefi demektir. İlk temel değerlendirmelerimizden başlayarak, devrimle aramızda parti dışında bir aşama tanımlamadık. Bizim için tüm sorunlar parti ve devrim davasının sorunlarıydı. Bizim için stratejik nitelikte olan bu iki hedeften birini, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmekle kazandık. Önümüzde devrim hedefi var. Ama bu sadece kağıt üzerinde bir iddia olmayacaksa eğer, bilmemiz ve anlamamız gereken şudur ki, bu bir “cüret etmek” değildir yalnızca. Bu aynı zamanda, bu mücadelenin güçlerinin partimizin saflarında ve bu ülkenin toplam devrimci birikimi içinde olduğunu bilebilmektir de. Biz bu ülkede örgütlerin ya da devrimcilerin parça parça mücadelenin dışına düştükleri bir dönemde tok bir devrim iddiasıyla ortaya çıkabiliyorsak eğer, bu, bu ülkenin devrimci dinamiklerinin ne olduğu konusunda bir bilinç açıklığı ve bunun nasıl açığa çıkartılacağı üzerine bir iddia demektir. Programın bilimselliği üzerine yaptığımız tartışmanın bir yanı da budur aslında. Bu, bilimsel sosyalizmin, bizim temsil ettiğimiz proleter sosyalist akımın, Türkiye’de devrimciliği bir kısır döngüye mahkum kılan küçük-burjuva devrimciliğinden ayrıldığı noktadır. Biz bilimsel sosyalistleriz ve bu ülkede devrimin nasıl gerçekleştirilebileceğine ilişkin açıklıklara sahibiz. Parti öncesi örgütümüzle, EKİM’le ilgili olarak hep “Cüret etmek ve başarmak!” şiarını kullandık. Geleneksel devrimci hareket belki bir çok durumda cüret etti, ama başaracak güçleri açığa çıkartamadı. Bu ülkenin devrimci damarından hep beslendi, ama onu daha ileri düzeyde açığa çıkartacak

olanaklara sahip değildi. Küçük-burjuva devrimciliği onu bir yanıyla hep bozdu ve sınırladı.

Bir siyasal akım olarak komünistlerin geldikleri yerde, “cüret etmek” şiarı, artık yalnızca bir niyeti anlatmıyor. Bu cüretin güçlerini bulmak noktasında bilimsel ve politik bir temele sahip olmakta buluyor asıl anlamını. Parti Kuruluş Kongremizin de asıl anlamı buradadır. 1980 sonrasında, üstelik hemen hiçbir ciddi birikim devralmadan, devrimci bir hareketi yaratma gücü tam da bu sayede bulunabildi. Biz bunun, gelişimimizin kendi mantığı içinde, belli bir insan grubunun kendi iradesiyle başarılabilceği bir iş olmadığını söylüyoruz. Eğer çıkışımız devrimci mücadele için gerçek bir ihtiyaç olmasaydı, biz bugün ömrünü doldurmuş dediğimiz çok sayıda gruptan biri olurduk. Böyle olmadıysak eğer, bu soyut bir iddiada bulunmanın ötesine geçmekten, bu iddiayı ciddiye alıp somutlamaktan dolayıdır. Başarımızın sırrı, ortaya koyduğumuz iddianın gerçek bilimsel kapsamını ideolojik ve örgütsel düzeyimiz üzerinden açığa çıkartabilmektedir. Bu açıdan kongremiz cüreti tüm tartışmalarda, program tartışmalarında, taktik politika tartışmalarında, örgüt ve tüzükle tartışmalarında gösterdi.

Bazı örnekler vereceğim. Program tartışmaları, bizim sadece dar anlamda örgüt militanlarının eğitimi açısından düşündüğümüz *Komünist Manifesto*’yu 150. yılında yeniden canlandırmanın, en ileri kadro gözünde onun ne büyük bir silah olduğunu göstermenin fırsatı oldu. Bizim için önemli olan, ortaya çıkan programdan önce, bütün bir örgütün kongre delegasyonu üzerinden program bilinciyle donatılmasıydı ve bunun gereklerine uygun davranıldı. Taktik politika tartışmalarımızın tümü, belli somut durumlara ilişkin tartışma ve değerlendirmeler olmaktan çok, partinin, partimizin toplumun en ileri ve tek devrimci sınıfının siyasal temsilcisi olduğunun ilanıdır. Bundan sonra neyi anlamamız, nereye yüklenmemiz gerektiğini buradan, bu temel kriter üzerinden saptamamız gerektiği üzerine bir sonuçtur. Taktik mücadele içersinde tartıştığımız daha dar alanlara bakıldığında, ordu içinde çalışma gibi, kırsal alan-köylü çalışması gibi, bunların tümü, gelişmemizin geldiği yer üzerinden değil, ama gerçekten partiyi kazandığımız bir yerde devrimin nasıl başarılabilceği üzerine tartışmalar oldu. Tartışmalarımız, pratik gelişme içinde geldiğimiz yerde bizi zorlayan, açıklığa ulaştırmamız gereken alanları aştı, gerçekten sınıfın siyasal temsilciliğinin, devrimci sınıf temsiliyetinin ihtiyacı üzerinden tartışmalar oldu.

Partiyi kazandık! Uğruna tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazanmış olduk!

Bu gözle bakıldığında, en çok da geliştığımız ölçüde yeni sorunlarla karşılaştığımız örgüt alanındaki tartışma ve açıklıklar, büyük bir ciddiyetin ve cüretin göstergesidir. Türkiye’de bir yanı kendiliğindencilige ve federalizme, bir yanı ise bürokrasiye dayalı devrimci örgüt yapısı karşısında, Bolşevik deneyimi sahiplenilen,

Devrimcilik bir yıkma ve yeniden kurma diyalektiğidir. Biz 1987’de siyasal mücadele alanına çıktık. Yüzümüzü esasta düzene dönmüş olmakla birlikte, duruşumuz küçük-burjuva devrimciliğini aşmaya ve yıkmaya dönüktü. Ona yönelik eleştirimiz, onun tarihsel bir ara dönemin ürünü olarak neden bittiğinin ilanıydı. Yıkıcı bir eleştiri olarak bunun bir değeri vardı; ama partiye kadar daha ileri bir devrimciliğin, sınıf devrimciliğinin üretilebileceği bir iddiaydı, buna dönük bir cüretti. On yıllık süreç içinde cüret ettik ve başardık. Geldiğimiz yer, yıkmayla yeniden yaratma arasındaki o ilişkinin şimdi yüzünü tümüyle ve gerçek kapsamıyla düzene dönmesi gereken yerdir. Şimdi bütün değerlendirmelerimizdeki düzene dönük yan gerçek maddi temellerine kavuştu ve bundan böyle bunun üzerinden anlam bulacaktır. Buradan bakıldığında, yeni girdiğimiz partili mücadele evresi, düzeni yıkacak maddi güçleri bulmanın, pratiğini gerçekleştirmenin ve önceki deneyimleri de dikkate alarak bu topraklarda sosyalizmi yeniden yapılandırmanın cüretidir.

sürdüren ve onu kendine özgü deneyimimizle zenginleştirmeye çalışan bir örgütüz. Bölge örgütlerine dayalı, ne kadar operasyon yerse yesin, ne kadar tasfiyeciliklerle karşılaşırса karşılaşsın, Ekim Devrimi’ni gerçekleştirmiş bir parti geleneğinin bir adımını attığımızı, geline yerde bu adımı yetkinleştirme ve kalıcılaştırma gibi bir sorunla yüzyüze olduğumuzu söylüyoruz. Bölge örgütleriyle ilgili yaptığımız bütün bir tartışma, Bolşevizmin bu topraklarda bir yeniden üretimi cüretidir, bunun tok bir iddia olarak ortaya konulması ve pratikte başarılmasının güvencesidir.

Devrimcilik bir yıkma ve yeniden kurma diyalektiğidir. Biz 1987’de siyasal mücadele alanına çıktık. Yüzümüzü esasta düzene dönmüş olmakla birlikte, duruşumuz küçük-burjuva devrimciliğini aşmaya ve yıkmaya dönüktü. Ona yönelik eleştirimiz, onun tarihsel bir ara dönemin ürünü olarak neden bittiğinin ilanıydı. Yıkıcı bir eleştiri olarak bunun bir değeri vardı; ama partiye kadar daha ileri bir devrimciliğin, sınıf devrimciliğinin üretilebileceği bir iddiaydı, buna dönük bir cüretti. On yıllık süreç içinde cüret ettik ve başardık. Geldiğimiz yer, yıkmayla yeniden yaratma arasındaki o ilişkinin şimdi yüzünü tümüyle ve gerçek kapsamıyla düzene dönmesi gereken yerdir. Şimdi bütün değerlendirmelerimizdeki düzene dönük yan gerçek maddi temellerine kavuştu ve bundan böyle bunun üzerinden anlam bulacaktır. Buradan bakıldığında, yeni girdiğimiz partili mücadele evresi, düzeni yıkacak maddi güçleri bulmanın, pratiğini gerçekleştirmenin ve önceki deneyimleri de dikkate alarak bu topraklarda sosyalizmi yeniden yapılandırmanın cüretidir.

Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanıma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanıma sorumluluğu var!

Şan olsun partimize, Türkiye Komünist İşçi Partisi’ne!

TKİP Merkez Komitesi üyesi Habip Gül'ün (Nevzat Çiftçi) Ankara 2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne sunduğu 20 Ocak '97 tarihli savunmayı okurlarımıza daha önce “Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!” başlığı altında tam metin olarak sunmuştuk. Bu savunmadan dolayı H. Gül ayrıca yargılandı ve bu yargılamayı düzeni ve devleti cepheden suçlayıp yargılamanın yeni bir vesilesi olarak kullandı. 13 Ocak '98 tarihli bu ikinci savunmayı da daha önce, “Düşünce ve inançlarımı bir kez daha ve bu kez daha kararlı bir biçimde yineliyorum: Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!” başlığı altında tam metin olarak okurlarımıza sunmuştuk. İşkencede ve zindanda her zaman tam bir direniş çizgisi izleyen bu yiğit komünist devrimci, mahkemelerdeki bu tutumuyla direnişçi kimliğini yeni bir alanda bir kez daha kanıtladı ve Parti'nin kısa zamanda oluşturduğu militan direnme geleneğinin örnek ve sembol isimlerinden biri haline geldi. Komünist hareketin saflarına katıldığında dört çocuk babası genç bir metal işçisi olan H. Gül yoldaş, böylece devrimci sınıfın örnek bir mensubu olduğunu da kanıtlamış oldu. H. Gül'ün direnme çizgisi her komünist militan için büyük bir güç ve ilham kaynağıdır. Belli kısaltmalarla H. Gül'ün bu son iki savunmasını birkaç bölüm halinde okurlarımıza yeniden sunuyoruz. İşçi sınıfı saflarından Komünist İşçi Partisi yöneticiliğine yükselen H. Gül (Tekoşin) yoldaşın anısı önünde derin bir saygı ve bağlılıkla eğiliyoruz.

Komünistler yargılayanları yargılıyor!

Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!

I. BÖLÜM

Habip Gül

Bir polis devletin iddia makamına bu yakışır!

İddia makamının hazırlamış olduğu mütaala incelendiğinde, iddianamenin bir özeti olduğu, mütaala ve idianamenin de polis fezlekesinin özetlenmiş hali olduğu görülüyor. Doğrusu bir polis devletin mahkemesince hazırlanmış olduğu gerçeğini gözönünde bulundurduğumuzda böyle olması da gayet doğaldır. Şaşırmadım, şaşırmadığım gibi hiçbir zaman farklı bir beklentim de olmadı.

Mütaalanın benimle ilgili bölümü incelendiğinde, benim EKİM örgütünün bir yöneticisi olduğuma dair iddiaya gösterilen kanıtların basitliği ve iddia makamının bu konudaki acizliği daha iyi görülecektir. (...)

Sadece şunu belirtiyim ki; ben, EKİM'in üyesi ya da yöneticisi olup olmadığım konusuna fazla değinmeyeceğim. Çünkü iddia makamının bu ithamlarından özel bir rahatsızlık duymuyorum. Doğrusu komünist bir örgütün üyesi olmak, faaliyetlerini düzenlemek, yönetmek her zaman idealim olmuştur. Bunu başarıp başaramadığımı ise burada saklı tutuyorum.

Kimlikler konusuna gelince; birinci sorgumda da bir devrimci, bir komünist olduğumu ve bu siyasal kimliğimi sınıfsal konumumdan ve çıkarlarımdan aldığımı belirtmiştim. Bu terör devletinde böyle bir siyasal kimlik taşımanın ve gereklerini yerine getirmenin bazı zorluk ve zorunlulukları var. Bu zorunluluklardan biri de sahte kimlik düzenlemek ve taşımaktır. Benim de sahte kimlik taşımam ve değişik kimliklerle değişik tarihlerde yakalanıp cezaevlerinde yatıp çıkmam, bunu da polisten ve mahkemelerinizden gizlemem gayet meşru ve doğal bir hakkımdır. Sınıf savaşımında bu kural karşıt sınıf temsilcileri için meşru ve bir anlamda da zorunludur.

Susurluk'ta açığa çıkan çeteleşen devletinizdir

Bunu siz de yapıyorsunuz. Örneğin; Türkiye'de, Kürdistan'da ve birçok uluslararası alanda bu devlet adına ve MİT'in direktifi ve organizasyonu ile cinayetler işleyen, kitle katliamları yapan mafyanın önde gelen adamlarından Abdullah Çatlı, adam öldürme, haraç alma ve uyuşturucu ticaretiyle ünlü, aynı zamanda da bu devlet tarafından tutuklama kararları olan kumarhane patronu Ömer Lütfi Topal ve bizzat resmi rakamlara göre bu konumlarda olan daha 120 kişiye sahte kimlik, yeşil pasaport, silah taşıma ruhsatı, dokunulmazlık belgesi düzenlenmiştir. Bu belge ve kimlikleri de düzenleyen ben olduğumu düşünmüyorsunuz herhalde. Bu belgelerin direkt bu devletin başbakanı ve içişleri bakanı tarafından düzenlenip verildiğini sağır sultanlar bile duydu.

Kaldı ki bütün bunlar bilindiği gibi üç beş çıkarıcı, kendini bilmez bürokratin hatırı ve girişiyle düzenlenmiş belgeler ve oluşturulmuş suç çeteleri de değil. Bizzat bu devletin yasalarıyla bir sürü sicilli katil güvence altına alınmıştır.

(...)

9 Eylül 1996 tarihinde mahkemenize verdiğim yazılı sorgumda; “*bu düzenin bir sömürü ve zulüm düzeni, devletin de onun bir aracı olarak terör; kontra ve militarist bir yapılanma olduğunu; adalet, hukuk, demokrasi ve bağımsız yargı kavramlarının ve kurumlarının da devletin terörist yüzünü örten birer şal, birer savaş hilesi olduğunu, mahkemelerinizin de işleyiş biçimleri ve kuruluş amaçları itibarıyla işkencenin farklı bir seansı olduğu*”nu söylemiştim. Bu söylemlerimden dolayı mahkemenizce “mahkemeye ve devletin manevi şahsiyetine hakaret” ettiğim gerekçesiyle hakkımda ayrı bir soruşturma

açılması istenmişti.

Acaba yukarıdaki bu düşüncelerime bugün bir de çeteci mafya devleti olduğunu eklesem mahkemeniz yine “devletin manevi şahsiyetine hakaret” ettiğim gerekçesiyle dava açar mı bilemiyorum. Ama ben davanın açılıp açılmayacağı yönüyle çok ilgili değilim. Benim esas ilgili olduğum, “hakaret” edebileceğim bir “manevi şahsiyet”in karşımda olmamasıdır. Kötü bir kamyonun çarpmasıyla mafyacı, terörist, kontracı yüzü olduğu gibi hurda bir Mercedes'in etrafına saçılan bir devletin olsa olsa “terörist” şahsiyeti olur. Bu da tarihte en lanetli şahsiyet olduğuna göre, hakaret etmeme bile gerek yoktur. Çünkü hakaretin kelime karşılığı ve açılımı, karşıdaki kişiye, kuruma, kuruluşa, nesneye hak etmediği küçümseyici ve gerçekliğini ifade etmeyen ithamlarda bulunmaktır. Oysa ben bir devrimciyim ve bilimsel sosyalizme inanıyorum. Böyle asılsız ithamlarda ve yakıştırmalarda bulunmam. Böyle bir ihtiyacım da yok. Sadece herkesin iyi bildiği bazı gerçekleri farklı formülasyonlarla açıklamaya çalışıyorum, o kadar.

Susurluk kazasıyla portresi açıkça ortaya çıkan devlet aygıtının o “tarafsızlığına, sınıflarüstü konumuna ve kutsallığına” hanel getirmemek için, Çatlı, Kocadağ, Bucak gibi düşkün sefiller kurban seçilmiştir. Böylece, mehmetçik medyanın da yardımıyla, “devlet kutsaldır, devlet içerisine bazı gayri meşru odaklar sızmış, bunlar devlete mal edilmemeli”dir denilerek yığınların dikkati birkaç sefil katil çete mensubuna çekilmeye çalışılmaktadır. Sormak gerekiyor; Kürdistan'da oluşturulan “koruculuk sistemi”, bu 70 bin kişilik katil sürüsü, bunun yanı sıra Özel Tim vb. acaba Çatlılar'dan farklı bir işleve mi sahiptir bu devlet için?

Devlet, varlık nedeni ve işleyişiyle, bir avuç sermayedarın sefil çıkarları için, işçi sınıfı ve emekçi

halkların emek-gücünün ve tüm maddi-manevi değerlerinin sömürüsüne ve talanına bekçilik eden bir varlıktır. Bu aygıt kimi dönemler daha açık faşist cuntacı bir karaktere bürünerek, yasa ve kurumlarını bu kurumlaşmanın meşrulaşmasına uygun düzenleyerek, yığınlara çıplak zoru dayatır. Kimi dönemler ise nispeten daha liberal görünümlü bir parlamenter demokrasi kisvesine bürünerek, sahte bir insan hakları savunuculuğuna soyunur. Bu durumlar, tamamen sınıflararası çelişki ve çatışmaların aldığı boyuta ve işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele ve örgütlenme düzeyine göre, devlet aygıtının değişik yasa ve kurumlarla düzenlenmesi, tahkim edilmesinin ifadesidir. Dönemin ihtiyaçlarına göre kimi zaman açık ya da gizli çete ve benzeri kurumlarla, kimi zaman ise yasa ve kanunlarla tahkim edilir.

Örneğin, 1974-75'lerde DGM'lerin oluşturulması da, devletin toplumsal muhalefete karşı yargı ve hukuk yönünden tahkim edilmesinden başka birşey değildir. İşçi sınıfı ve emekçilerin yükselen devrimci muhalefetine, başka şeylerin yanı sıra, bir de "yargı" kısıracıyla baskılanmasıdır. Ama size soracak olursak, DGM'ler "bağımsız yargı kurumları"dırlar ve "meşrudurlar". Bana göre ise, DGM'ler bir avuç asalağın çıkarlarına dayalı terör devletinin yargı cephesindeki kurumlarıdır. Onların gerçek işlevi bu çerçevededir. Zaten tam da bu işlevlerinden dolayı, ilk kurulmak istendikleri dönemde (1976) yüz binlerce işçi ve emekçinin protesto eylemlerine hedef olmuş ve bu yüzden o dönem yaşama geçirilememiştir. Ta ki 12 Eylül cuntasıyla işçi sınıfı ve emekçilerin muhalefeti ezilip bastırıldıktan sonra, eski bir Osmanlı oyunuyla, dönemin askeri mahkemelerine alternatif olarak DGM'ler kuruldu ve kurumsallaştırıldı.

1984'te Kürdistan'da yükselen ulusal özgürlük mücadelesine karşı sömürgeci devlet, "Olağanüstü Hal Kanunu"yla koruculuk, özel tim, kontgerilla vb. baskı ve terör kurumlarını yasallaştırdı. 1987'den başlayarak 12 Eylül yasa ve yasaklarını fiilen aşındırmaya başlayan, '89-90'larda da belli yönleriyle devlet otoritesini sarsan işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin muhalefeti, sermayeyi yeni önlemlere yöneltti. Devrimci kitle hareketinin yeniden yükselişinin önünü kesmek için, bu kez 91'de "Anti-Terör Yasası" çıkarılarak devlet tahkim edildi. Bu yasayla aynı zamanda İbrahim Şahin, Ayhan Çarkın, Ercan Ersoy, Oğuz Yorulmaz, Abdullah Çatlı ve bunlar gibi MHP militanlarından oluşan ve özel tarzda eğitilen cinayet timlerini "Terörle Mücadele Timleri", "Anti-Terör Timleri" gibi isimlerle yasal statüye kavuşturmak amaçlandı.

Söz konusu "Anti-Terör Yasası" işkenceyi, sokak infazlarını, yargılı-yargısız infazları, kitle katliamlarını "meşrulaştırarak" toplumsal muhalefeti dizginlemeyi ve denetim altına almayı, devrimci ve komünist öncü güçleri imhayı hedefledi. Bugün çıkartılan "İller İdaresi Yasası" ise, özünde Kürdistan'daki sömürgeci kirli savaş yasalarının ve olağanüstü halin tüm Türkiye'ye uygulanmasıdır. Devletin bir iç savaş aygıtı olarak yeni yasalar ve kurumlaşmalar yoluyla tahkimidir.

Bu devlet bir faşist zulüm aygıtıdır

Bu terör odaklarının, buna uygun yasalarla tahkim edilen terör devletinin işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı pratikteki işlevi, aşağıda sunacağım küçük tablodan da rahatlıkla görülmektedir. Susurluk'ta açığa çıkan gerçekleri, sonradan dönmek kaydıyla, şimdilik bir kenara bırakıyorum. Sadece '96 yılı Ocak-Ekim

İddia makamının hazırlamış olduğu mütaala incelendiğinde, iddianamenin bir özeti olduğu, mütaala ve idianamenin de polis fezlekesinin özetlenmiş hali olduğu görülüyor. Doğrusu bir polis devletin mahkemesince hazırlanmış olduğu gerçeğini gözönünde bulundurduğumuzda böyle olması da gayet doğaldır. Şaşırmadım, şaşırmadığım gibi hiçbir zaman farklı bir beklentim de olmadı. Mütaalanın benimle ilgili bölümü incelendiğinde, benim EKİM örgütünün bir yöneticisi olduğuma dair iddiaya gösterilen kanıtların basitliği ve iddia makamının bu konudaki acizliği daha iyi görülecektir. (...) Sadece şunu belirteyim ki; ben, EKİM'in üyesi ya da yöneticisi olup olmadığım konusuna fazla değinmeyeceğim. Çünkü iddia makamının bu ihtamlarından özel bir rahatsızlık duymuyorum. Doğrusu komünist bir örgütün üyesi olmak, faaliyetlerini düzenlemek, yönetmek her zaman idealim olmuştur. Bunu başarıp başaramadığımı ise burada saklı tutuyorum.

ayları arasındaki 9 aylık süre içerisinde, bu terör devletinin Türkiye ve Kürdistan'da işlediği insanlık suçlarının, resmi kayıtlara girebilenleri şunlardır: (...)

Bu tablo, bu terörist devletin Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi halklara, onların öncülerini devrimci ve komünistlere yönelik estirdiği zulmün resmidir. Bu rakamların sadece İHD vb. kuruluşlara bildirilen oldukça eksikli sayılar olduğunu belirtmeye gerek bile yoktur. Uluslararası Af Örgütü'nün 1996 yılı raporunda Türkiye, vahşet ve zulmün estirildiği ülkeler arasında birinci sırada yer alıyor.

Cumhuriyet tarihinin 73 yıllık sömürgeci inkar ve imha politikalarının Kürdistan'daki şu son 10 -15 yıllık uygulamalarına bakıldığında, sömürgeci terör ve zulmün toplumda yarattığı sonuçlar bile bu düzen ve devlet hakkında yeterli bir fikir vermektedir.

Ne de güzel söylemiş halkımız: "Zulmün arta ki, yıkılışın hızlansın!" Bu özdeyiş tam da bugünkü TC'nin durumuyla örtüşüyor. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü altında genelde Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları üzerinde, özelde ise Kürt halkı üzerinde estirilen terör ve vahşet, ancak Nazi Almanyası, Latin Amerika'nın faşist-militarist diktatörlük rejimleri veya Amerikan işgali altındaki Vietnam ile karşılaştırılabilir. Ama tüm bunlar Kürdistan'da ters tepmiştir. Devlet bugün Kürt ulusunun ulusal özgürlük mücadelesi karşısında çaresizliği ve çürümeyi yaşıyor.

Devlet çeteleri ve çeteleşen devlet

İşçi ve emekçiler nezdinde hiçbir meşruluğu olmayan sistemin baskıcı mekanizmalarının en saldırgan biçimiyle devreye girdiği dönemler, tam da onun çaresizlik içine düştüğü, çürüme ve kokuşmanın ayyuka çıktığı dönemlerdir. 12 Eylül de böyle bir çaresizlik döneminin ürünüydü. Darbe ile birlikte, Türkiye ve Kürdistan'da, çürümüş sistemin militarist ve terörist yapılanmaları tahkim edildi. Dönemin terör odaklarının sahip olduğu ayrıcalıklar ve ellerindeki olanaklar, bugün tersten, çürüme ve kokuşmanın derinleşmesinde birer temel etken durumuna gelmişlerdir.

Sömürgeci kirli savaşın yarattığı uygun ortamda, savaş ganimetinin paylaşımındaki güçler dengesi, günümüzde, sömürgeciliğin temel dayanakları olan ordu, polis, MİT, JİTEM, Özel Tim, koruculuk ve bu gibi bir çok kontra örgütlenmeleri içinde çürüme ve yozlaşma, yanı sıra iç rekabet, etkinlik alanı savaşı ve bunun sonucunda da çeteleler arası çatışmalara dönüşmüştür.

Bir yandan artan sömürü ve zulmün ortaya çıkardığı çürüme ve kokuşmanın, bir yandan da

devletteki çeteleşme ve mafyalaşmanın açık kanıtları oldukları için, bir kaç çeteden örnekler vermek istiyorum: (...)

Susurluk Çetesi: Kötü bir kamyonun ortaya çıkardığı bu çetenin elemanları ve faaliyetlerine bakmak bile, bu devletin karakteri hakkında fazlasıyla fikir vermektedir. Çetenin başında, yolsuzluk iddialarında rekor kıran dışişleri bakanı T. Çiller, işkenceci kont-gerilla şefi eski içişleri bakanı M. Ağar var. Bunların yanı sıra, Özel Harekat Dairesi başkanı İbrahim Şahin, MİT'in tepesindekilere Mehmet Eymür, Kürt halkının celladı Hayri Kozakçıoğlu, korucubaşı ve aynı zamanda milletvekili Sedat Bucak, emniyet müdürü Hüseyin Kocadağ, MHP'li katillerde mafyacı Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı ve daha yüzlerce özel tim, ordu, MİT mensubu, emniyet müdürleri,

milletvekilleri, bürokratlar var. Bu çete gizli MGK kararıyla bağlantılı. Ucu ordunun tepesindeki generallere ve cumhurbaşkanına kadar uzanan bir çete.

Suçlarını ise kaza sırasında arabanın içinde bulunanların bileşenine bakarak tahmin etmek mümkündür. Kesin olan bir şey var ki, eğer Çatlı, Kocadağ ve birkaç sefil katil daha kurban seçilip bu iş kapatılmazsa, bu mafya-kontra ilişkisinin, başbakan, cumhurbaşkanı dahil nereye uzanacaktır bilinmez. Ama herşeye rağmen bugün artık çıplak bir olgu var. Bu, "kontra-mafya devleti" olgusudur.

Sermaye devletindeki mafyalaşma, kontralaşma ve çeteleşme, bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halka, onların öncüsü komünist ve devrimcilere karşı azgın bir devlet terörü anlamına gelirken, diğer yandan da yozlaşma, çürüme ve kokuşma olarak kendisini göstermektedir. Zaten görüldüğü gibi devlet terörü ve çürüme artık iç içe geçmiş tek süreç olarak yaşanmaktadır.

Örneğin Bahtiyar Aydın, Cem Ersever gibi üst düzey ordu mensupları ve yüzlerce cinayetin bizzat devlet içinde ve devlet eliyle işlenmesinin bir boyutu da, Kürdistan'daki kirli savaşın yarattığı farklı çıkar çetelerinin aralarındaki çıkar ve etkinlik sahası savaşının sonucudur. Kuşkusuz bu çürüme ve kokuşma sadece devletin Kürdistan'daki sömürgeci kurumlarıyla sınırlı değildir. Türkiye'de sermaye egemenliğinin temel dayanakları olan ve devleti oluşturan, ordu, polis, yargı, hukuk, özel tim, MİT ve parlamento bugün artık herkes tarafından yolsuzluk, dolandırıcılık, mafya ve çetelerle birlikte anılıyor. Aslında bu çürüme ve kokuşma sadece Türkiye'ye özgü bir durum da değildir. Tersine, dünya emperyalist-kapitalist sisteminin yaşadığı iktisadi, sosyal ve siyasal krizin sonucu olarak kokuşmuşluk, çürüme ve yozlaşma dünya çapındadır.

Örneğin İtalya'da yolsuzluklarla ve çetelerle "mücadele"deki rolüyle "süper savcı" ilan edilen De Pietro'yu burjuvazi aylarca kirli yüzüne maske yapmaya çalıştı. "Yolsuzluk, rüşvet, mafya ve çetelerin temiz devlet içine sızmış pislikler olduğunu, devlete ve sisteme mal edilemeyeceğini, her ülkeye bir De Pietro'nun yeterli gelebileceğini" propaganda eden sermaye sözcüleri, adeta De Pietro ile sermaye sistemini özdeşleştirdiler. Türkiye burjuvazisi de tam bir "De Pietro" arayışına çıkmışken, bu kez de, De Pietro'nun yolsuzluk ve rüşvet dosyalarının ortalığa saçıldığı haberleri geldi İtalya'dan. Ve bir kez daha De Pietro şahsında da kanıtlandı ki, bu düzenin en "temiz eli"nden bile işçi sınıfı ve emekçi halkın kanı damlıyor. Eğer sermaye düzeni ise söz konusu olan, bunda anormal olan hiçbir şey yoktur. Çünkü bu sistemin beslendiği, üzerinde yükseldiği zemin sömürü, soygun, işgal ve şiddettir.

(Devam edecek...)

Özgürlüğümüzü koparıp alacağız!

Biz affetmeyeceğiz!

Habip GÜL

Seçimlerden önce Rahşan Ecevit'in "analık duyguları"nın kabarmasıyla gündeme gelen, sonrasında Öcalan'ın İmralı'da ortaya koyduğu teslimiyet platformunun "en ciddi" taleplerinden biri olan "genel af", gelinen aşamada pişmanlık yasasının yanısıra IMF-TÜSIAD hükümetinin temel gündemlerinden biridir. Koalisyon ortağı MHP gibi tescilli faşist-ırkçı bir partinin dahi "kamuoyunun ve şehit ailelerimizin vicdanını rahatsız etmeyecek şekilde bir infaz yasası veya kısmi af veya pişmanlık yasası toplumsal barış ve uzlaşmaya hizmet edecektir." dediği şu süreçte, sermaye devleti "af" saldırısıyla neyi hedefliyor, nasıl bir sonuç bekliyor ve nasıl bir sonuç yaratır?

Bu soruları yanıtlamadan önce, Türkiye'nin yakın tarihinde çıkarılan "genel af" ('74) ve "şartlı tahliye"lerin ('87, '91) devrim ve karşı-devrim cepheleri açısından yarattığı sonuçlara bakmak gerekiyor. Çünkü bu dönemler, toplumsal muhalefet, devrimci yapılar ve karşı-devrim açısından avantaj ve dezavantajlarla yüklü dönemlerdir. Bu nedenle, '87 ve '91'deki şartlı tahliyelere olduğu kadar bugünkü "af" tartışmalarına da belli yönleriyle açıklık getireceği için, '74 "genel af"ını önceleyen süreci ve sonuçlarını belli bir çerçevede incelemekte fayda var.

'74 "genel af"ı '71 devrimci hareketinin reformizmden koparak kendini devrimci bir çizgide ortaya koyuşundan ve '71 askeri darbesinden üç yıl, '71'in devrimci önderlik kadrolarının katledilişinden iki yıl sonraya denk düşüyor.

'74 genel affını önceleyen süreçte düzen ve devrim cephesi

1965'lerden başlayarak gelişen ve giderek demokratik-siyasal taleplerin öne çıktığı işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi, '68'lerde dünya ölçeğinde esen devrimci rüzgarın da etkisiyle, dönemin sol akımlarını reformist ve devrimci ayrışma ve saflaşmasına itmiştir. 27 Mayıs '61 darbesine "devrimcilik ve ilerici" payesi biçen MDD, YÖN ve TİP gibi akımlar, gerek programları gerekse siyasal konumlanışlarıyla reformizmi temsil ediyorlardı.

'71'de kendisini reformizmden ayırştıracak olan devrimci gençlik hareketi ise, şiddete dayalı devrim perspektifini benimsemekle birlikte, örgütsüz ve sınıf dışı akımlardan oluşuyordu. Ne reformist akım, ne de sonradan reformizmden devrimci bir kopuş yaşayacak olan devrimci gençlik hareketi, sınıf ve kitle hareketinin ihtiyaçlarını karşılayacak, onu iktidara taşıyacak bir program ve örgütlenmeye sahipti. Bu alandaki boşluğu düzen solu olan CHP doldurmaya çalışıyor, gelişen sınıf ve kitle hareketini devrimci yoldan sapıtırmak için düzen sınırlarında tutmaya çalışıyordu. CHP, 18 Ekim '66'da yaptığı 18. Kurultay'ında "ortanın solu" programını formüle etti. Ecevit'in formüle ettiği "ortanın solu" teorisi, CHP içinde ve dışındaki sağ muhalefet tarafından "sosyalistlik, aşırılık ve komünistlik"le suçlanırken, Ecevit bu iddiaları şöyle yanıtlıyordu: *"Ben CHP sosyalisttir demedim, demeyeceğim. Ancak bir kimse gelip ben CHP'yi sosyalist olarak görüyorum, katılmak istiyorum derse engel olmayacağız. Anayasamız da demokratik sosyalizme izin veriyor."* Ecevit'in bu açıklamasına paralel olarak CHP gençlik kolları da; *"CHP sosyalist olmadığı gibi kapitalist bir parti de değil. CHP'li gençler olarak partinin anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-bürokrat kimliğinden geriye doğru en küçük bir ödün vermeyeceğiz"*, diyorlardı.

Bu yıllarda militan bir hareketlilik içinde olan işçi

sınıfı devlet güdümlü sarı sendikacılığı reddederek 1967'de Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu (DİSK) kurdu. İşçi sınıfının o günkü politik düzeyini kavramak açısından DİSK önemli bir veridir. Devletin yasal düzenlemelerle Türk-İş'i tek yetkili konfederasyon olarak elde tutma uğraşına rağmen işçi sınıfı DİSK'i sahiplenmiş, onu militan mücadelesinin bir aracı haline getirmiştir. '70'lere gelindiğinde kitlesel eylemler, fabrika işgalleri, grevler birbirini izlerken, öğrenci gençlik cephesinde yükselen mücadele kitlesel katılımlı işgaller, boykotlar, polis ve sivil faşistlerle çatışmalar olarak sürüyordu. Diğer yandan Türkiye'nin dört bir yanında küçük üreticiler ürün taban fiyatlarına karşı kitlesel miting ve yürüyüşler yapıyorlar, köylüler yer yer toprak işgalleri gerçekleştiriyorlardı. Tüm bunlar o günün Türkiye'sinde biriken devrimci potansiyelin ciddi bir göstergesiydi.

1970'te kurulan Demirel hükümeti önce "ordu ve bürokrasiyi denetim altına almayı" öngören personel yasasını meclisten geçirdi. 274 Sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 Sayılı Toplusözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu'nda yapılması planlanan değişikliklerle ise işçilerin sendika seçme hakları kısıtlanarak DİSK'i yetkisiz bırakmak hedefleniyordu.

Bu yasa işçi sınıfının '70'li yıllardaki eyleminin doruğu olan 15-16 Haziran Direnişi'nin vesilesi olurken, memurlar, polisler ve assubaylar da personel yasasını protesto etmek için iş yavaşlatıyor, gizli gizli bildiri dağıtıyor, assubay eşleri yürüyüş yapıyorlardı.

Derinleşen iktisadi-siyasi kriz nedeniyle sermaye devleti bir yandan resmi ve sivil faşist terörü tırmandırırken, diğer yandan 9 Ağustos '70'te devalüasyona başvurdu. Bu işçi sınıfı ve emekçilerin eylemliliklerine ivme kazandırdı. Dönemin resmi rakamlarına göre 1963'te 7 olan grev sayısı, 1969'da 82'ye ve 1970'te ise 111'e yükselmişti. 1963'te greve katılan işçi sayısı 1374 iken, 1970'te bu sayı 27 bine ulaşmıştı. Fabrika işgalleri ve geçici de olsa yer yer işçilerin üretimi denetimlerine almaları, dönemin sınıf hareketinin politik düzeyini ve militanlığını göstermektedir.

CHP 3 Temmuz 1970'te 20. Kurultay'ını yaptı. Uzun süre "sömürüye, soyguna son" sloganını temel propaganda aracı yapan CHP bu kurultayda "toprak işleyen, su kullananın" şiarını kullanıyor, "köylülerin toprak işgallerini devrimci bir eylem olarak" tanımlıyordu. Sınıf ve kitle hareketinin yükseliş ivmesine bağlı politika belirleyen CHP, böylece sadece geniş emekçi yığınlarını etkilemekle kalmıyor, YÖN, MDD, TİP ve Dev-Genç gibi akımları da etkiliyor, aradaki sınırları silikleştiriyordu. Şiddete dayalı devrimi, illegal örgütlenmeyi esas alan THKO ve THKP/C gibi örgütleri ise "aşırılık" ve "sosyal-faşistlik"le suçluyor, böylelikle kitleler üzerindeki etkilerini sınırlamaya çalışıyordu.

Derinleşen siyasal istikrarsızlık ve ağırlaşan ekonomik bunalımın imdadına 12 Mart 1971 askeri darbesi yetişti. Önce İstanbul'da, ardından birçok ilde sıkıyönetim ilan edildi. Kitlesel tutuklamalar, işkenceler, katliamlar, çeşitli parti ve devrimcilere ait derneklerin kapatılmasıyla, devlet terörü yoğunlaştırıldı ve süreklileştirildi.

THKO, THKP/C, TKP-ML gibi akımlar örgütsel deneyim ve birikimden yoksun, sınırlı sayıda kadro ve militanla darbenin azgın terörünü karşılamak zorunda kaldılar. Devrimci kopuşlarını örgütsel bir forma kavuşturma çabasıyla militan bir mücadele sürdüren bu akımların üyeleri, 12 Mart 1971'de şehit olma ya da tutsak düşmesi saflarda

dağılmayı hızlandırdı.

Darbeyle birlikte azgınlaşan devlet terörü ve devlet destekli sivil faşist saldırılar karşısında belli bir durağanlık ve gerileme yaşayan sınıf ve kitle hareketi, 1973'lerde yeniden canlanma ve hareketlenmeye başlamıştı. '71 devrimci çıkışının büyük oranda ezilmiş olmasını da fırsat bilen CHP, gelişen sınıf ve kitle hareketinin devrimci enerjisini düzeniçi kanallara akıtmak için yeni demagogik söylemlerle siyasal sahnede idi.

1969 seçimlerinde "düzen değişikliği için halktan yetki istiyoruz" parolasıyla çıkış yapan CHP, '73 seçimlerinde "Ak günlere" başlıklı bir bildirge yayınladı. Bu bildirgede; *"Özgürlükçü toplum yarının kişisel çıkarlarından öndedir, hiç kimse devlete ve servete kul değil. Hakça bir düzen için, halk iktidarını kurmak için"* oy isteniyordu. CHP ise ekonomik programını yabancı ve tekeli sermaye karşıtlığından kuruyordu. Buna göre, *"Büyük ve yabancı sermayeye karşı küçük ve orta boy sanayi ve özellikle Anadolu sanayii desteklene"*cek, *"büyük sanayi ve temel malların üretimine kamu sektörü öncülük edecek"*ti. Ecevit'e "halkçılık" ünvanını kazandıran bu seçimler CHP'yi tek başına iktidar yapamadı. Ekim 1973'te Naim Talu hükümetinin istifası ile başlayan hükümet krizi ancak Şubat 1974'te CHP-MSP hükümetiyle çözülebildi. Devrimci hareketi büyük ölçüde fiziki olarak imha eden, reformizmi devlet güdümüne alan 12 Mart darbesi, devrimci gelişmeye karşı ise dinsel gericiliği ve MHP şahsında sivil faşist kurumsallaşmayla karşı-devrim kampını oldukça sık örerek, görevi Ecevit'e devretti.

'74'te yeniden kurulan Ölkü Ocakları Derneği'nin '76'ya gelindiğinde 600 şubesi bulunuyordu. Bunun yanısıra MHP tüm toplumsal zeminlerde hızla örgütlendi. Ölkü-Sen, Ölkücü İşçiler Birliği, Ölkücü İşçiler Derneği, Büyük Ölkü Derneği, Ölkü Teknik Elemanları Derneği, Ölkücü Esnaf ve Sanatkarlar Derneği, Ölkücü Maliyeciler ve İhtisasçılar Derneği, Ölkücü Köylüler Derneği, Ölkücü Hanımlar Derneği, Ölkücü Gazeteciler Cemiyeti, Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu, Ölkücü Hukukçular Derneği, Ölkücü Polisler Birliği vb. gibi.

Şubat '74'te güvenoyu alan Ecevit hükümeti Temmuz '74'te "genel af" çıkarttı. 4 bine yakını siyasi olmak üzere toplam 54 bin kişi serbest bırakıldı. Bu af Ecevit'e ciddi bir prestij ve popülerite kazandırdı.

'74 genel affından önce cezaevlerinde (dolayısıyla dışarda) başlatılan "geçmişin muhasebesi" ve Çin, Sovyetler, Mao, Stalin tartışmaları, devrimci harekette yeni ayrışmalar, yeni stratejiler ve bölünmeleri beraberinde getirdi. Öyle ki temel meselelerde aralarında nüans farklılıkları bulunan grup ve çevreler oluşmuştu. Kuşkusuz ayrışmalarda temel etken, '73'ten başlayarak yeniden yükseliş yaşayan sınıf ve kitle hareketi, yoğunlaşan faşist saldırılar, Arnavutluk ile Çin, Çin ile SSCB arasındaki tartışmalardı. Ne var ki bu ayrışmaların hiçbirisi gelişen sınıf hareketine dayanmıyordu.

12 Mart darbesiyle birçok önder ve ileri kadrosunu şehit ve tutsak veren TKP-ML, THKP/C, THKO gibi devrimci akımların '74 affıyla cezaevlerinden çıkan kadrolarının önemli bir bölümü, geçmişle hesaplaşmak adına yaptıkları tartışmaları tasfiyecilik, reformizm ve legalizm platformuyla sonuçlandırdılar. Yurdaşına kaçarak mültecileşenlerin yanısıra, '74'ten sonra bir kısmı yeniden kurulan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Emekçi Partisi, Sosyalist Devrim Partisi, Vatan Partisi gibi legalist-reformist partiler '74 affından çıkan unsurlarla beslendi.

Kuşkusuz, o günkü kitle hareketliliğinin militan bir

yükseliş yaşadığı düşünülürse, ‘74 affının yarattığı bu tüketici sonuç şaşırtıcı gelebilir. Ancak şaşırtıcı değildir. Devrimci hareketin düzene alternatif olmak bir yana, reformizmin kitle üzerindeki etkisini kıracak bir program ve siyasal yapılanmaya sahip olmadığı koşullarda, farklı bir sonuç da beklenemezdi. Bir taraftan Ecevit’in CHP’si şahsında düzen solu demagojik bir tarzda da olsa yükselen sınıf ve kitle hareketinin taleplerini sahipleniyor, diğer taraftan ise reformist partiler sosyalizm söylemiyle yığınların yükselişini karşıliyordu.

Devrimci hareket programatik ve politik olarak CHP ve reformist-revizyonist akımlara alternatif olamadığı koşullarda, yığınları sürüklemek bir yana, kendi örgütlü tabanının ve kadrosunun bu reformist-legalist kanala akışını dahi engelleyememişti.

Sınıf-kitle hareketinin yükselişi
devrimci konumun sürekliliğinin güvencesi değildi

Bu sonuç tümüyle devrimci hareketin düzen karşısındaki ideolojik-politik konumlanışına bağlıdır. Türkiye devrimci hareketinin tarihi boyunca reformizm ve tasfiyecilik üretmiş olması bu alandaki yapısal zaafinin sonucudur. Devrimci hareket mevcut düzene alternatif bir yönelim ve stratejiye sahip olamadığı koşullarda, sınıf ve kitle hareketi cephesindeki yükseliş reformist eğilimleri beslemiştir. Çünkü reformizmle arasındaki temel ayrım noktası programatik olmaktan çok siyasal ve örgütsel kimlik üzerindendir. Düzen cephesindeki dönemsel esnemeler (reformlar) her zaman devrimci hareket içinde dalgalanmalar yaratmış, reformist, tasfiyeci eğilimleri yeşertmiştir. Düzen devrimci hareketin bu yapısal zaafiyetini en kritik dönemlerde lehine dönüştürmekte zorlanmamıştır. Sınıf ve kitle hareketinin yükselişe geçtiği dönemlerde havuç-sopa politikasını dengeli bir tarzda kullanarak sonuç almıştır. Devrimci harekete yönelik şiddeti yoğunlaştırırken, diğer taraftan reformizme kapıları aralayarak onu devrimci gelişmeye karşı bir silah olarak kullanmıştır. Cezaevlerine yönelik politikanın sonuç alıcılığı da, esasta devrimci demokrasinin bünyesinde barındırdığı bu reformist düzeniçi eğilimin sonucudur.

‘87 yılında çıkarılan sınırlı şartlı tahliyenin sonuçlarına bakalım. Şartlı tahliye ile dışarı çıkan devrimci kadroların %80’i mücadeleyi bırakmış ya da Avrupa’ya kaçmışlardır. Oysa bu yıllar gerek devrimci hareketin, gerekse sınıf hareketinin 12 Eylül’ün ağırlığını giderek üzerinden attığı, yeniden toparlanma yaşadığı yıllardır. Bu tür dönemlerde normalde beklenen devrimci kadroların dışarı çıktıklarında mücadeleye daha aktif katılmalarıdır. Ama tam tersi bir sonuç yaşanabilmiştir. Dışarı çıkanların %80’inden fazlası mücadeleden düşmüştür. Çünkü devrimci hareketin en militan kesiminin bile bir yanı sürekli düzenden beslenmektedir. Bu ideolojik-sınıfsal temeli olan bir zaafiyettir ve uzun vadeli mücadele ve bedel ödeme konusunda zayıflığı sürekli beslenmektedir.

Aynı tablo ‘91 şartlı tahliyesinde de görülüyor. ‘87’ye göre daha kapsamlı olan ‘91 şartlı tahliyesinde yüzlerce devrimci militan ve kadro dışarı çıkmıştır. Bunların içinde değişik yapıların önderlik kadroları vardır. Yine sınıf hareketinin ve Kürt mücadelesinin yükseliş yıllarıdır. Sermaye devleti bu yükselişten bir kaygı duymadan binlerce devrimciyi “beş yıl içinde siyasi bir suça bulaşmamak koşuluyla” (beş yıl içinde siyasi bir suçtan yargılananların geçmiş infazları yanar) serbest bırakıyor. Devletin kendi istatistikleri bile, şartlı tahliyeyle çıkanların %90’ına yakının mücadeleyi bıraktığını gösteriyor. Bunların önemli bir bölümü ÖDP ve EMEP gibi reformist partilerin şefleridir. Bu sonuç ne şaşırtıcı, ne de tesadüftür. Bunun bir ideolojik-sınıfsal temeli ve mantığı vardır.

Düzen bugünkü af ve pişmanlık
yasasıyla neyi hedefliyor?

Bugün sermaye devleti birçok cephede tam bir kriz

yaşiyor. En “güçlü” ve en “uzun ömürlü” düşünülen hükümetleri dahi kısa süreli olarak kriz yönetmekten başka bir işe yaramıyor. Tırmandırılan şovenist histerinin üzerine oturan bugünkü DSP-MHP-ANAP koalisyonu da krizi derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmadı. “Demokratikleşme ve insan hakları” demagojisiyle işe başlayan Ecevit başbakanlığındaki hükümet kısa süredeki icraatlarıyla sınıf ve kitle hareketinin temel hedefi durumuna geldi. “İşkenceyi önleme genelgesi” yayımlandıktan bu yana onlarca insan sokaklarda, işkencehanelerde ve faili devlet cinayetleriyle katledildi. IMF’nin dayattığı program doğrultusunda gündeme gelen SSK’nın tasfiyesi, emeklilik yaşı, özelleştirmenin ve tahkim yasasıyla Osmanlı’nın “hasta adamı” dönemini yaşayan sermaye devleti, bugün başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere ciddi bir toplumsal muhalefetle karşı karşıyadır. Toplumda biriken mücadele dinamiklerinin giderek sokağa taşıdığı bugün, sermaye devletin tek dayanağı ve temel politikası yine şovenizm ve devlet terörüdür. Bir yandan Kıbrıs’ın ilhakının 25. yıldönümü şaşalı törenlerle şova dönüştürülürken, diğer taraftan Öcalan’ın yakalanması ve idam cezası alması, ardından ERNK üyesi Cevat Soysal’ın Moldova hükümeti tarafından Türkiye’ye teslim edilmesinin “teröre darbe üstüne darbe” ve “MIT’in başarısı” olarak sunulması, vb. gibi sahte gündemlerin yığınlarda beklenen ilgiyi gömmemesi, sermaye devletin “terör”, “vatan, millet” edebiyatının inandırıcılığını büyük oranda yitirdiğini gösteriyor. Yine cezaevlerindeki komünist ve devrimci tutsakların Eskişehir tabutluğuna karşı başlattıkları 3 günlük direnişinin medyanın tüm çabalarına rağmen kısa süre de olsa yığınlarda karşılık bulması ve devlete bir kez daha diz çöktürmesi, yığınlarda devlet terörüne karşı biriken öfke ve tepkiye bir göstergedir. Artık sermaye devletin her “reform” söyleminin arkasında yoğun bir devlet terörü olduğunu işçi sınıfı ve emekçi yığınlar da bizzat yaşayarak görüyorlar. Bugün gündemde olan “sosyal reform programı”nın işçi sınıfı ve emekçiler için nasıl bir saldırı programı olduğunu sokaktaki sıradan insan dahi biliyor.

Son yıllarda “konforlu cezaevleri” gibi demagojik

söylemleriyle hayata geçirilmek istenen “hücre sistemi” saldırısı da sınıfa ve emekçilere dönük topyekün saldırının bir parçasıdır. Bu saldırıyı “af”, infaz yasası değişikliği” ve “ pişmanlık yasası” tartışmalarının eşliğinde başlatmaları ise, her zamanki savaş hilerinden birisidir. Bunu görmek için müneccim olmak gerekmiyor. ‘87 ve ‘91’de çıkarılan şartlı tahliyelerden sonraki sürece bakmak yeterlidir. Bir taraftan şartlı tahliye ile kimi devrimciler serbest bırakılırken, diğer taraftan Eskişehir tabutluğu devreye sokulmuştur. Çıkarılan “Terörle Mücadele Yasası”yla devlet terörüne yasal güvence getirilmiştir. Bugünkü af, infaz yasası değişikliği ve pişmanlık yasasının arkasında da böyle açık bir saldırı vardır.

Neden af, infaz yasası değişikliği
ve pişmanlık yasası?

Kimi devrimciler bile, “ cezaevlerinde bu kadar devrimci dinamğin olduğu ve her seferinde devlete diz çöktüren kararlı ve militan eylemlerin yaşandığı böyle bir dönemde, sermaye devleti neden af ya da infaz yasası değişikliği ile sınırları genişletilmiş bir pişmanlık yasası çıkartsın” biçiminde bir muhakeme yapıyor. Sermaye devleti bugün için bunu yapar mı, yapmaz mı tartışmalarından bağımsız olarak, bugün gündemleştirilen af, infaz yasası değişikliği ve pişmanlık yasasının başta komünist ve devrimciler olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik koca birer saldırı alanı olduğunu görebilmek için üç temel etkeni kavramak gerekiyor.

- 1) PKK şahsında ulusal hareketin durumu ve geldiği nokta.
- 2) Devrimci hareketin durumu.
- 3) Düzenin uzun vadeli hesapları.

1) PKK’de yol ayrımı ve zindanlardaki karşılığı:
Öcalan İmralı savunmasında, bugün geldiği noktayı daha ‘90’larda gördüğünü ve ‘93’ten beri PKK’yi bu çizgiye çekmek için büyük çabalar harcadığını, altını çizerek belirtiyor. Sömürgecilik bu söyleme belli bir kaygıyla yaklaşıp da, Öcalan bu konuda oldukça

Partinin direnme geleneği...

Siyasi poliste tam direniş

Siyasi poliste tam bir direniş çizgisini genel olarak saflarımızda yerleştirmek partimizin önünde çok temel bir sorumluluk olarak durmaktadır. Genel olarak saflarımızda diyorum, zira partinin dar örgütsel alanını kasdetmiyorum. Etkimiz altındaki ve faaliyetimiz içindeki bütün militan güçler de dahil, saflarımızda siyasal poliste tam direniş çizgisini oturtmak durumundayız.

Parti üye ve aday üyelerimiz zaten net bir tutumla direnmek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Bu tam ve pürüzsüz bir direniş olmak zorundadır. Poliste şu veya bu şekilde çözülen herhangi bir üye ya da aday üye, böyle davranmakla partiye verdiği sözü çiğnemiş, parti üyeliği onurunu sınıf düşmanına çiğnetmiş, kendi komünist onur ve şerefini ayaklar altına almış olur ve partiden de buna göre bir nuamele görür. Böylelerinin üyeliği ya da aday üyeliği herhangi bir savunma hakkı gerektirmeksizin otomatik olarak düşer. Bu bizim tüzüğümüzde de kesin bir hüküm olarak, “poliste çözülen üyelerin üyeliği otomatik olarak düşer” şeklinde net bir ifade olarak yer almalıdır.

Siyasi poliste, düşmanın zulmü karşısında partili komünistler tam direniş göstermek zorundadırlar. Bu direnişin mahiyetinin ne olduğu ise bellidir. Polisin talep ettiği hiçbir bilgi verilemez, hiçbir iddia ve itham kabul edilmez. Partili komünist düşmanın zulmünü yürekli ve cepheden karşılamak, davanın ve partinin çıkarlarını ölüm pahasına savunmak, parti üyeliği onurunu yükseklerde tutmak zorundadır. Bu açıdan partili militanlarımızdan tam bir direniş bekliyoruz.

(...)

Bunun ötesinde, saflarımızda mücadele eden militanlara bu tutumu genel olarak maletmek, sağlam devrimciler, dirençli komünist kadrolar yetiştirmek konusunda büyük bir sorumluluğumuz olduğunu da bu vesileyle belirtmek istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

(TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri)

samimidir. Bu samimiyetin temel ayağı '93 ateşkesi iken, zindanlar cephesinde de '91 Zindan Konferansı'dır. '91 Zindan Konferansı on bini aşkın PKK'li tutsağı pasif savunma konumuna mahkum ederek, kafalarda düşman kavramını muğlaklaştırmanın ilk adımıdır. '91'den sonra PKK'li tutsaklar yollarını komünist ve devrimci tutsaklarla ayırmış, birçok eylemi ya provokasyon ya da "Türk solunun ucuz kahramanlığı" olarak tanımlamışlardır. Kendileri sonuç alıcı hiçbir eyleme yönelmedikleri gibi, süresiz açlık grevi ve ölüm orucu gibi, zindanların en etkili eylem biçimlerini dejenere etmek ve boşa çıkartmakta büyük payları olmuştur. '94'lere gelindiğinde, Özal'ın Kürt sorunu konusunda bir şeyleri dillendirilmesinin yarattığı siyasal atmosfer, PKK'nin zindan kitlesinde ciddi bir af beklentisi yaratabilmiştir. Sözkonusu olan zindanlar ve özellikle ajanlaştırma, itirafçılaştırma ve yoğun bir baskının yaşandığı Kürdistan zindanları olduğunda, özel beklentiler ile nesnel koşulların çelişkisi, sınırlı sayıda kadro dışında, genelde iç çatışmalı kişilikler yaratmıştır. Öncelikle '90'lardan sonra itirafçılığın karşılık bulmasını bunun bir sonucu olarak değerlendirmek gerekiyor. Genel bir savaş kuralı olarak, eğer savaşçının kafasında düşman kavramı tartışmalı ve bulanık bir kavram haline gelmişse, o savaşçı yenilmiş demektir. PKK'nin zindan kitlesi için '91 Zindan Konferansı'nın böyle bir rolü olmakla beraber, PKK'nin o günkü savaş gücü, devrimci konumu ve mücadelenin üzerinde yükseldiği emekçi sınıf kimliği, hem zindanlardaki uzlaşmacı çizgiyi sınırlıyor, hem de sömürgeciliğin PKK'li tutsaklara yönelik şiddet politikalarına özel bir boyut katıyordu. PKK'li tutsakların '91 şartlı tahliye kapsamı dışında bırakılmasında temel etken, PKK'nin o günkü devrimci duruşu ve hükümettiği militan kitledir.

Ama bugün durum birçok yönüyle farklıdır. Bu farklılık herşeyden önce PKK'nin ideolojik-politik olarak geldiği nokta, Öcalan'ın savunmasında tüm açıklığıyla ortaya koyduğu teslimiyet platformudur. Bu platformun öncelikle zindanlarda karşılığını bulması son derece doğaldır ve bunun temeli '91 Zindan Konferansı'yla atılmıştır. Bu bütünlük içerisinde değerlendirdiğimizde, bugün sermaye devletinin başlattığı "toplumun, şehit ailelerinin vicdanını rahatsız etmeyecek bir af, infaz yasası değişikliği ya da sınırları genişletilmiş bir pişmanlık yasası" tartışmalarıyla "önemli olan dağdakileri indirmek" demesi hiç de karşılığı olmayan bir demagoji değildir. Dağdakileri indirip indiremeyeceği ayrı bir tartışma konusudur, ama af veya infaz yasası değişikliğinin zindanlar cephesinde karşılığını fazlasıyla bulacağından şüphe duyulmamalıdır.

2) Devrimci hareketin durumu ve cezaevlerindeki yansımaları:

Bugün cezaevlerindeki devrimci dinamizme, her seferinde sermaye devletine diz çöktüren devrimci iradeye bakıldığında, iyimser bir değerlendirme yapmamak mümkün değil. Ne var ki, geçmiş deneyimlerin de gösterdiği gibi, cezaevlerindeki devrimci dinamizmin kendi başına bir güvence olmadığını, kendi özgül koşulları içerisinde bir dinamizm olduğunu söyleyebiliriz. Bugün sınıf ve kitle hareketinin belli bir kıpırdanma yaşıyor olması da bir güvence değildir. Sermaye devletinin dillendirdiği af, infaz yasası değişikliği, pişmanlık yasası saldırısının devrimci hareketin zindan kitlesi üzerindeki olumlu veya olumsuz sonuçlar yaratmasında temel etken, devrimci hareketin içinden geçtiği süreç, ideolojik platformu ve siyasal duruşudur.

Devrimci demokrasi uzun süredir bünyesinde tasfiyecilik ve reformist eğilimleri içten içe beslemekte, bu kendisini şu ya da bu vesileyle, şu ya da bu hareket şahsında dışa vurmaktadır. Bunun, dönemsel taktik politikadaki zaafiyet ve gel-gitlerden öteye, yapısal ideolojik bir arka planı vardır. Susurluk'tan sonra oluşan siyasal atmosferde "Halk Meclisleri", "Halk Anayasası" gibi uçları reformizme açık politik açılımlara yönelmesi ya da bugün PKK'nin geldiği teslimiyet platformunun utanç verici destekçisi ve

kuyrukçusu konumuna düşülmesi, aynı yapısal ideolojik zaafiyetin farklı dönem ve koşullardaki sonuçlarıdır. Bugün devrimci demokrat akımların neredeyse tüm siyasal faaliyet ve yapılanmasının açık alan faaliyetinden ibaret hale gelmiş olması da bahsettiğimiz yapısal zaafiyetin örgütsel konumlanışa yansıyan bir sonucudur. Birçok değerlendirmemizde somut olgularıyla gösterdiğimiz gibi, devrimci demokrat gruplar birçok açıdan zor bir dönemden geçiyorlar. Düzenin çok yönlü saldırıları ve buna karşı kendiliğinden hareketin sınırlarını aşmamış olsa da kitle hareketi cephesindeki canlanma devrimci demokrasinin önüne iki seçenek koymaktadır. Ya geçmişle köklü bir hesaplaşma ve yapısal zaafılardan arınma (ki bu ideolojik bir hesaplaşmadır demektir), ya da saflarındaki tasfiyecilik, liberal, reformist eğilimlerin giderek güçlenmesinin kaçınılmazlığıdır.

Bu toplam tablo üzerinden soruna bakıldığında, sermaye devletinin bugün cezaevlerine yönelik af, infaz yasası değişikliği saldırısının '91 gibi olmasa da bir karşılığı vardır. '87 ve '91'deki şartlı tahliye saldırısının sonuçları devrimci hareket için olduğu kadar, düzen cephesi için de somut birer deneyimdir. Devlet bugünkü saldırıları bu deneyimleri ışığında başlatıyor.

3) Düzenin uzun vadeli hesapları ve devrimci tutum:

Devrimci demokrat akımların uzun süredir

reformizme kayış yaşadığını ifade etmiştik. Diğer taraftan PKK'nin geldiği teslimiyet platformu ve sermaye devleti ile bütünleşme sürecine girmesi, devlete, devrimci hareket ve emekçi yığınlarına daha pervasız ve çok yönlü saldırma imkanları sunuyor. Gerek düzenin çok yönlü ve uzun vadeli saldırılarına karşı durmanın, gerekse bu saldırılara yeni olanaklar sunan ulusal hareketin teslimiyet platformunun yaratacağı tahribatı sınırlamanın koşulu, komünist ve devrimci hareketin bu süreci net bir ideolojik duruş, sağlam bir politik ve örgütsel kapasite ile karşılamasıdır. Bugün devrimci demokrasi cephesinde ulusal hareketin ortaya koyduğu teslimiyet platformuna karşı tüm eksik ve çarpık kavrayışlarına rağmen devrimci bir tutum alan sınırlı sayıda örgüt vardır. İrili-ufaklı önemli bir bölümünün utanç verici bir kuyrukçuluk çizgisi izlemesi ise önümüzdeki süreç açısından kaygı vericidir. Devrimci hareketin en diri, en dinamik ve örgütlü olduğu cezaevlerinde son süreçte sergilenen siyasal ciddiyetsizlikler (DGM boykotları vb.), kaygımızın bir başka somut karşılığıdır.

Kuşkusuz cezaevlerinden yola çıkarak devrimci hareketi toptancı bir mantıkla değerlendirmiyoruz. Ancak bu alandaki politika, duruş ve psikoloji devrimci hareketin genelde yaşadığı tasfiyecilik ve reformizme kayıştan bağımsız olarak değerlendirilemez. Sermaye devletinin uzun süreden beri cezaevlerine yönelik sistematize edilmiş tecrit ve teslim alma politikalarına

Partinin direnme geleneği...

Zindanda tam direniş çizgisi

Zindanlarda devrimci tutuma geçiyorum. Bu ülkede bir zindan direnişi geleneği de vardır. Genel devrimci ölçütler nedir, zindanda direnmek nedir, teslimiyet nedir, uzlaşma nedir, bunlar yaşam tarafından fazlasıyla açıklığa kavuşturulmuş sorunlardır. Yıllardır zindanlarda yoldaşlarımız var; yoldaşlarımızın da uyguladığı bir çizgidir bu aynı zamanda.

(...)

Devletin genelde zindanlarda nasıl bir politika izlediği biliniyor. Bu politikaya karşı devrimcilerin geliştirdiği politika da iyi-kötü belli. Direnme çizgisi izleniyor. Bu direnme çizgisinde ne kadar esnek davranılıyor ya da ne kadar katı ve sekte eğilimler oluyor, bence bunu yargılamak pek biz dışardakilere düşmüyor. Bu süreç kendi doğallığında orada yaşanıyor, bir biçimde şekilleniyor. Bizim parti olarak zindanlara ilişkin olarak savunacağımız çizgi; devletin boyun eğdirme, teslim alma, onur kırma, kişiliksizleştirme, kimliksizleştirme saldırısını cepheden göğüsleme çizgisi olabilir. Zindanlarda direnme çizgimiz budur; bundan taviz veremeyiz, bu konuda esneklik kabul edemeyiz.

Bu çizgi nasıl uygulanır, hangi somut durumda neye karşı nasıl bir tavır alınır? Bu bence somut bir inisiyatif alanı, bir özgül durumlar sorunu. Yoldaşlarımız bugüne kadar zindanlarda tutum belirlemede önemli bir hata yapmadılar, duruma göre politika belirlemede güçlük çekmediler. (...)

Zindanlarda bugüne kadar temsil edilmemiz noktasında bizi doğrudan bağlayan kadrolar üzerinden herhangi bir sorun yaşamadık. Bizi doğrudan bağlayan derken, üyemiz ya da aday üyemiz olan ve poliste direnme çizgisi izlemiş bulunan kadrolarımızı kastediyorum. Yoldaşlarımız bu konuda herhangi bir ciddi hata yapmadılar. Ama zindanda bizim saflarımıza geçen bir takım insanlar oluyor, bu yeni yoldaşlardan bazıları bu konuda zaman zaman kusurlar gösteriyor olabilirler. Onların tümünün durumlarını çok yakından denetleyemiyoruz. Zindan direnişleri-ölüm orucu sürecinde, bize zindanda katılmış bazı insanlar şahsında (Bayrampaşa'da olduğu gibi) direnme çizgisinde değil ama, ilişkilerde bize uygun düşmeyen bazı davranışlar ortaya çıkıyor.

Ama kendi örgüt kültürümüzden geçmiş, örgüt mensubu olarak yetişmiş yoldaşlarımız bu tür hatalar yapmadılar. Genel olarak toplamda olumlu bir grafik içerisindeyiz. Bizi zayıf düşüren herhangi bir durumla karşılaşmadık. Çözölmüş, zayıf düşmüş, kimliğini kaybetmiş belli unsurları kuşkusuz bu belirlemenin dışında tutuyorum. Bu gibi unsurların çeşitli hatalı ya da kusurlu tutumları olmuş olabilir, bu muhtemeldir, durumu somut olarak bilemediğim için bu noktayı açıkta bırakıyorum.

karşı devrimci tutsakların bedel ödeyen ve ödettiren devrimci bir duruş gösteriyor olması, bu gerçeği değiştirmez. En nihayetinde bugün gerek cezaevlerindeki örgütlülük ve iç organizasyon, gerekse toplumsal duyarlılık, 12 Eylül ve sonrasıyla kıyaslanmayacak durumdadır. Bu cezaevi direnişlerinin zaferi için olduğu kadar, düşmanın her seferinde diz çökmesinin de temel nedenidir. Diyarbakır ('96), Buca ('95), Ümraniye ('96) katliamları, '96 SAG ve ÖO ve bir dizi başka militan ve kararlı direnişlerin tekrar tekrar gösterdiği gibi, sermaye devletinin fiili saldırı ve katliamlarla devrimci tutsakları sindirmesinin ne olanağı, ne de koşulu var. Defalarca tekrarlanan girişimleriyle bu gerçekliği kavrayan devlet, sınıf ve kitle hareketine yönelik olduğu gibi devrimci harekete ve cezaevlerine yönelik olarak da uzun vadeli ve sonuç alıcı politikalar uygulamaktadır. Bu politikaların özü; marjinalleştirmek, örgütsüzleştirmek, ideolojik ve politik dejenarasyonu hızlandırmak, savunmacı psikolojiyi derinleştirmektir. Daha önce de çeşitli vesilelerle ortaya koyduğumuz gibi, devrimci hareket uzun süredir savunmacı bir psikoloji ve zayıflık ruh hali içindedir. Devrimci kadroların önemli bir bölümünün polis işkencehanelerindeki yenilgileri ve giderek artan itirafçılığa, devrimci hareket genelindeki zayıflık ruh hali ve savunmacı psikolojisinin düşman karşısındaki dolaysız yansımasıdır. Bugün cezaevlerindeki devrimci militan, kadro ve kitlenin dışarıyla kıyasla daha dinamik olması bu gerçeği değiştirmiyor. Sermaye devleti bugün af ve infaz yasasının yanısıra itirafçılık yasasında yapmayı planladığı değişikliklerle tam da bu geneldeki savunmacı psikolojiye ve zayıflık ruh haline oynuyor.

Kürt ulusal hareketinin teslimiyet platformuyla sermaye devleti için "tehlikeli" olmaktan çıkması, yeni dönem saldırıları için devlete büyük bir imkan sağlayacaktır. Yakaladığı bu olanağı saldırıya dönüştürmenin bir boyutu da, EMEP, HADEP, ÖDP gibi reformist çevrelerin üzerine atladıkları af ve infaz yasası değişikliği ve pişmanlık yasası saldırısıdır. Bu saldırının bir yönü, devrimci demokrasinin yaşadığı daralma ve tasfiyeci süreç nedeniyle cezaevlerindeki devrimci birikimin dışarıya çıkması durumunda önemli bölümünün reformizm kanalına akacağı olgusuna dayanıyor.

Diğer yönü ise, af ve infaz yasası değişikliği devrimci tutsakları hangi çerçevede kapsarsa kapsasın, ardından F tipi cezaevi saldırısının gelecek olmasıdır. Cezaevlerindeki bugünkü devrimci dinamizm ve örgütsel organizasyon koşullarında sermaye devleti için F tipi hücre sistemine geçiş olanaklı değildir. Bu nedenle saldırı hazırlıkları kapsamlı ve uzun vadeli sonuç almaya dönüktür. Gerek cezaevlerinde gerekse dışarıda, saldırının kapsamına ve ciddiyetine uygun bir politik ve örgütsel hazırlık yapılmaksızın bu saldırı boşa çıkarılamaz.

Bu herşeyden önce, bugün işçi sınıfı ve emekçilere yönelen ve cumhuriyet tarihinin en kapsamlı saldırısı anlamına gelen özelleştirmeler, "sosyal güvenlik reformu", tahkim yasası gibi saldırılar ve Kürt halkına dönük saldırılar ile devrimci tutsaklara dönük hücre saldırısı arasında dolaysız bir bağ kurmak, işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik, militan savaşımını örgütlemektir. Bugün komünist işçi partisinin büyük bir irade ve kararlılıkla kilitleneceği hedef, sınıf ve kitle hareketi cephesindeki dinamikleri devrimci bir tarzda açığa çıkartmak ve iktidar hedefine yönlendirmektir. Düzenin çok yönlü saldırılarını püskürtmenin, devrimci hareketin yaşadığı reformizme kayış sürecinin önüne geçmenin, yenilgili ruh hali ve savunmacı psikolojiyi kırıp sağlıklı bir devrimci iç ayırışma ve saflaşmayı yaşamının yegane yolu budur.

Biz affetmeyeceğiz!

Sermaye devleti bugün tüm tarihsel deneyim, birikim ve olanaklarını kullanarak işçi sınıfını, emekçileri ve ezilen halkları, onların öncüsü komünistleri, devrimcileri ve yurtseverleri çok yönlü

saldırılarla teslim almaya çalışıyor. Bu politikanın bir yönü dizginsiz şiddetse, diğer yönü de sözde reformlardır. Bu iki yönlü politika bugünkü koşullarda sistem lehine kimi sonuçlar veriyor olsa da, devrim ve sosyalizm umudu ve inancının büyümesini engellemeye gücü yetmiyor, yetmeyecektir. Düne göre bugün devrim ve sosyalizm umudu çok daha canlı ve günceldir. Tarih boyunca nice badireler atlatarak mücadele ateşinde çelikleşen komünistler bu zulüm çemberini de kırarak

tarihin sonsuz akışına sosyalizmi altın harflerle yazacaklardır. Bugün af, infaz yasası değişikliği, pişmanlık yasası gibi saldırı politikalarıyla işçi sınıfı ve emekçi halkların tarihsel haklılığına gölge düşürmeye çalışan kan emiciler ise, bu tarihi hesaplaşmanın günü geldiğinde, diz çökerek af dileyceklerdir.

Ama biz asla affetmeyeceğiz!

Özgürlüğümüzü koparıp alacağız!

22 Temmuz '99

Partinin direnme geleneği...

Mahkemelerde devrimci konum ve kimliği savunmak

Mahkemede tutuma ilişkin olarak halihazırda belli deneyimlerimiz var. Devrimciler, siyasi polisin deyimiyle, "caminin önünden geçerken yakalanmış" olmuyorlar. Siyasi faaliyet içinde, örgütsel bağları içinde yakalanıyorlar. Bir örgüt davasının, bir örgüt operasyonunun parçası olarak yakalanıyorlar. Bu durumda, devrimci kimliği net bir biçimde sahiplenmek, asgari bir tutumdur. Bunu gizlemenin hiçbir mantığı olabileceğini zannetmiyorum, bu başını kuma gömmek olur.

İstisnai örnekler dışında mahkemede bir devrimcinin apolitik bir tavır takınmasını hiçbir biçimde kabul edemeyiz. Gerçekten bilinmeyen bir devrimciyse, çok özel bir nedenle düşmüşse, diyelim ki öyle davranması bir şeyleri gizlemesine imkan veriyorsa, buna bir şey denilemez, ki bu istisnai bir durumdur. Ama siyasi çalışma içinde ya da örgütsel bir operasyonun içinde yakalanmış bir insanın mahkemede apolitik bir tutum sergilemesini kabul edemeyiz. İnsanlar asgari düzeyde devrimci bir konumu ve tutumu savunmak zorundadırlar. Devrimci olduklarını, bu düzene karşı olduklarını, emekçi halktan yana olduklarını mutlaka belirtmek, bunu ortaya koymak ve savunmak zorundadırlar.

Bunun ilerisindeki tutum, tümüyle kişinin kendi durumuna, bir devrimci ve komünist olarak kendi tercihine, artı partinin tercihine bağlıdır. Tanıdığınız bir yoldaşın (Habip Gül-Red.) tutumu buna bir örnektir. Bu yoldaş, yakalanma tarzı, delilleri, bir takım başka etkenlerden dolayı, örgütsel kimliğini belki çok doğrudan değil ama bir EKİM militanı olduğunu cepheden kabul eden ve EKİM çizgisini savunan net bir politik tutum aldı yargılamada. Tutum olarak EKİM'i, onun ideolojik-politik çizgisini savunan bir siyasal savunma yaptı ve bu çizgisini sonuna kadar sürdürdü. Bu savunmasından dolayı da tekrar tekrar yargılandı, tekrar tekrar siyasi savunma yaptı. Yine yakın zamanda bir başka yoldaşımız, daha dolaylı bir biçimde, ama neticede EKİM'den alıntılar yaparak, bir siyasi savunma yaptı.

Bunun dışında, 3. Genel Konferans'ın hemen ardından İstanbul'da gerçekleşen bir örgüt operasyonu oldu. Bu operasyonda alınan yoldaşlarımızın büyük çoğunluğu direnmişti. Bu yoldaşlar, durumlarından dolayı, cepheden EKİM'i savunmadılar, ama mahkemede net bir siyasi savunma yaptılar, bunlar politik yayın organında yayımlandı. Düzeni yargıladılar, komünist olduklarını söylediler, siyasi savunma yaptılar. Bunlar mahkemede nasıl davranılabileceğini gösteren çeşitli somut deneyimler.

Ama öyle özel durumlar, öyle hukuksal durumlar olabilir ki, ilgili kadro kendi inisiyatifiyle ya da partinin isteğiyle, ama hiçbir bireysel kaygıya düşmeksizin, tümüyle devrimci kaygılarla değişik bir tutum alabilir. Ya da bizzat parti belli kaygılarla savunmaya belli sınırlar getirebilir, daraltabilir. Normaldir, dünya komünist hareketinin tarihinde de bu böyledir. Rus devrimcilerinde de bunu görüyoruz. Ekim'in daha ilk sayılarında Lenin'den bu konuya açıklık getiren bir belge yayınlamıştık. Lenin savunmanın üç kademesi olabileceğini söylüyor. Ama hiçbir üye tutuklunun sosyalist kimliğini inkar edemeyeceğini de net bir biçimde belirtiyor. Bu alınması gereken tutumun asgari sınırıdır, diyor. Siyasal savunmaya ilişkin söylenebilecekler kısaca bunlar

Bu konuda en tehlikeli olanı, bu hatayı 12 Eylül'de birçok devrimci yaptığı için söylüyorum, yargılama süreci konusunda hayallere kapılmaktır. Bu çoğu kere siyasi savunma imkanının harcanmasına yol açabiliyor. Bunu kesinlikle yapmamak, bu aptalca hataya düşmemek gerekiyor. Hiç değilse asgari devrimci bir çizgide siyasi savunma yapmak, bu konuda herhangi bir bireysel kaygı duymamak gerekiyor. Ceza almamak, dışarıya rahat çıkmak adı altında boş hayallerle siyasi fırsatları harcamak gibi bir tutuma hiçbir parti üyemiz ya da militanımız girmemelidir.

Dil-kültür, barış ve özgürlük...

Ümit Altıntaş

A. Öcalan'ın savunması PKK'nin yeni fiili programını belirginleştirdi ve burjuva barış arayışında Kürt halkının ulusal taleplerinin "dil ve kültür"e indirgendliğini gösterdi. Kuşkusuz bu politik teslimiyet platformu devrimci eleştiriyiyle mahkum edilmektedir. Ama burada gözden kaçabilen bir nokta var. PKK'nin yönelimlerinin eleştirisi, sanki Kürt halkının siyasal taleplerinden vazgeçen ve kültürel haklarının kazanılması üzerine kurulan bir platformun eleştirisiymiş gibi görülebilmektedir. Bu tümüyle yanlıştır ve bu yanlış herşeyden önce politikanın ele alınışından kaynaklanmaktadır.

Siyasal iktidar güvencesi yoksa

Politika iktidar gücünün ifade edildiği alandır. Politik temelde iktidar olmayanların toplumun ideolojik-kültürel dokusundaki etkileri geçicidir ve bir güvenceye sahip değildir. Kürt halkı eğer ulusal dilini, kültürünü ve değerlerini yaşamak istiyorsa, bunun gerçekleşmesinin bir tek gerçek yolu vardır. Bu, kendisini politik temelde de bir ulus olarak ifade etmesinden, bunu iktidar yoluyla, yani kendi kaderini devrimci bir temelde ve özgürce tayiniyle güvencelemesinden geçmektedir. Bu olmadığı sürece, kısmi kültürel haklar bile güvencede olmayacaktır. "Dil ve kültür" özgürlüğü, burjuvazinin keyfine kalmış, her an geri alınabilir sözde özgürlükler olmaya mahkum kalacaktır. Burjuvazinin bir dönem için buna göz yumması, hiç de ezilen bir ulusun kendini ifade etmesi için değil, olsa olsa politik temelde kendini daha ileri düzeyde ifade etmesini engellemek içindir.

Genel planda bakıldığında ölçüde gözden kaçırılan bir nokta, kapitalist sömürüye engel olmadığına göre, burjuvazinin dil ve kültür sınırlarındaki bir özgürlüğe karşı çıkmayacağına ilişkin teorik gerçektir. Bu teorik olarak doğru olmakla birlikte, gözden kaçan birinci nokta; ulusal kimliğin ifadesinin, ekonomik sömürüdeki eşitsizliğe karşı da ezilen ulus içinde bir duyarlılık alanı yaratacağıdır. Eğer herkes anadilini kullanıyorsa, eşit işe eşit ücret isteminin de bir mantığı ve karşılığı olacaktır. Kültürel eşitlik, bir mücadele döneminin, devrimci hareketliliğinin ehlileştirilmesinin sonrasına denk geliyorsa, burjuvazinin beklediğinin ötesinde sonuçlara evrilebilir. Eğer devrimci önderlik alternatifleri varsa, bu tür bir örnek olma ihtimali, sadece ezilen ulus emekçilerine değil, ezen ulusun emekçilerine dönük de olabilir. Burjuvazi bu yüzden, güçlü bir ekonomik temele ve kendini yeniden üretme olanaklarına sahip olmadığı sürece, kısmi kültürel haklara dahi saldıracak, onları gaspedecektir.

Yeni bir temel üzerinde yeni türden inkar ve asimilasyon

Bu sadece genel bir doğru olarak kalmamakta, bağımlı ve yapısal kriz içindeki Türkiye kapitalizmi gerçeğine iki kere uymaktadır. Türkiye yeni dönemde emperyalizme taşeronluk temelinde saldırgan bir dış politika tercihinin, savaş politikacılığına yöneldiğine göre, sadece genel ve yukarda anılan nedenlerin

ötesinde, iki nedenle daha Kürt ulusunun "dil ve kültür" özgürlüklerini gasp edecek, göz yumduğu bir ara dönemin ardından yeniden asimilasyon politikasını temel alacaktır.

Birincisi, iki ulusun varlığını tanımak her zaman iki ulus-devlet ihtimali demektir. Bu ister bastırılmış olsun, ister eşit gibi görülsün ve bir siyasal güvenceye dayansın böyledir (birinci emperyalist savaş sonrası Avusturya-Macaristan ve '98 çöküşü sonrasında Çekoslovakya'da yaşanan ayrılışlara bakılabilir). Birlikte varolunan devletin iktidarının zayıfladığı şartlarda, böyle bir ayrılma ihtimali kendisini hızla dayatabilir. Bölgesinde zayıflığın ürünü bir savaş politikacılığı yapan Türkiye'nin bu basit tarihsel gerçeği atlaması düşünülemez. Dolayısıyla sömürgeci burjuvazi eğer inkar ve imha politikalarındaki ısrarından vazgeçer ve kirli bir barışı, kırıntı ulusal-kültürel hakların tanınmasını tercih ederse, bu geçici ve güvencesiz olmakla kalmayacak, asimilasyonun bir ayağına da çevrilmeye çalışılacaktır. Dün Kürt ulusunun varlığı karda çıkan "kart-kurt" sesleriyle, "dağ Türkleri" tespitleriyle, Güneş-dil teorileriyle açıklanıyorken, bu bir parça inandırıcılık rotası ile yenilenecek ve gerçekte ırksal ve dil-ailesele olarak ortak bir kökeni olmayan (Fin-Uygur dil ailesine karşı Hint-Ari dil ailesi) iki ulusun birbirinden farklılığını boy farkına indirecektir. (Oğuz boyundan olmak ve olmamak gibi). Kuşkusuz ki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi sonucu verilmiş basit hak kırıntıları ise, sadece Kürdistan'ın diğer parçalarını himaye etmek amacı çerçevesinde, demokrasi-ulusal haklar görüntüsü için kullanılacaktır.

Kültürel hak kırıntıları ifadesini kullanırken, bunu hiç de ajitatif bir söylem ihtiyacının ürünü olarak söylemiyoruz. Sadece Türkiye parçasında 20-25 milyonluk varlığından bahsedilen; ordunun hazırladığı nüfus tahmini raporlarında, "önlem alınmazsa orta vadede eşit nüfus oranlarına ulaşılacak" olan bir Kürt gerçekliğinin kabulünün sonucu, sadece Kürtçe kullanımının yasak olmaktan çıkarılması ve bölgesel TV ve radyolarda Kürt kültürüne ilişkin yayın yapılabilmesi olamaz. Bunun sonucu, Kürtçe'nin ikinci resmi dil olması, sadece bölgesel değil ülke çapında bir ifade kazanabilmesi; dahası, Kürt kültürü bunca zamandır bir asimilasyonla yok edilmeye çalışıldığına göre, pozitif bir ayrımcılığa tabi tutularak, kültürel araştırmaların özel bir destekle yürütülmesi gibi adımlar olabilir. Burjuvazi ise ne resmi dairelerine Kürtçe bir şey asmak ne de oda ve koridorlarında Kürtçe duymak istiyor.

Türkiye savaş politikacılığı tercihi yapıyorsa, bu açıktır ki emperyalist sömürünün taşeronluğu ve bekçiliği içindir. Türkiye Balkanlar'dan Orta Asya'ya uzanan coğrafyada kendisinin taşeronluğa seçilmesini kültürel ortaklık üzerinden zorluyor. Doğal olarak Gagavuzlardan Kırımhlara, Boşnaklardan Özbeklere kadar ortak kültürel-ırksal bir temel arayanlar, iki ulusal kimliğe ve dile dayalı bir tabloda kendi bu türden imkanlarını da daraltacaklardır. Ya da daha iyi bir ifadeyle, Türk ortak kimliğine vurgu, bunun yarattığı milliyetçi-

faşist ideolojik-kültürel ortam, bir kez daha ülke içinde kutuplaşma ve Kürt ulusal taleplerini doğuracaktır. Nihayetinde, Orta Asya'dan Kafkasya'ya ortak dinsel kimlik ve kültürde İran'ın karşısında islamı kullanamayan, ya da kullandığı ölçüde daha çok rakibini güçlendiren Türkiye burjuvazisi, bundan dolayıdır ki milliyetçi ideolojik-kültürel ortaklık tercihinin zorunludur. Bu ikisini ne kadar birleştirebilirse o kadar birleştirmek, Türklerin Ergenekon'dan çıkış günü olan bir Nevruz'dan da izlenebilir. Yeni bir asimilasyon dediğimiz budur. Dünkü resmi tarih yazarlarından bugün resmi kültür yazarları anlayışlarına çıkılacaktır. Kürt kültürü ihtiyaç olduğu ölçüde ve ihtiyaç olduğu biçimde varolacaktır.

Kültürel özgürleşme mi yoksa bozulma ve dejenerasyon mu?

Kaldı ki teslimiyete dayalı bu tür bir kirli barış yeni bir asimilasyonun önünü açmakla, Türkleştirme siyasetiyle yetinmeyecek, kapitalist sömürünün kirli barışa paralel hız kazanması ile her tür ulusal ve insani değer, kimlik ve kültürü parçalayacak ve dejenere edecektir. Yoz kapitalist kültür ve kozmopolitizm, ilk kez olarak kendini kısmen de olsa ifade etme fırsatı bulan Kürt ulusal kimlik ve kültürünü de bozulmaya uğratacaktır. Bunun uzun zamana yayılacak kendiliğinden bir dejenarasyon olacağı sanılmasın. Sömürgeci devlet mücadeleyi sekteye uğratmak için her yolla bu dejenarasyonu özel bir politika haline getirmiş durumdadır. Diyarbakır'da açılan diskolardan sokak defilelerine ve 1. ligde kalacak Kürt illeri takımlarının belirlenmesine kadar, bu konuda herşey, merkezi bir tarzda değerlendirilmekte, planlamakta ve uygulamaya konulmaktadır.

Her şey bir yana, herhangi bir kültürel özgürlük/özerklik, Kürt halkının bu hakların kazanılmasına yol açan sonuncusu da dahil olmak üzere 29 isyanının inkarı, tarihsel reddi ya da ehlileştirilmesini gerektirecektir. Kirli barış, her ne olursa olsun, kültürel hakların verilmesi çerçevesinde de olsa, daha önceki isyanların bir basamak olarak anlaşılmasını kabullenemez. Bunun basit bir tarılı yazma sorunu olmadığı açıktır.

29. Kürt isyanı, modern bir ulusal kurtuluş savaşı olarak, bugünkü Kürt kimliği ve kültürünün oluşumunda ve ilkel kimlik/kültürün aşılmasında, ulusal/politik alanın dışında üç alanda daha muazzam bir ilerleme yaratmıştır.

Birincisi, Kürt kadını gerillada erkeklerle eşittir. İkincisi, gerilla mücadelesi ile kendi kaderini bugünden tayine yönelen Kürt yoksul köylüsü, sadece ağasından ve feodal ilişkilerden değil, feodal kültür ve ideolojiden, kadercilikten ve dinsel gericilikten de kopmuştur. FP-RP benzeri yapıların Kürdistan illerinde aldığı oy, dini-kaderci kimliğe değil, fakat resmi ideolojiye alternatif icazetçi ulusal politik demagojiye verilmiştir. Kürt toplumu Ortadoğu'nun geri sosyo-ekonomik yapılarından biri olmasına karşın, gerçekte modern-laik bir kimliğe sahiptir.

Oportünist barış politikacılığı ve devrimci barış

Ümit Altıntaş

Kirli barışa dayalı kapitalist temel, tüm gerici ideolojik-kültür ve kimlikleri de restore edecek ve güvenceye alacaktır. Bir devrime yol açmadığı ölçüde, sömürü sistemi, sadece kendisine uygun bir kültür, bireycilik, çıkarıcılık, suç, alkolizm vb. yaratmakla kalmayacak, kendinden önceki sömürü kültürlerini de devralacak ve yaşatacaktır. Bu geri kültürler devrimci mücadele içinde aşıldığı için de, kurulu düzen bunu özel bir saldırı ve karşı-devrimci kin ve hırsla yapacaktır.

Komünist işçi partisinin devrimci çözüm programı

Bütün bunların karşısında, ancak devrimle gelen bir çözüm, sosyalizmle gelen bir barış, dillerin tam hak eşitliğine ve ezilen kültürlerin pozitif ayrımcılıkla desteklenmesine dayanan işçilerin birliği temelinde halkların kardeşliğinin de güvencesi olacaktır.

İşçi sınıfının devrimci programının enternasyonalizm ilkesinin doğal tamamlayıcısı, enternasyonalist bir devrimci kültürdür. Ancak bu kültür, bugüne kadarki tüm devrimci dönüşümlerin kültürel mirasını devralıp zenginleştirebilir. Ancak bu, diller ve kültürler arası bir farklılığı kültürel zenginleşmenin bir olanağı olarak görüp değerlendirebilir.

Komünist İşçi Partisi, kirli bir barışın kazanımı olarak sunulacak ya da bugünden üzerinde sözde bir politik mücadele platformu kurulacak bir “dil ve kültür” talebinin darlığını, geriliğini ve güdüklüğünü teşhir eder. Siyasal özgürlük, dahası iktidar olmaksızın, bu güdük hakların bile güvenceye alınması mümkün değildir. Bu nedenledir ki, işçi sınıfının komünist partisi, kültürel-dinsel özgürlükler için mücadeleyi siyasal özgürlükler için savaşımdan ayrı görmez. Kürtçe’nin ve tüm azınlık “dillerinin tam hak eşitliği”, “ana dilde eğitim hakkı” talepleri için kararlı bir mücadele örgütlenme görev ve sorumluluğunu, “Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” temel taleplerine bağlar.

Kürt diline ve kültürüne özgürlük, ancak Kürt halkına özgürlükle mümkündür.

Oportünist barış politikacılığına soyunanlar, sadece barış istiyor gözükenler, biliniz ki gerçekte kendi sınıf çıkarılarının ürünü bir barış istemektedirler. Burjuvazi kendi sınıf çıkarılarını gizleyerek, sadece barış, “onurlu” bir barış istiyor görünürken, proletarya farklı barışlar arasındaki farklı siyasal ve ekonomik sonuçlara dikkat çeker ve ancak emekçilerin çıkarına olacak bir barışı savunur.

Burjuvazinin yürüttüğü kirli ve haksız savaş, Türkiye’yi dünyada nüfusa oranla en çok konutsuzlaştırılan ikinci ülke haline getirdi. Bu sıralamada birinci ülkenin düşük nüfuslu Bosna olduğu, dolayısıyla sayıca küçük bir yıkımın büyük bir oran yarattığı düşünülmüşse, olgunun vahimliği ayrıca açığa çıkar.

Binlerce operasyon sonucunda yakılıp yıkılan ve boşaltılan binlerce köy, son 15 yıldır olağanüstü bir zorunlu göç yarattı. Bu sadece konut sorunu yaratmadı, yansıra derin bir sefalet, yaygın bir işsizlik, kültürel/kimliksel bir dejenerasyon gibi, çok yönlü sorunlar da üretti.

Savaşın yarattığı yıkımın sorumluluğu ve teslimiyetçi barış

Bugün reformist ulusal akım, bazı dil ve kültür sorunları sayılmazsa, barışın hedefinin savaşın yarattığı kanın durması, yıkımının ortadan kaldırılması olarak belirlemiş görünüyor. Bu tür bir hedefe yönelmiş bir barış, savaşın başındaki şartlara geri dönüş anlamına geleceğine göre; bu barış politikası kabul edilirse, temel ulusal haklar için değil, bazı hak kırıntıları için savaşılmış olduğu da kabul edilmiş olacaktır. Bu yüzden, tam bir teslimiyet demek olan bu türden bir barış kabul edilemezdir.

Bu türden bir barış politikası, savaşın yıkımını ortadan kaldırmanın yolunu savaş öncesi şartlara dönmek olarak anlamaktadır. Böylece zorunlu göç olgusu karşısında soruna olağanüstü hal uygulamasının kaldırılması, koruculuk sisteminin dağıtılması ve köylerin yeniden imarı-iskani sınırlarında bakmaktadır. Bu üç temel açıdan yetersizdir.

Birincisi, yürütülen savaş, sömürgeci burjuvazi cephesinden haksız, ama Kürt halkı açısından haklı bir savaştı. Bu, herşeyden önce gözetilmesi gereken temel bir tarihsel-siyasal gerçekliktir. Savaşın, onun yarattığı yıkım ve acıların sorumlusu, isyan şartlarını yaratan, dahası her gün Kürt halkına karşı tek taraflı bir savaşı yürüten sömürgeci burjuvazidir. Barış fikrinin, daha önceki ve gelecekteki savaş ve ayaklanmaların meşruluğunu zedelemesine izin verilemez. Devrimci barış taktiği, savaşın bütün yıkıcı sonuçları karşısında karşılıklı bir sorumluluğu reddederek, oportünist barış politikacılığında ve teslimiyetçi barıştan ayrılır. Bu ister bir

görüşme, ister bir ateşkes sürecinde olsun, ideolojik bulanıklıklara düşmemek ve hayaller yaymamak için, kritik önemde bir noktadır. İşçi ve emekçi kitlelerinin tarihsel hedeflerine ulaşınca kadar, devrimci zorun işlevi temel ilkesel bir sorundur ve tartışılmaz bir programatik araç noktasıdır.

Emekçileri yoksullaştıran, burjuvaziyi zenginleştiren bir savaş gerçeği

İkincisi, yürütülen savaş, başta Kürt emekçi halk kitleleri olmak üzere Türk emekçileri için de acı, yıkım, sefalet ve işsizlik getirmiştir. Buna karşın burjuvazi, savaştan sağladığı savaş kârları ve rantı ile ayrıca zenginleşmiştir. Savaş burjuvazi için, üretilenlerin tüketilmesi, bu yolla krizin hafifletilmesi, savaşın da körüklediği enflasyonla sermaye birikiminin sağlanması, ücretleri düşük tutma gerekçesi, ve nihayet, olağanüstü hal bölgesi yatırımlarının aşırı teşviki, koruculuk ve uyuşturucu ticareti gibi yollardan sağlanan aşırı rantlarla zenginleşmesinin yolu olmuştur.

Kuşkusuz burjuvazinin savaşın sürmesinden yana olduğunu, bitmesini istemediğini söylemiyoruz. Tersine, burjuvazi politik bir tehdit olduğu için savaşı bitirmek, ama ondan da önce devrimci tutumu bitirmek istiyor. Ama biz gözden kaçan bir başka yana vurgu yapmak istiyoruz. Savaş harcamalarının ekonomik göstergeleri olumsuz etkilemesi nedeniyle burjuvazinin savaşta yıkıma uğradığı, herkesin fedakarlık yapması gerektiği söylemi, beraberinde TÜSIAD’ın, örneğin bugünlerde İshak Alaton’un barış demagojilerine inanılmasını getiriyor. Savaşın sınıfsal çıkarların ürünü olmadığı, ordu kliklerinin, maceracı politikacıların, savaş rantçılarının tercihi olduğu türünden, bilim dışı ve gerçek dışı ama hiç de masum olmayan bu tez, burjuva sınıfın çıkarlarını gözetken, ama sınıflarüstü bir barış politikacılığı gibi yürütülen teslimiyetçi barışın mantıksal temelidir. Savaş sınıflarüstü ilan edilince, barışın da böyle olması istenmekte ve beklenmektedir.

Devrimci barış taktiğinin zorunlu koşulu

Bu savaş, herşey bir yana, işçi ve emekçilerin vergileri ve ücretlerinin resmi kesintileri ile yürütülmüştür. Devrimci bir barış taktiği, savaşın bu iki ayrı sınıf için farklı sonuçlar doğuran bu yüzünü teşhir etmeli, taleplerini de bu teşhiri güçlendirecek biçimde formüle edebilmelidir. Bu çerçevede, diğer taleplerin yanı sıra aşağıdaki talepler ileri sürülebilir.

* İşçi ve emekçilerin savaştan doğan kayıpları, Kürt halkının savaş yüzünden yaşadığı mali yıkım ile Türkiye burjuvazisi ve uluslararası burjuvazinin savaştan

kazandığı mali zenginlik, Türk-Kürt işçi ve yoksul köylü komitelerince tespit edilsin.

* Kürt halkının bütün maddi ve mali kayıpları-yıkımları karşılansın.

* Başta Kürt işçi-emekçileri olmak üzere tüm Türkiye işçi-emekçilerine savaş tazminatı ödensin.

* Savunma sanayiini destek fonu, örtülü ödenek türünden tüm savaş fonları işçilere dağıtılsın.

* Savunma sanayisini destek, TSK’yı destekleme ya da şehit gazilere yardım vb. çok değişik adlar altında süren savaş vergileri-kesintileri kaldırılınsın.

* Burjuvaziden ek savaş vergisi alınsın.

* Kürdistan’da emekçi halka vergi muafiyeti.

* Tüm dolaylı vergiler kaldırılınsın, artan oranlı vergi sistemi.

Savaşın faturası kapitalistlere!

Üçüncüsü, devrimci barış taktiği savaşı tamamen bitmiş ve geri dönülmez bir durum saymadığı için, savaşın başındaki şartlara dönmeyi reddeder. Sözgelimi, bir zorunlu göç olayı varsa, bu sadece savaşın bir sonucu sayılamaz. Ekonomik yıkım ve sömürgeci ekonomi sefalet getirmiş ve göç daha barış zamanında doğmuştur. Bu sefaletle karşı da ayaklanıldığına göre, zorunlu göç ekonomik göçten, savaşın sonuçları kapitalizmin sonuçlarından ayrı ele alınamaz.

Devrimci barış politikacılığı sadece koruculuğun dağıtılması ile yetinemez. Zira o feodal yapının üzerine inşa edilmiştir ve onu zımnen korumaya almıştır. Koruculuk dağıtılmalı, feodal yapı parçalanmalı, feodal yapının bir parçası olarak tüm dinsel-gerici yapılanmalar da dağıtılmalıdır. Toprak yoksul köylü komitelerinin denetimine verilmeli, onlar tarafından planlanmalı ve dağıtılmalıdır. Devrimci bir barış taktiğinin parçası olacak bir köye dönüş projesi, politik taleplerle (demokratik hak talepleriyle) ekonomik-sosyal talepler arası bu tür bir içiçe formülasyonun ürünü olabilir ancak.

Ayrıca devrimci bir barış taktiği, taleplerini, bu taleplerin devlet tarafından kabul edilebilir olması üzerinden değil, halkın sorunları ve çıkarları üzerinden formüle eder. Barış ile barışılabilme/uzlaşma anlayışı arasında temel önemde bir farklılık görür. Barışın, mücadelenin temel talep ve tutumlarında ısrarın, başarılı bir mücadelenin ürünü olduğunu tespit eder.

Komünistler, teslimiyetçi barış politikacılığında kesin çizgilerle ayrılan, devrimci programa bağlı, pozitif bir devrimci barış taktiği ajitasyonu örgütlenme ve taleplerini bu çerçevede formüle etme, bu doğrultuda kararlı bir mücadeleyi örgütlenme görev ve sorumluluğu ile yüz yüzedirler.

Türk ve Yunan burjuvazisinin “dostluk” sofralarında yağmalanan ada: Kıbrıs

17 Ağustos depreminin ardından Türkiye ile Yunanistan arasında birden bire dostluk rüzgarları esmeye başladı. Yunan gazetelerinde “Hepimiz Türküz” gibi başlıklar atılırken, düne kadar seviyesizce saldıran Türk gazetelerinde de Yunanistan’a yönelik oldukça sıcak sözler yermeye başladı. Bu tür “felaketlerde” her zaman yapılan yardımlar, bu kez neredeyse aradaki “düşmanlığı” ortadan kaldırmanın vesilesi haline getirildi.

Yunanistan Başbakanı Kostas Simitis depremle birlikte Yunanistan’a 2,5 metre yaklaşmadan esinle Türkiye’ye, “Bu kadar yaklaşma yetmez. Daha fazla yaklaşmalıyız.” mesajları vermeye başladı. Yakın zamanda değiştirilen Yunanistan Dışişleri Bakanı Yorgo Papandreu ise Türk medyası tarafından yere göğe sığdırılmıyor. Yunanistan, Avrupa Birliği Dışişleri Bakanlarının gerçekleştirdiği gayri resmi toplantıda, Türkiye’ye koyduğu mali yardım vetosunu kaldırdı. Dahası Türkiye’yi AB’ye biz taşıyacağız bile demeye başladı. Şu günlerde Ege’de gerçekleştirecekleri tatbikatı ise iptal etti.

Simitis’in daha fazla yaklaşılmalı sözleri aslında Türk ve Yunan halkları için bir gerçekliktir. İki ülke burjuvazisinin tüm düşmanlık çığırtkanlıkları kafaları belli ölçülerde bulanıklaştırsa da, özünde Türk ve Yunan halkları birbirine yakındırlar. Bu yakınlığın tarihsel-kültürel bir temeli vardır. İki ülkenin burjuvazileri arasındaki “dostluk” ise “düşmanlık”ları gibi kallesçedir, çıkara dayalıdır. Bugünlerde tesis edilmeye çalışılan “dostluk” da, Türk ve Yunan burjuvazisi ile ve emperyalistlerin çıkarınadır.

Türk-Yunan düşmanlığı yıllardır emperyalist tekeller tarafından körüklenmekte ve düşmanlık pekiştikçe silah pazarları genişletilmektedir. Her iki ülke burjuvazisinin kışkırtılan düşmanlığı iç politika malzemesi olarak kullandığı, şovenizmi tırmandırarak işçi ve emekçileri sömürüye dayalı düzenleri temelinde birleştirdiği ise bir başka gerçekliktir. Düşmanlığın bitip “dostluğun” kurulması, her iki ülke açısından da önemli bir iç politika malzemesinin ortadan kalkmasına neden oluyor. Kuşkusuz yeni düşmanlar bulunur. Ama yine de pek azı bu denli etkili olabilir. Peki, her iki ülkenin burjuvazisi açısından böylesi bir fedakarlığı gerektiren dostluğun nedenleri nelerdir?

Türk burjuvazisinin krizi emekçilere fatura etmekteki kararlılığı, uluslararası tahkimin yasalaşması gibi gelişmeler AB ülkelerinin iştahını kabartıyor. Bununla beraber Kürt sorununda geline aşama AB’ye Ortadoğu’ya açılmak için Türkiye’den başka bir alternatif bırakınamıştır. Bu nedenle AB’nin Türkiye’ye Yunanistan üzerinden ılımlı mesajlar göndermesi anlaşılır bir durumdur. Bunun için ise Yunan-Türk düşmanlığını ortadan kaldırması gerekiyor. Öyle de yapılıyor.

Öte yandan ABD emperyalizmi Ortadoğu üzerinde bir tehdit olarak geliştirdiği Türkiye-İsrail işbirliğine Yunanistan’ı da katmak istiyor. Dostluğun geliştirildiği günlerde (16 Eylül) Yunanistan Savunma Bakanı Akis Cohacopulos’un İsrail ziyareti bu bağlamda bir yere oturuyor. Bu kirli işbirliğine Yunanistan’ın da eklenmesi için düşmanlığa son verilmesi gerekiyor. İlk başta şaşırtıcı gelen “dostluğun” nedenlerinin başında emperyalistlerin bu ihtiyaçları geliyor. Emperyalistlerin çıkarına olan elbette iki ülke burjuvazilerinin de çıkarınadır. Dostluk da bu çıkarlar üzerine tesis ediliyor.

Ne var ki dostluğun önünü tıkayan bir sorun var: Kıbrıs.

Kıbrıs yine kurtlar sofrasında

Kıbrıs Osmanlı’dan sonra İngiltere’nin sömürgesi olmuştur. 1958 yılında İngiltere, Türkiye, Yunanistan ve adadaki iki kesimin katılımıyla imzalanan bir anlaşmayla, İngiltere garantörlüğünde, sözümona “bağımsızlığına” kavuşmuştur.

Ne var ki “bağımsızlık” adaya huzur getirmedi. Gerek emperyalistlerin gerekse Türk ve Yunan burjuvazilerinin ada üzerindeki planları, huzursuzluğun ve çatışmanın nedeni oldu. Yunanistan’ın aday tümüyle ilhakını amaçlayan “Enosis” politikasına karşılık Türkiye “taksim” politikasını hayata geçirmeye çalışıyordu. Zaman zaman bu çatışma askeri bir boyut kazandı.

1964 yılında şiddet biçiminde yoğunlaşan çatışmalar sonrasında, Rum yönetimini merkez alan federal bir cumhuriyet kuruldu. Bu ağırlıklı olarak Enosis politikasıyla örtüşen bir “çözüm” olduğu için çatışmalar son bulmadı, 1974’de Türkiye’nin Kuzey Kıbrıs’ı işgaline dek sürdü. Güya ‘74 çıkarmasıyla Türk kesimi Rum işgalinden kurtarılmış oluyordu! Kuzey Kıbrıs halkı için ise işgalin el değiştirmesinden başka bir şey ifade etmemektedir bu kurtarma operasyonu.

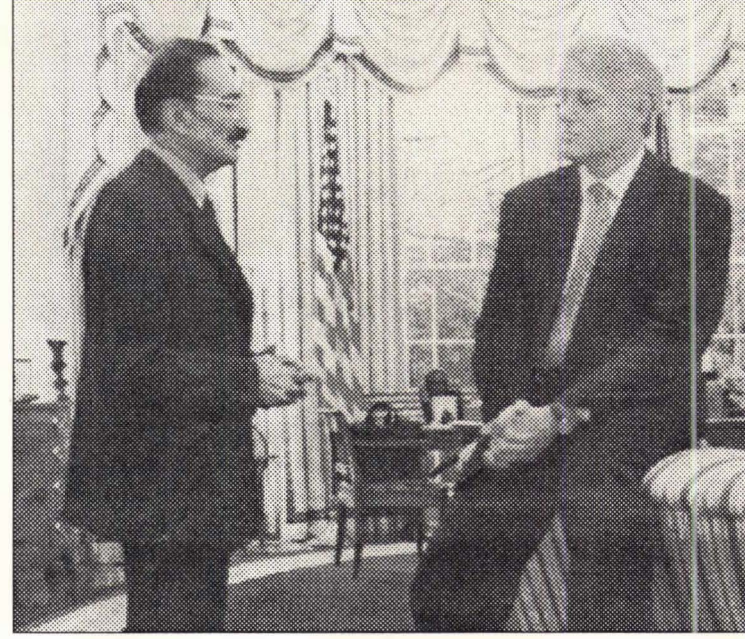
Kuzey Kıbrıs’ın statüsündeki boşluk 200 bin nüfuslu ve halihazırda yalnızca Türkiye’nin tanıdığı KKTC ile dolduruldu.

Kıbrıs, Türk-Yunan düşmanlığının yumuşak karnıdır. Düşmanlığın kışkırtılması gerekiyorsa hemen Kıbrıs kaşınır. Son olarak Kıbrıs Rum kesiminin AB üyeliğine alınması tartışmaları Türkiye için kolay kabul edilebilir bir durum değildi. AB emperyalistlerinin bu yaklaşımı ve “çözüm” formüllerinde KKTC’nin yok sayılması Türkiye’nin hazımsızlığını pekiştirdi.

Yunanistan dostluğun devam etmesi için iki önkoşul öne sürüyor: 1) Türkiye’nin, Yunanistan’ın kara sularını 12 mile çıkarmasını savaş nedeni sayacağına ilişkin kararını iptal etmesi ya da tehlike oluşturmayacak şekilde ılımlılaştırması. 2) AB’nin, Kıbrıs Rum yönetiminin üyeliği kabulü müzakerelerinde engel çıkarmayacağına ilişkin Türkiye’nin taahhütte bulunması.

Türkiye bu yaklaşımı adadaki Türk kesimin yok sayılması olarak değerlendiriyor. AB enflasyon oranı % 1,3 olan Rum yönetimini bünyesine almak isterken, bu oranın % 70’lerin üzerinde olduğu KKTC’yi almak istemiyor. Kaldı ki henüz tanımadığı bir oluşumu üye olarak kabul etmesi de düşünülemez. Hele KKTC-Türkiye ilişkisi ortadayken bunu hiç düşünmüyor da. Bu anlamda AB “Enosis’e” yakın bir politika izliyor. Tabii bu kez ilhak edecek olan Yunanistan değil AB’dir. Ada üzerindeki garantörlüğü sayesinde belli bir hakimiyeti olan İngiltere ise AB’nin bu politikasına pek sıcak bakmıyor. Çünkü bu politikanın yaşam bulması halinde ada üzerindeki hakimiyetini ve söz hakkını diğer AB ülkeleriyle paylaşmak zorunda kalacak. Bu da onun emperyalist çıkarlarıyla çelişiyor.

ABD ise yine adanın birliğinden yana bir politika izliyor. Ama onunki “taksim” politikasına daha yakın.

ABD resmi olarak dillendirmese de KKTC’nin tanınmasından yana. *Washington Times* gazetesi KKTC’nin devlet statüsünde tanınması gerektiğini, AB üyeliğine KKTC’nin de alınmasının doğru olacağını yazdı. Medya dünyanın her yerinde sahibinin sesi olduğuna göre, *Washington Times*’da dillendirilen bu düşünceler Beyaz Saray’dan bağımsız değildir. Fedaratif bir çözümü düşünüyor ABD. Fakat Denktas buna da karşı. O konfederasyonu dayatıyor.

KKTC şimdiki statüsüyle adeta Denktas’ın bir gayrimenkulu. Kuzey Kıbrıs’ın TC’nin kirli işler merkezi haline getirilmesi Denktas’ın kazancını misli misli arttırdı. Dolayısıyla adada herhangi bir statü değişikliği Denktas’ın işine gelmez. Bunun farkında olan ABD Denktas’ı devre dışı bırakmak istiyor. Türkiye ise şimdilik “Denktas olmadan asla” diyor.

Gerçek dostluğu Yunan ve Türk halkları kurabilir

Türk-Yunan dostluğunun devam etmesi ve Türkiye’nin AB aday üyeliğine alınması büyük ölçüde Kıbrıs sorunundaki gelişmelere bağlı. Emperyalistlerin ısrarına bakılacak olursa bu kez Türk-Yunan dostluğu uzun erimli olacak gibi görünüyor!

Emperyalist “çözüm” durumunda Kıbrıs Ortadoğu’ya açılan ikinci bir kapı olacağı gibi, Türkiye-İsrail ve Yunanistan işbirliğinin askeri üssü haline de gelecektir.

Adadaki Türk ve Rum halkaları ise bütün bu diplomatik satranç oyununda öne sürülen piyonlar gibi kullanılıyor. Kendi kaderlerine sahip çıkmadıkları sürece bu böyle sürüp gidecek. Türk ve Yunan sermayesi ile emperyalistlerin çıkarları uğruna kırmaya ve kırılmaya devam edecekler. Oysa Kıbrıs adada yaşayan Türk ve Rum halklarına aittir. Adanın gerçek söz sahipleri onlardır. Türk-Yunan dostluğunu ancak iki ülkenin halkları tesis edebilirler.

“‘Türk-Yunan uyumsuzluğu’ denilen şey, gerçekte Türk ve Yunan burjuvazilerinin gericisi ve hencil çıkar çatışmalarından başka bir şey değildir. Türkiye ve Yunanistan halklarının (keza Rum ve Türk halklarının) kendi aralarında kardeşçe halledemeyecekleri herhangi bir sorun yoktur.” (EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, s. 76)

Çin Halkı ayağa kalktı!

(Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunu resmen ilan eden Çin Halk Siyasi Danışma Konferansı'nın 1. Genel Toplantısında yapılan açış konuşması)/21 Eylül 1949

Mao Zedung

Temsilci Arkadaşlar,
Bütün ulusun büyük bir sabırsızlıkla beklediği Siyasi Danışma Konferansı çalışmalarına başlamış bulunuyor.

Konferansımız, Çin'deki bütün demokratik Partileri ve halk örgütlerini, Halk Kurtuluş Ordusu'nu, ülkenin çeşitli bölgelerini ve milliyetlerini ve deniz aşırı ülkelerde yaşayan Çinlileri temsil eden 600'ü aşkın temsilciden oluşmaktadır. Bu, konferansımızın, bütün ülke halkının büyük birliğini temsil eden bir konferans olduğunu göstermektedir.

Bütün ülke halkının bu büyük birliğine ulaşılmasının nedeni, ABD emperyalizminin desteklediği gerici Guomindang yenilgiye uğratmış olmamızdır. Yeryüzünde eşine pek az rastlanmış bir ordu olan kahraman Çin Halk Kurtuluş Ordusu, üç yıldan biraz fazla bir süre için de ABD desteğindeki gerici Guomindang hükümetinin milyonlarca askeri tarafından girilen bütün saldırılarını yerle bir etti ve karşısaldırıya ve saldırıya geçti. Şu anda Halk Kurtuluş Ordusu'nun milyonlarca askerden oluşan sahra orduları, savaşı Tayvan, Gvantung, Gvangsi, Kveyçov, Sicuan ve Sinkiang yakınlarındaki bölgelere sürmüş ve Çin halkının büyük çoğunluğu kurtuluşa kavuşmuş bulunmaktadır. Bütün ülke halkı üç yıldan biraz fazla bir süre içinde saflarını sıklaştırdı, Halk Kurtuluş Odusu'nu desteklemek üzere omuz omuza verdi, düşmana karşı savaştı ve temel zaferi kazandı. İşte, bugünkü Halk Siyasi Danışma Konferansı bu temel üzerinde toplanmış bulunmaktadır.

Konferansımızın adının Siyasi Danışma Konferansı olmasının nedeni, üç yıl kadar önce Çan Kayşek'in Guomindang'yla birlikte bir Siyasi Danışma Konferansı toplamış olmamızdır. Bu konferansta varılan sonuçlar Çan Kayşek'in Guomindang'ı ve onun suç ortakları tarafından baltalanmış, ama gene de konferans halk üzerinde silinmez bir etki bırakmıştı. Bu konferans, emperyalizmin uşağı Çan Kayşek'in Guomindang'ı ve onun suç ortaklarıyla birlikte halkın yararına hiçbir şeyin yapılamayacağını göstermişti. Kararları gönülsüzce kabul etmeleri bile bir işe yaramamıştı; çünkü, fırsatını bulur bulmaz bu kararları yırtıp atmışlar ve halka karşı amansız bir savaş başlatmışlardı. Bu konferanstan sağlanan tek kazanç, konferansın halka şu önemli dersi öğretmesi oldu: Emperyalizmin uşağı Çan

Kayşek'in Guomindang'ı ve onun suç ortaklarıyla asla uzlaşmaz; ya bu düşmanları yok edersin ya da onlar tarafından ezilir ve katledilirsin; ya biri ya öteki, başka bir seçenek yoktur. Çin Komünist Partisi'nin önderliğindeki Çin halkı üç yıldan biraz fazla bir süre içinde hızla uyandı ve emperyalizme, feodalizme, bürokrat kapitalizme ve onların genel temsilcisi gerici Guomindang hükümetine karşı ülke çapında bir birleşik cephe içinde örgütlendi. Halk Kurtuluş Savaşı'nı destekledi, gerici Guomindang hükümetini esas olarak yenilgiye uğrattı. Çin'de emperyalizmin boyunduruğunu kırdı ve Siyasi Danışma Konferansı'nı yeniden topladı.

Bugünkü Çin Halk Siyasi Danışma Konferansı yepyeni bir temel üzerinde toplanmış bulunmaktadır;

bütün ülke halkını temsil etmektedir ve bütün ülke halkının güvenine ve desteğine sahiptir. Bu nedenle, konferans, bir Milli Halk Meclisi'nin görev ve yetkilerini üstleneceğini ilan etmektedir. Konferans, gündemine uygun olarak, Çin Halk Siyasi Danışma Konferansı'nın Kuruluş Yasasını, Çin Halk Cumhuriyeti Merkezi Halk Hükümetinin Kuruluş Yasasını ve Çin Halk Siyasi Danışma Konferansı'nın Ortak Programını kabul edecek; Çin Halk Siyasi Danışma Konferansı'nın Milli Komitesini ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin Merkezi Hal Hükümet konseyini seçecek; Çin Halk Cumhuriyeti'nin milli bayrağını ve milli amblemini kabul edecek ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin başkentinin neresi olacağına karar verecek ve dünyanın çoğu ülkesinde kullanılmakta olan takvimi kabul edecektir.

Temsilci Arkadaşlar, hepimiz, çalışmamızın insanlık tarihine geçeceğine ve insanlığın dörtte birini oluşturan Çin halkının artık ayağa kalktığını gözler önüne sereceğine inanıyoruz. Çinliler her zaman büyük, yiğit ve çalışkan bir ulus olmuşlardır; geriye kalmaları ancak yakınçağa rastlar. Ve bunun tek nedeni de, yabancı emperyalizmin ve yerli gerici hükümetlerin sömürü ve zulmüdür. Atalarımız bir yüzyılı aşkın bir zamandır yerli ve yabancı zalimlere karşı, boyun eğmez mücadeleler vermekten bir an bile geri durmamışlardır; Çin devrimindeki büyük öncümüz Dr. Sun Yatsen'in önderliğindeki 1911 Devrimi de bunlardan biridir. Atalarımız, yarım kalan amaçlarını gerçekleştirmemizi istediler. Biz de onları bu isteğini yerine getirdik. Saflarımızı sıklaştırdık ve Halk Kurtuluş Savaşı ve büyük halk devrimi sayesinde yerli ve

yabancı zalimleri yenilgiye uğrattık; şimdi de Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunu ilan ediyoruz. Bundan böyle ulusumuz, dünyanın barışsever ve özgürlüksever uluslar topluluğunun bir üyesi olacak ve kendi uygarlık ve refah düzeyini yükseltmek ve aynı zamanda dünya barışını ve özgürlüğü geliştirmek için cesaretle ve vargüciyle çalışacaktır. Ulusumuz, bundan böyle, aşağılanıp horlanan bir ulus olmayacaktır. Artık ayağa kalktık. Devrimimiz bütün ülkelerin halklarının desteğini ve onayını kazandı. Dünyanın dört bir yanında dostlarımız var. Devrimci çalışmamız henüz tamamlanmadı. Halk Kurtuluş Savaşı ve devrimci halk hareketi hala ilerliyor ve çabalarımızı sürdürmemiz gerekiyor.

Kuşkusuz, emperyalistler ve yerli gericiler yenilgilerini kolay kolay kabullenmeyecek, umutsuzca savaşırlardı. Bütün ülkede barış ve düzen sağlandığı zaman kesinlikle sabotajlara girişecekler, şu ya da bu yoldan huzursuzluk yaratacaklar ve her gün, her dakika bir geri dönüş tezgahlamaya çalışacaklardır. Bu, kaçınılmaz ve kesindir. Uyanıklığı hiçbir şekilde elden bırakmamalıyız.

Devlet sistemimiz olan demokratik halk diktatörlüğü, halk devrimi zaferinin ürünlerini korumak ve yerli ve yabancı düşmanların geri dönüş hayallerini boşa çıkarmak için sürekli bir şekilde Zaferin bu ürünlerini koruma ve yerli ve yabancı düşmanların geri

Emperyalizmin uşağı Çan Kayşek'in Guomindang'ı ve onun suç ortaklarıyla asla uzlaşmaz; ya bu düşmanları yok edersin ya da onlar tarafından ezilir ve katledilirsin; ya biri ya öteki, başka bir seçenek yoktur. Çin Komünist Partisi'nin önderliğindeki Çin halkı üç yıldan biraz fazla bir süre içinde hızla uyandı ve emperyalizme, feodalizme, bürokrat kapitalizme ve onların genel temsilcisi gerici Guomindang hükümetine karşı ülke çapında bir birleşik cephe içinde örgütlendi. Halk Kurtuluş Savaşı'nı destekledi, gerici Guomindang hükümetini esas olarak yenilgiye uğrattı. Çin'de emperyalizmin boyunduruğunu kırdı ve Siyasi Danışma Konferansı'nı yeniden topladı.

dönüş hayallerini boşa çıkartma mücadelemizde yalnız kalmamak için, uluslararası alanda, bütün barışsever ve özgürlüksever ülkeler ve halklarla ve en başta da Sovyetler Birliği ve Yeni Demokratilerle birleşmeliyiz. Demokratik halk diktatörlüğünde sebat ettiğimiz ve yabancı dostlarımızla birleştiğimiz sürece, her zaman zafer kazanacağız.

Demokratik halk diktatörlüğü ve yabancı dostlarımızla dayanışma, inşa çalışmamızı hızla tamamlamamızı sağlayacaktır. Daha şimdiden ülke çapında ekonomik inşa göreviyle karşı karşıyayız. Son derece elverişli koşullara, 475 milyon nüfusa ve 9 600 000 kilometrekarelik bir ülkeye sahibiz. Önümüzde gerçekten de güçlükler var, hem de pek çok. Ama ülke halkının yiğit bir mücadele vererek bu güçlüklerin hepsinin üstesinden geleceğine kuvvetle inanıyoruz. Çin halkı güçlükleri yenmede zengin bir tecrübeye sahiptir. Hem atalarımız, hem de biz uzun yıllar büyük güçlüklerle göğüs gerdik, güçlü yerli ve yabancı gericileri bozguna uğrattık; öyleyse şimdi zaferden sonra neden müreffeh ve gelişen bir ülke inşa edemeyelim? Sade yaşama ve sıkı mücadele etme tarzımıza bağlı kaldığımız sürece, birlik olduğumuz sürece ve demokratik halk diktatörlüğünde sebat ettiğimiz ve yabancı dostlarımızla birleştiğimiz sürece, ekonomik cephede hızla zafer kazanabiliriz.

Ekonomik inşa dalgasının yükselişini, kültür alanında bir inşa dalgası izlemek zorundadır. Çin halkının uygarlıktan yoksun bir halk olarak görüldüğü dönem artık sona ermiştir. Dünyada ileri bir kültüre sahip olan bir ulus olarak ortaya çıkacağız.

Milli savunmamız sağlamlaştırılacak ve bir daha hiçbir emperyalistin ülkemizi istila etmesine izin verilmeyecektir. Temelini kahraman ve çelikleşmiş Halk Kurtuluş Ordusu'nun oluşturduğu halkımızın silahlı kuvvetleri korumalı ve geliştirilmelidir. Yalnızca güçlü bir kara kuvvetlerine değil, aynı zamanda güçlü bir hava kuvvetlerine ve güçlü bir deniz kuvvetlerine sahip olacağız.

Yerli ve yabancı gericiler karşımızda titresinler! Şu işi berceremediğimizi, bu işin üstesinden gelemediğimizi söylesinler. Biz Çin halkı kendi sarsılmaz gücümüze dayanarak dosdoğru hedefimize ulaşacağız.

Halk Kurtuluş Savaşı'nda ve halk devriminde canlarını veren halk kahramanları sonsuza dek yüreklerimizde yaşayacak!

Yaşasın Halk Kurtuluş Savaşı'nın ve halk devriminin zaferi!

Yaşasın Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu!

Yaşasın Çin Halk Siyasi Danışma Konferansı'nın zaferi!

(Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt V, Kaynak Yayınları, s.21-24)

Zaferin bu ürünlerini koruma ve yerli ve yabancı düşmanların geri dönüş hayallerini boşa çıkartma mücadelemizde yalnız kalmamak için, uluslararası alanda, bütün barışsever ve özgürlüksever ülkeler ve halklarla ve en başta da Sovyetler Birliği ve Yeni Demokratilerle birleşmeliyiz. Demokratik halk diktatörlüğünde sebat ettiğimiz ve yabancı dostlarımızla birleştiğimiz sürece, her zaman zafer kazanacağız.

O günümüz Babuşkin'lerindendi

Habip yoldaşın yaşamı bir mücadele manifestosuydu

Birkaç arkadaşla oturmuş sohbet ediyoruz. Telefon çalıyor ve Ankara Merkez Kapalı'ya saldırı olduğu haberini alıyoruz. Telefon çalıyor ve arkadaş şehitlerin de olduğunu söylüyor. O an beynimden kaynar suların indiği hissine kapılıyorum. Hemen Habip yoldaşı düşünmeye başlıyorum. Birden birlikte geçirdiğimiz anılar bir şerit gibi gözlerimin önünden geçiveriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. İçimden “ne olur o olmasın” diyorum. Aradığımız yerlerden gelen cevaplarda bazen yaralı olarak geçiyor ismi, bazen de öldüğü söyleniyor. Yaralı olduğunu duyunca tarifsiz bir mutluluk yaşıyorum. Bencilce belki ama içimden hep “O yaşamalı, çünkü en çok hakedenlerden yaşamı o” sözleri geçiyor ve hala sağlıklı bir haber alamıyoruz. Fakat ben hep umutlu olmaya, onun ölmediğine inanmaya çalışıyorum.

Aslında saatler ilerledikçe yaşananın sıradan bir saldırı değil, katliam olduğunu öğrenmiş ve umutlarımız zayıflamıştı. Ama yine de yaşadığım duygusal şokun etkisiyle hep “hayır olamaz”a inandırmaya çalışıyordum kendimi. “Bunu da atlatacaktır. Bu iradeyi bugüne kadar hiçbir güç altemedemedi. Yine altememeyecekler”di. Saatler ileri saymaya devam ediyor ve artık gelen haberlere duygularım karşı koyamaz hale geliyor. Habip yoldaş, evet o sarsılmaz dava adamı artık yaşamıyordu. Müthiş bir kin ve öfke seli kaplıyor bütün bedenimi. “Alçaklar! Namussuzlar!” diye avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Müthiş bir eziklik hissediyorum, aynı anda onun öğrencisi olmadığım için kendime kızıyorum. Kendimden tiksinemeye başlıyorum. Onun masumane yüz çizgileri, mavi çakır gözleri, o her aklıma geldiğinde bunu daha da yoğun yaşamaya başlıyorum. “Ona ihanet ettim, ona layık olamadım” diyorum. Ve bunları her düşündüğümde bütün bedenimle sarsılıyorum.

Onu ilk gördüğümde aramızda kısa bir diyalog geçmişti. “Herhalde burjuva bir aileden” diye düşünmüştüm. Berrak ve beyaz yüz hatları, kibar bir dili vardı. Kafamdaki kaba şablonlardan dolayı onu böyle değerlendirmiştim. Onun komünist bir işçi olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bundan birkaç ay sonra şanssız bir operasyonda düşmanın eline düşecekti. 13 gün birlikte emniyette kaldık. Biz iki arkadaş düşman karşısında zayıf davranmış, devrimci kimliğimizi koruyamamıştık. O ise hiçbir yaptırımı kabul etmemiş, işkencehaneden başı dik çıkmıştı. Habip yoldaşla asıl birlikteliğimiz bundan sonra, yani cezaevinde başladı.

Cezaevine gider gitmez ilk işi ise bizi yeniden davaya kazanmak çabası oldu. Gördüğü işkencenin yarattığı tüm talribata rağmen o, koğuşa adımımızı attıktan birkaç saat sonra bizimle konuşmayı tercih etmişti. Ona olan hayranlığım o anda başlamıştı zaten. Mütevazı tutumu karşısında şaşkınlık yaşamıştım. Zayıf davrandığım için sekte bir yaklaşımla karşılaşacağımı zannediyordum. Karşımdaki kişi ise beni yeniden devrimciliğe kazanmaya çalışıyordu. Bu tutum karşısında bütün bedenimle müthiş bir sarsıntı yaşamıştım. Konuşmasında şöyle demişti: “Buraya kötü bir sınav vererek geldiniz. Artık geçmişi unutmali, herşeye sıfırdan başlamalıyız.”

Kısa zaman içerisinde onu yakından tanıyacaktım. Tanidikça da hayranlığım daha da artacaktı. Sadece ben değildim bu duyguyu yaşayan. Farklı siyasal çevrelerden insanlarda da güçlü bir saygınlık yaratmıştı gider gitmez. Sarsılmaz dava bilinci, çalışkanlığı, görev ve sorumlulukları karşısındaki hassasiyeti, insani ilişkilerdeki içtenliği ve samimiyetiyle tüm insanları etkileyen, kendisine hayranlık duyulan biri haline gelmişti. O, yeri geldiğinde devrimin kararlı bir militanı, yeri geldiğinde de sohbetine doyumsuz espri ustasıydı. İyi bir dert ortağıydı da. İnsanlar büyük bir rahatlıkla ona kendilerini açıyor, sorunlarını anlatıyorlardı. O, başka bir çevreden olup olmadığına bakmadan herkese yardımcı olur, sorunlarını paylaşır, yardım elini uzatırdı.

İnatçıydı. Onun için her söz bir eylem manifestosuydu. Söylediklerini mutlaka yapar, yaptıklarını ise bir görev bilir, lafını dahi etmezdi. Bir kez olsun kendisine paye biçtiği olmamıştı. Kendisini devrimin bir hamalı sayar, omuzlarına yük almaktan kaçınmazdı. Bunu yaparken asla mütevazı kimliğinden ödün vermezdi. Tersinden her zaman eksik ve yetersiz olduğunu söylerdi. Bir toplantımızda şöyle demişti: “Yoldaşlar beni neden eleştirmiyorsunuz? Bu beni çok rahatsız ediyor”.

Onda kompleks namına hiçbir şey bulunmazdı. Mücadelenin ve davanın sorunlarıydı onu yalnızca ilgilendiren. Bunun dışında hiçbir kaygısı ve hesabı olmaz, yalnızca hareketin problemlerine kafasını yorardı. Bazı anlarda onu kaygılı ve düşünceli görürdüm. O zaman kendi kendime şöyle düşünürdüm: “Yine siyasal bir sorun herhalde”. Ve sonra öyle olduğu ortaya çıkardı.

Yalnızca içerinin değil, dışarının sorunları da onu yakından ilgilendirirdi. Gazeteye düzenli yazıların yazılması için müthiş bir performans sergilerdi. Bunun için yazı yazmamızı mutlak surette sağlar, bunun için hiç yorulmadan üzerimizde basınç oluştururdu. Sabır ve sebat gösterir, bununla adeta insanı utandırır ve yaptırmak istediğini mutlaka yaptırdı. Bir iş yapıldıktan sonra arkasını bırakmaz, gerekirse bunu aylarca tartışma konusu yapardı. Bu çabaları sonuç vermiş, bizi yeniden mücadeleye kazanmayı başarmıştı.

Çok yönlü biri olması onu daha da mükemmel kılarırdı. Örneğin futbol oynama bayılırdı. Onu futbol oynarken görmek insana haz verirdi. Futbolu tekniğiyle bilmez, ama tıpkı mücadelede olduğu gibi korkunç bir hırsla oynardı. Çoğu zaman hızını alamaz ayaklarıyla duvarı tırmanırdı. O an herkes

kahkayı basardı. Oyunda asla sinirlenmez, bunun yapılmasından nefret ederdi. Devrimcilerin basit bir oyun için birbirlerine öfkelenmelerine tepki duyduğu için bir ara futbol oynamaya ara vermişti.

Koğuşa oturmuş sohbet ettiğimiz bir anda koğuşa mazgalı açılmış ve gardiyanların “Habip Gül tahliye” sözleri duyulmuştu. O an kalbimden vurulmuş gibi olmuştum. Onsuz cezaevi yatmak düşüncesi çok acı geliyordu ve içimi tarifsiz bir yalnızlık duygusu kaplayıvermişti. Dalından koparılmış bir meyve gibi çaresiz hissediyordum kendimi. Bir yandan da onun özgürlüğüne kavuşmasının sevinci içindeydim. Ancak birincisi daha ağır kaçıyor. “Sırası mıydı şimdi bunun” diyorum. Hüzün bütün hücrelerimi esir alıyor adeta. Ağlamak, boşalmak istiyorum. Fakat yapamıyorum. Onun geride çaresiz insanlar bıraktığı düşüncesine kapılmasını istemiyorum. Veda anı birbirimize sarılıyoruz. Boğazım düğümleniyor, bütün bedenim kasılıyor. Hep öyle kalsın, hiç ayrılmayalım istiyorum. Bu karışık duygular içerisinde ondan ayrılacak ve bir daha onu göremeyecektim.

Habip (Nevzat) yoldaşın yaşamı bir mücadele manifestosuydu. O komünist hareketin Kutup Yıldızı, proleteryanın günümüz Babuşkin'lerindendi. O bir gelenek abidesi olarak çoktan komünist hareket saflarında taht kurmuştu. Şimdi ise ölümsüzleşerek ismini hafızalara bir daha silinmemek üzere kazıdı. Onu yaşatmak komünist parti saflarında yerimizi almaktan geçiyor. Partili mücadeleye katılmaktan geçiyor.

**Yaşasın direniş, yaşasın zafer!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!**

Adana'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Onlar dövüşerek öldüler!

*Düşenlerin sonsuza koştuğu yerde
Sabrın çiçeklerini açtığı yerde
Asla kapanmaz yaşanan defter
Çünkü tarihin en güzel yerinde
Son sözü hep direnler söyler*

Kokuşmuş, çürümüş devletin kolluk güçlerinin son günlerde cezaevinde siyasi tutuklulara yönelik gerçekleştirdiği açıktan bir infazla bir kez daha çete devletinin terör dalgasıyla karşı karşıya kaldık.

Bu katil devletin kahbe kurşunlarıyla şehit olan yoldaşları saygıyla anıyor yakınlarını da tüm devrimci duygularıyla selamlıyorum. Bu toplumdaki yaşayan tüm sömürülen sınıfların ve halkların temsilcisi olan devrimcilerle sıkılan kahbe kurşunu, bilinmelidir ki temsilciliğini yaptığı sömürülen sınıflara ve halklara sıkılmıştır.

Bilindiği gibi devlet infazdan 1 ay önce devrimcilere hücre tipi cezaevini ve rızasız nakil dayatmasıyla bir saldırıya geçmişti. Devrimciler devletin bu saldırısı karşısında militan duruşunu sergilemesiyle birlikte gerginlik havası başlamış oldu. Bu gerginlik 1 ay sürdü ve açıktan bir infazla, katil devlet bir kez daha gerçek yüzünü ve konumunu göstermiş oldu.

Bu infazla birlikte cezaevlerinde başlayan militan eylemlerin haklılığı ve meşruluğu konusunda bir tereddütümüz yoksa, bu militan eylemlere sömürülen ezilen sınıf olarak sahip çıkmak sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Akan kanın hesabını katil çete devletinin burnundan tek bir vücut olduğumuz takdirde getirebiliriz. Şu çok iyi bilinmeli ki, bu çete devletinin gerçekleştirdiği ilk katliam değil, son katliam da olmayacak. Biz bu sisteme boyun eğdiğimiz sürece onlar hep saldıracak, hep katledecektir. Bu sistemde hergün ölmektense bir gün ölelim ama insan gibi onurlu bir şekilde başımız dik ölelim.

Bilindiği gibi devrimcilerin bu militan çizgisi bize 68 kuşağından İbrahim Kaypakkayaların, Denizlerin mirasıdır. Bugüne kadar bu çizgi taşındı ve bundan sonrada taşınacaktır. Devletin saldırıları, akıttığı kanlar, biz komünistler tarafından kendisine ağır bir fatura olarak geri dönecektir.

**Kurtuluş yok tek başına,
Ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Kızıl Bayrak okuru bir komünist/Adana

Mücadeleye dört elle sarılmanın zamanıdır!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde yaşanan katliam, devletin ve sermayenin aczini bir kez daha göstermiştir. Bu saldırı sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırılarından bağımsız değildir. Toplumda yaratılan bu yanılsamada sermayenin ideolojik aygıtlarının önemli bir yeri vardır. Yazılı ve görsel medyanın saldırıyı meşru kılabilmek için yaptığı propaganda, yığınları sersemletmede ciddi bir işlevi yerine getiriyor. Kitlelerin oluşabilecek olan tepkilerini nötralize etmekten öteye, devletin bir kez daha haklılığını göstermeye çalışıyor. Devrimci ve komünist tutsaklara yönelik katliamını devletin soğukkanlı ve resmi tutumuyla sergilemekten kaçınmayan medya, İzmit depremi ve sonrasında ölen insanların ve ortada kalan “yetim çocuklar” üzerinden timsah gözyaşları dökmektedir. Bunun gerisinde, hep gizledikleri ve gizleyebildikleri ölçüde varlıklarını sürdürebilecekleri devletin sınıfsal kimliği yatmaktadır.

Emperyalit-kapitalist sistemin yaşadığı bunalımlara çare arayan “kriz merkezleri”nin sınıfsal saldırılarının düzeyi, tutsaklara yönelik saldırılarla atbaşı gitmiştir. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim ve bir dizi saldırının somutlanmaya çalışıldığı dönemler, azgın bir devlet terörünü gerekli hale getirmiştir. Düzenin her cephede yaşadığı kriz karşısındaki manevra alanı her gün biraz daha daralmaktadır. Özellikle son bir yıl içerisinde yaşananlar, düzenin alternatiflerinin alabildiğine tüketildiğini göstermektedir.

Son aylarda üst üste yaşanan sorunlara göz atıldığında “çok hareketli” bir sürecin yaşandığını görürüz. Sosyal güvenlik yasa tasarısının, uluslararası tahkimin somutlanması, bunun karşısında işçi ve emekçi hareketindeki canlanma, Kürt ulusal mücadelesinin teslimiyeti ve devletle yürüttüğü “pazarlık”, deprem ve ardından kitlelerin kendiliğinden devlete yönelen öfkesi, koalisyon partilerinin iç didişmeleri, affın veto edilmesi, Ecevit'in Amerika gezisi ve meclisin açılmasına bir hafta kala yaşanan katliam... Katliamın Bayrampaşa Cezaevi'nde faşist mafya çetelerinin birbirlerini öldürmesinin bir hafta sonrasına ve Ecevit'in ABD gezisine denk gelmesi, meclis açıldığında ilk gündem maddesinin “af”la ilgili olması rastlantı değildir. Devrimci tutsakları hücrelere sokma girişimlerini kolaylaştırmak için, cezaevlerinde yaşananları “af”la ilişkilendirme çabaları da boşuna değildir. Veto edilen “Af yasa tasarısı” yükselen tepkiler karşısında hava boşaltma işlevini yerine getirmektedir.

‘96 ölüm orucunda bedenlerini ölüme yatırmakta tereddüt etmeyen devrimcilerin direnişçi çizgisi, kendisini daha üst düzeyde üretmeye devam edecektir. Burada dikkate değer olan şudur ki, ‘80 öncesinin toplumsal hareketliliğinin ve atmosferinin yarattığı heyecanla direnmek ve bedel ödemek anlaşılır. Ama ‘80 sonrası dönem, özellikle ‘90’lı yıllar, kitle hareketinin ve heyecanının en asgari düzeyde olduğu bir dönem olmasına rağmen, böyle bir süreçte bedenlerini ölüme yatırabilme cüreti, devrime yakınlığımızı ve onun sancılarını da göstermektedir. Bu direnişçi çizgi bireysel değildir. Karşı karşıya gelen sınıfların farklı bir alanda dişe diş mücadelesidir. Devrimi an be an benliğinde üretenlerin, insan yaşamının kısalığına meydan okuyuşudur. Karıncayı bile incitmekten çekinenlerin, haksızlığın ve zulmün tutsaklığına tahammülsüz başkaldırısıdır. Dingin suların berrak bir gülümseyişi, dalgaların sırtında kızıl bir atlıdır şehitlerimiz. Zaman ne kadar geniş, ömrümüz ne kadar kısa. Yürünen yolun uzunluğunu, ömrümüzün kısalığına mahkum edecek kadar tahammülsüzüz. Kaplumbağa hızının sabırla, komünizme olan ihtiyacımızın telaşı içindeyiz. Düşen çığın altında, buzlu gözlerimizde kavganın ılık nefesini hissediyoruz.

Partinin saflarını sıklaştırmamızın, mücadeleye dört elle sarılmanın zamanıdır.

Yarın bizimidir yoldaşlar!

Güneyden bir komünist

Cesaretiniz varsa gelin!

Cezaevlerinde yaşanan katliamın sorumlusu, işçi ve emekçilerin kanını sömüren, kâr çarkları arasında onları öğütmeye çalışan sermaye sınıfından başkası değildir.

Dün deprem felaketini fırsat bilip, sosyal güvenlik yasasını hayata geçiren, insanları açlığa ve soğuğa mahkum eden sermaye devleti, bugün cezaevlerindeki devrimci tutsaklara dönük katliamıyla kanlı yüzünü tekrar gösterdi. Yaşananlar ne tesadüftür, ne de şaşırtıcı. Çünkü biz zaten sınıfı ve bu düzeni geçmiş deneyimler ışığında da tanıyorduk. Kürt halkına olmadık işkenceleri reva görürken, köylerini boşaltıp yakarken, işçi ve emekçileri sefalet ücretine mahkum edip sosyal haklarına göz dikerken, emekçi çocuklarına okul kapılarını kapatırken, muhatabımız yine aynı sermaye sınıfıydı. Dün olduğu gibi bugün de tüm çirkeflüğün ve pisliğin altında boy gösteren, yine o aynı gözü doymaz kapitalistler sınıfıdır.

Tüm bunlar ışığında son katliam elbette ki tesadüfen olamaz. 26 Temmuz 1999; Ankara Merkez Kapalı Cezaevi, yeni bir katliamın tarihi ve yeri. Sonuç 10 devrim şehidi, onlarca yaralı ve yüzlerce tutsak yakınının gözaltılarıdır. Nedir bunun arka planı? Sevklerin durdurulması ve koğu talebi mi? Elbette ki hayır. Yaşanan katliamın asıl yüzü dışarıda yürütülen katliamın cezaevlerine yansmasıdır. Asıl yüzü sermayenin gözü dönmez kâr hırsıdır.

Çürümüş düzeni bir gün daha yaşatmanın sancısına düşen asalak sermaye sınıfı yine kokuşmuş medya sayesinde kitlelerin bilincini bulandırmaya çalışmaktadır. Cezaevlerinde yaşanan saldırıların nedenlerinin tünel kazmak, cezaevlerinde silah ve bomba saklamak gibi yalanlarla gerekçelendiren katiller, kokuşmuş düzenlerini daha fazla kanla besleyemeyecekler.

Unutmasınlar ki devrim şehitleri toprağa değil, mücadelenin sonsuzluğuna gömüldüler. Devrim uzun soluklu bir bayrak yarışıdır. Bayrağı yere düşürdüklerini sananlar yanılıyorlar. Bayrağı taşıma sırası bizlerdedir.

Yüreğimizde elbette yoldaşlarımızın acısı yaşayacaktır. Ancak bu acı mücadelemize daha sıkı sarılmanın dinamizmini oluşturacaktır. 26 Eylül bilincimizi keskinleştirmeli, öfkemizi taşımalıdır.

Tarih bir kez daha göstermiştir ki; yaşamak direnmektir!

Güneyden bir komünist devrimci

Bern’de düzenlenen büyük işçi gösterisinde dağıtılan bildiriden bölümler:

Sermayenin saldırılarına karşı tek sınıf, tek cephe!

(...) Kapitalizmin her yerde işçi sınıfını ve emekçi kitleleri yoksulluğa, yıkıma ve acılara sürüklüyor. İsviçre’de de sermaye sınıfı emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarına karşı çok yönlü bir saldırı yürütüyor. En temel sosyal kazanımlar geri alınıyor. İşten atmalar ve özelleştirme saldırıları sürüyor. Son on yılda üç yüz binden fazla işyeri kaybedildi. Yoksulluk giderek derinleşti. Bu küçük ve zengin ülkede üç yüz bine yakın insan yoksulluk sınırı altında yaşıyor.

(...)

Ekonomik ve sosyal hak gasplarını, demokratik ve siyasal alandaki saldırılar izliyor. Demokratik haklar kısıtlanıyor, polis baskısı artıyor. Emekçilerin aleyhine olan siyasal ve yasal düzenlemeler sistematik olarak sertleştiriliyor. Irkçılık, yabancı düşmanlığı ve sivil faşist hareketler devlet desteğiyle geliştiriliyor.

İşçiler, Emekçiler!

Ağır bir emek sömürüsü, eşitsizlik, işsizlik, yoksulluk, açlık, ırkçılık ve savaş günümüzde insanlığın karşı karşıya bulunduğu yakıcı sorunlardır. Bunların hepsi de kapitalizmin ürünüdür. Bu sömürücü asalak düzen bu sorunların hiçbirini çözemez. Çözüm emekçilerin düzeni olan sosyalizmdir.

Uluslararası sermaye Dünya’nın her yerinde emek güçlerine karşı kapsamlı bir saldırı yürütüyor. Bu saldırıları işçi sınıfının enternasyonal dayanışmasıyla yanıtlamak zorundayız. Emegimizi sömüren, haklarımızı gasp eden kapitalist düzene ve burjuvazinin bize “demokrasi” diye sunulan ditatörlüğüne karşı mücadele etmekten başka seçenek yoktur. (...)

Kahrolsun kapitalist barbarlık!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TKİP/İsviçre Komitesi
25 Eylül ‘99

Bern’de büyük işçi gösterisi

25 Eylül günü İsviçre’nin başkenti Bern’de ülkenin iki büyük sendikasının (SEI, OCS) organize ettikleri büyük bir işçi gösterisi gerçekleşti. Amaç son dönemde tüm Avrupa’da işçi ve emekçilerin sosyal haklarının kısıtlanmasını, işsizliğin artmasını protesto etmek ve asgari ücretlerin en az üç bin sfr. olması, artı tüm işçi ve emekçilere zam talep etmektir.

Tüm kantonlardan özel trenler tutularak başkente hareket edildi. Yolculuk esnasında anlamlı ve coşkulu saatler yaşandı. İşçiler enternasyonal marşlar söylediler. İşçi sınıfının birlik ve beraberliğinin ön plana çıkarılması gerektiğini vurguladılar. Fransız, İspanyol, İtalyan, Portekiz, Türk ve Kürt işçileri birarada omuz omuzaydı. İşçilerin vatani olmadığı, nerede emek gücü harcanıyorsa orada mücadeleye katılması gerektiği anlayışının damgasını vurduğu bir eylemdi sözkonusu olan.

Biz İsviçre’deki TKİP taraftarı işçiler olarak bu eylemle ilgili bir bildiri çıkardık. Bildiride özellikle uluslararası sermaye sınıfının saldırılarının bir parçası olarak İsviçre’de de sistematik bir saldırının yaşandığını vurguladık. Bildirimizin Türkçe, Almanca, İtalyanca baskılarını gerek tren yolculuğunda gerekse yürüyüş güzergahı ve hükümet binası önünde, yaygın biçimde dağıttık. Yürüyüşte TKİP imzalı ve parti amblemini içeren Almanca “Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!” pankartını taşıdık.

18 bin işçi ve emekçinin katıldığı yürüyüş başarılı bir biçimde gerçekleşmiş ve sonuçlanmış oldu.

Yaşasın işçilerin enternasyonal birliği! Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TKİP taraftarları

“Çin halkı ayağa kalktı!”

“Emperyalizmin uşağı Çan Kayşek’in Guomindangı ve onun suç ortaklarıyla asla uzlaşmaz;

ya bu düşmanları yok edersin ya da onlar tarafından ezilir ve katledilirsin; ya biri ya öteki, başka bir seçenek yoktur.

Çin Komünist Partisi’nin önderliğindeki Çin halkı

üç yıldan biraz fazla bir süre içinde hızla uyandı ve emperyalizme, feodalizme, bürokrat kapitalizme ve onların genel temsilcisi gerici Guomindang hükümetine karşı

ülke çapında bir birleşik cephe içinde örgütlendi.

Halk Kurtuluş Savaşı’nı destekledi, gerici Guomindang hükümetini esas olarak yenilgiye uğrattı. Çin’de emperyalizmin boyunduruğunu kirdi.”

“Zaten bu ürünlerini koruma ve yerli ve yabancı düşmanların geri dönüş hayallerini

boşa çıkartma mücadelemizde

yalnız kalmamak için, uluslararası alanda,

bütün barışsever ve

özgürlüksever ülkeler ve halklarla ve

en başta da Sovyetler Birliği ve

Yeni Demokrasilerle birleşmiyiz.

Demokratik halk diktatörlüğünde sebat ettiğimiz ve

yabancı dostlarımızla birleştiğimiz sürece, her zaman

zaten kazanacağız.”

Mao Zedung

Büyük Çin Halk Devriminin

50. Yıldönümü

Kızıl Bayrak